Koninklijke
Bibliotheek
te 's Hage

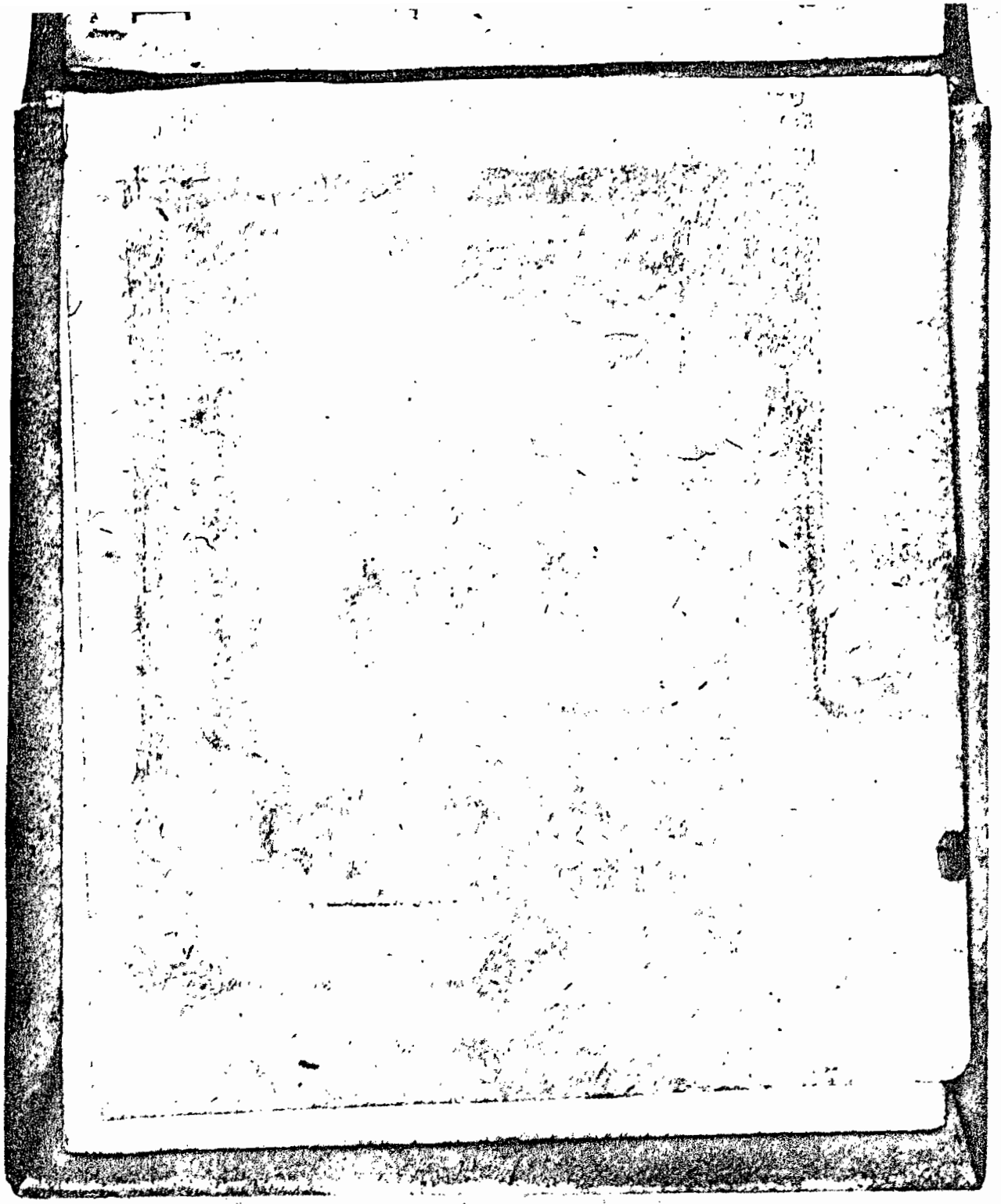

174 G44 KW 174 G44

Den Lacchenden Apoll,

Uytbarstende in

DROLLIGE RYMEN.

Lof- en Punt-dichten, Aardige Quink-slagen, nieuwe Voysen, en vermakelijke Minne-Zangen:

Voor alle Zang-lievende JUFFERS, en Vrolijke GEESTEN.

Desen laetsten Druk by na de helft vermeerdert, met Lof-dichten op 't Slaen van de vloot, als mede eenige vermakelijke Koddigheden.

---

t'Amsterdam, by *Baltes Boekholt*, Boekverkooper, in de Niesel, ANNO 1667.

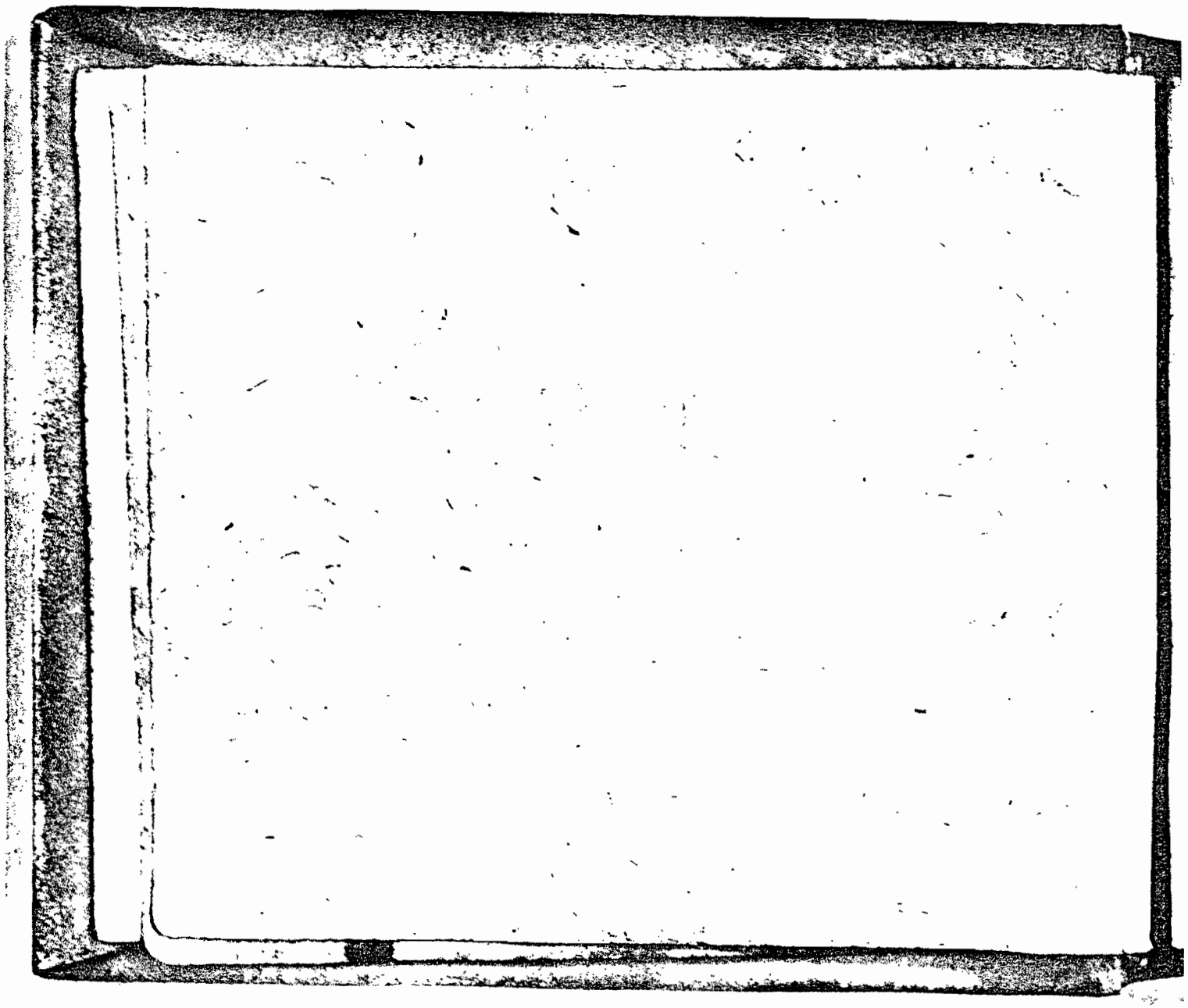

OPDRACHT

Aán de

Zang-lievende *Juffers*, en alle Vrolijkke *Geesten.*

Vermakelijke en ſmakelijke Juffertjes,

BElofte maakt ſchult, is het oude ſeggen; daarom kome tegenwoordig om U E. met Capitaal en Intreſt te betalen, en d'oude ſchult af te doen: 't ſchijnt wel dat gy my de ooren zoo lang hebt willen warm maken, tot ik eindelik U E. geduurige ſmekinge moede zijnde, deze gerijmde Drollen hebbe moeten by een rapen, en ten ware het niet geweeſt was, om U E. bevallige Juffertjes! te gehoorſamen, 't en ſoude niet geſchiet zijn; aanvaart dan nevens andere ongeveynſde en vrolijke Baſen, mijnen *Lacchenden Apoll*, of te *Drollige Rijmen*, leeſt en door leeſt, kauwt en herkauwt onze Gerijmde Drollen, ten einde gy zien meugt van wat geur,

geur, natuur, en eygenſchap ſy zijn, en in gevalle u deſe drollige lucht te vies, en machtig is, gelieft de ſelve met een ſtatig Minne-Zankje te parfumeeren, op dat alſoo d'eene lucht d'ander verdrijve: laat den drollige naam van mijn Rijmen U E. niet af-keerig maken van onſe Poëzy; om deſelve ongehoort, of ongeleſen te verdoemen:

Maar leeſtze vry ter deeg, eer gy s' aan ſtuk gaat ſcheuren,
Want deze ſtrontery, die heeft al meê zijn geuren.

Ik verlaat my dan op U E. gewoonlijke goetheden Me-Juffers! wel wetende, dat gy deſen *Drolligen Rijmer* (ſo hy al te vuyl is) ſult verſchoonen, en ſijne drollen voor lief op-nemen: Noit ſoude ik ſoo vermetel geweeſt hebben U deſe drollige lucht op te offeren, ten ware my bewuſt was, hoe haaſt de Juffers hare neusgaten tot ſtront kunnen gewennen, ſoo dat ik vaſtelijk geloove, zy van deze lucht geenſints ſullen beſwijken.

Eene

OP-DRACHT.

Eene ſaak, wil ik u bevallige Juffertjes! gerecommandeert hebben, dat gy (om de drollige drolligheyt van deſen *Drolligen Rijmer,*) geen drollig gevoelen van hem gelieve te hebben: nochte te denken, dat ſijn manier van leven ſoo drollig is, als ſijne Vaerzer; wy verſoeken dat gy met dit voor-oordeel niet gelieve ingenomen te zijn: Ontfangt maar deze drolligheden met ſoodanig vergenoegen, als zy u met genegentheden werden op-gedragen, aanvaart dan deze Paaſch-eyeren in deze Paaſchweke, hier zijn harde, weekke, kleyne, grootte, en allerhande ſlag naar u appetijt, en by ſoo verre u ons drollig Rijm niet en-mondt, verdoemt, veroordeelt, ſcheurt, verbrant, en handelt daar mede naar u welgevallen, laat het, op dat het aan een drollig eyndt geraakt, in de drolligheyt ſmooren, op dat het alſoo de ſtraf van ſijn drollige drolligheit dragen mag, vreeſt nochte ontſiet den drolligen Rijmer niet: 't is hem eers genoeg, bevallige Juffertjes!

tjes! dat hy (dit drollig Boekje gemaakt hebbende) u bladeren verſchaft heeft, om het houte bakje van een Kakhuys op te vullen, en u drollige winkel van achteren vergult zijnde, daar mede af te vegen, ten eynde hy doór deſe middel kan betoonen, dat hy in waarheyt is U E. geringſten Dienaar.

En gy drollige Snaken! by wien de geurige drolligheit altijt aangenaam en welkom geweeſt is, ſtae nu by: Want

Hier hebje drolligheyt met hoopen,
Hier 's drolligheyt aan alle kant;
Heb jy nu luſt om Stront te koopen,
Soo krijgt den Drukker wis een klant.

Al lüyt het ſo wat drollig vrolijke Borſten, laat den Titul u niet walgen: miſſchien dat gy nog eenige ſmaak en ſoetheyt hier in ſult vinden, vermits het ſpreekwoort is, dat'er geen Boek ſo quaat gevonden wort, dat niet eenige nüttigheyt ſonde aanbrengen. Stâ by dan vrolijkke humeu-

humeuren, en ſiet of hier yetwes van u gading is? ziet of gy in deſe drolligheyt niets vermakelijks kunt uytvinden, om ſtof te hebben, om in deſe bedroefde en gevaarlijke tijden nog eens helder uyt de borſt te lacchen; hier is allerhande ſtof, en alles even drollig: Titul-Plaat, Druk, Papier, Vaerzen, 't is al drollig wat'er by ofte ontrent is; en die deſe drollige ſnakery niet behaagt, behoeft de ſelve niet te leſen, of de ſelve al-bereyts geleſen hebbende, te vergeeten, en zig daar aan niet te ergeren: vergeet dan deze drolligheden, of de ſelve niet konnende vergeten, vergeef ten minſten den drolligen Rijmer deſe ſijne drolligheyt. U, drollige Snaakken! beveel ik 't zelfde, 'tgeen ik ſoo even de Juffers heb gerecommandeert, te weten den drolligen Rijmer, nevens ſijn gerijmde drolligheit te beſchermen voor de bitze nijdt, en wanneer men hem over den heekkel zoekt te halen, voor te ſpreken, ſoo ſult gy onſen Rijmer verplichten, u in 't

korte yetwes drolligers, en vermakelijkkers op te diſſen, voornamentlik als wy zien dat deſe onſe Vrolijke Drolligheden van u met een vrolijk gelaat omhelſt zijn: Vaar dan wel Klugtige Baſen, en gebruykt deſe Drollige Rijmen tot u vermaak, en vergunt de ſelve een gonſtig oordeel, op dat ik reden hebbe my te noemen Bevallige Juffers en Vrolijkke Snaakken,

U E. aller-begonſtigden Dienaar

P. ELZEVIER.

Op

Op den *Lachenden Apoll*, of *Drollige Rÿmen*, van *P. Elzevier.*

Lief-hebbers van de Konſt der Duitſche Poëzy,
By wien oyt Klioos Kraam, Apollos Harp, *en* Snaren,
Den Hollandtſchen Parnas, *en wat ik op een ry*
Niet alle noemen kan, ſoo wel ontfangen waren,
Aanvaart en lees nu ook den Lacchenden Apoll
Van alle ſnaakery, en droll'ge Rÿmen vol.

F. Snellinx.

Op den *Lacchenden Apollo* van P. *Elzevier.*

IS 't wonder dat Apollo lacht?
Wanneer hy hoort met wat een kracht,
En aardigheyt, dat *Elzevier*
't Geſnaar doet ſchaat'ren op ſijn Lier?
Wiens held're klank door-drong het groot
Omvangſel van des werelts kloot,

't Geen

't Geen ſtraks de Goden altemaal
Deê kijkken uyt haar gulde Zaal;
Zy meenden dat het Phœbus was,
Met al de Suſters van Parnas,
Daar Phœbus by haar in den Troon
Eens helder lachten met de Goon,
En zey, je ziet wel 't is mijn Lier.
Maar dieze draayt, is *Elzevier*,
En die gy neemt voor 't negental,
Zijn *Stichtſe Joffers* die 't geſchal
Weergalmen, 't geen hy daag'lijks queelt,
En nu de Juffers mede-deelt.

F. v. Oort.

Op den *Lacchenden Apoll* van *P. Elzevier*.

MEt recht noemt gy u Beek den *Lacchenden Apoll*,
Met recht gaat gy 't ook de Drollige Rijmen heten:

Want

Want 'k loof Apollo heeft al ſchat'rend in ſijn hol,
Dees Droll'ge Rijmen op den HELICON gedreten:

ULEJUS.

Op den *Lacchenden Apoll*, of *Drollige Rijmen*
van *P. Elzevier.*

HIer lacht Apoll *in Boertery,*
En toont zig zelven heel holbollig,
En vent dit Boek voor lekkerny,
Al valt het hier en daar wat drollig:
Indien het ymant niet en mont,
Die laat dit Boek, en koopt ſlechs Strant.

FOCO.

Aan P. ELZEVIER,
Op ſijn *Lacchenden Apoll* of *Drollige Rijmen.*

GY toont, ô ſchrandren Geeſt! Apollo ons ſo aardig,
En lacchend' op 't Toneel, de drollen die hy vaardig

Ons

Ons toeſmijt op Papier, die zijn niet van die kleur
Als andere drollen zijn: maar geven zulk een geur,
Als Ambar en Civet, dat doet'er meenig gapen,
Als klockſpijs naar een drol: ziet hier de Juffers rapen
Verlekkert naar dit Rijm, of hier een *vieſe Grieck*
Zijn neus opſchorten mocht, en zeggen ik word ziek,
Als ik die drollen ruyk; dat zijn maar botte beeſten,
Jalours door dommigheyt: maar andre gaauwe geeſten,
Lief-hebbers van de konſt die lacchen met Apoll,
En danken den Autheur van 't Rijmende gedrol.

Op de zelve.

't Zijn anders niet als Lauw're Drollen,
Die gy gedrolt hebt, Elzevier?
Gy laatze uyt uw' Herſſens rollen
En ſmijt s'ons toe in wit Papier:
't Zijn Drollen voor Apolloos Kind'ren,
Smijt vry met Drollen, 't kan niet ſchâân,

Zy ſtinkken, ſmetten, nog zy bind'ren:
Maar lacchen elkeen drollig aan. MARG. L.

Aan den Drolligen LEZER.

APoll op Heliçon gezeten
Liet leſt eens vijf ſes goeje ſcheten,
Den Rijmer van dit drollig Boek,
Die zig in die tijt daar ontrent van,
Die ſchijnt wel, nammer zijn talent van
En ſnapten s'op als Peper-koek:
Maar even als hy s'heeft ontfangen,
Zoo maakt hy die zig ook weer quijt,
En ſchaft dees Drollige Gezangen
Den goeden Lezer tot ontbijt:
Dog eet hy liever Oly-koekken,
En bikt hy liever op wat zoets,
Zoo moet hy 't in dit Boek niet zoekken,
Want hier is niet als Stront te goets.

Aan den L E Z E R.

HOor Lezer, eerje leeſt, dit Boekje lacht de drollen,
Die uyt de Drukkery van Neerſwijk komen rollen.
Dus worden allebey, den drol, en 't Rijm gedrukt.
Den eenen drol is puyk, den ander is miſlukt.
Zoo zijn dees Rijmpjes ook; men vint'er zoo holbollig,
Ja droll'ger als een drol, al is hy nog zoó drollig,
't Verſchil alleen is dit, waar meê ik ook beſluyt,
Den eenen drol komt voor, den ander achter uyt.

Aan den L E Z E R.

IS't drollig Boekjen uit, ſo ſtuurt het na 't ſecreet toe,
De blaatjes zijnder niet te ſmal, nog niet te breet toe.
En wijl het drollig is, 't geen 't hele Boekje voor heeft,
Wat zal het drollig zijn, indien mijn raat gehoor heeft!
Dan roem ik niet alleen hoe drollig het gemaakt is:
Maar ook, hoe dat het aan een drollig eynt geraakt is.

Aan

Aan de Jeugt.

KUnt gy de lachjes van Apollo wel ontbeeren?
Die 't kuſſen niet en kan, zal hy het kuſſen leeren:
Hy zoent hier op ſijn Fries, hy kuſt hier op ſijn Spaans,
En op ſijn Florentijns, en op ſijn Italiaans.

BENIGNE LECTOR:

Adeſto mihi erga eos qui forte
Mores meos, ſpectent de Carmine.

Quandoquidem

Laſciva eſt nobis Pagina, vita proba.

Het BOECK aen den LEZER.

Ick en krenck geen Juffers ooren,
Noch geen kuyſche eerbaerheyt,
Schoon ick het verwijt moet hooren
Van mijn Drolſ'ge Drôlligheyt.
Ick en ſpreeck hier van geen dingen
Daer ons over-Beſtevaers
Vyge-bladeren voor hingen,
Noch van geen ontbloote naers:
Ick en ken geen guyte ſtreecken,
Noch ick zing geen boeren-deun:
Maer ick weet plat Duyts te ſpreecken
Als een ſimple Boere-Zeun.

P.E.

Op

Op een GROOTE GECK EN WINT-BLAZER.

WAt doet dees THARSO met het Zijd-geweer beladen?
Die noyt de punt daer van ſijn vyandt dorſte bien,
Hy trok noyt Degen, als uyt ydele Bravade,
En heeft noyt Velt-ſlagh (als in Schildery) geſien.

P. Elzevier.

Op de twee Naelden ſteeckende in het Hooft van

JUFFER CATHARYN.

'kZie dat aen elke zy van 't hooft een luys-pook ſtaet,
Den eenen is van Goud, den anderen van Zulver,
Den eenen dient'er maer alleenig tot Cieraet:
Met d'ander daer ſtoot ſy de luyſen meê tot Pulver.

P. Elzevier.

Op de Gouwe Naalt van KAATJE.

ZIe daar ik wet, dat yder luys,
Ja tot de minſte toe in kluys
Op *Kaatjes* hooft gebrek lijdt:
Want *Kaatjen* heeft een goude Naalt,
Daar zy de loeſen meê onthaalt,
En 't aas meê uyt'er bek ſmijdt.

P. E.

Waarſchouwinge aan Kaatjes Luyſen, als zy met haar Naalt in 't hooft peuterden.

LUyzen, Luyzen! arme Luyzen!
Beesjes van een oudt geſlacht!
Zooje niet en wilt verhuyzen,
Krijgj' een moor-priem deur je vacht:
Want je vonnis is geweſen,
En 't Schavot is al geſtelt,
De Sentency is geleſen

Dat je lijf en leven gelt:
Loop dan Luyzen! vlucht dan Luyzen,
Zuyen, Noorden, Ooſt en Weſt,
Of het zeld'er duyvels kluyzen!
Luyzen! bruy weer na je neſt.

P. E.

Op een Tabaks-Doos, *Gevonden in het Papier-laatjen van een Kakhuys.*

AH Doos! ah arme Doos! wel waar komt dit van daan?
Dat gy, verſchoveling! dus achter af moet ſtaan?
U Meeſter is wel wreet, ô Doosjen! hy verlaātje,
En zendje na 't Secreet, by Strontje-broer je maatje.

Het Doosjen *op-nemende.*

ZYt gy dan aldus verſtooten
Van u Heerſchop? dat gy hier
In het Kakhuys werdt geſlooten
By het kruydige papier?

Arme Doos! wat zijn de reden?
Doet men u die ſchanden an?
Dat ghy moet dees plaets bekleden!
Was u baes zoo een Tyran?
Kom ghy ſult dan by me leven
Nobel Doosje met Toeback,
'k Zal u beter ruſt-plaets geven
In mijn bommezijne zack:
Kom dan by mijn oock een poosje,
Schoon ghy vies zijt in de mont,
'k Zal u echter, Lieve DOOSJE!
Nimmer leggen by de ſtront.

P. B.

Aen Gauwe Kees, my uyt ſcheldende.

IK wed dat jy me niet meer op de kop zel ſchijten
Zey Kees, en riep niet als dat jou de Nikker
ſchent!

Al

Al ſchijt ik op zijn kop, hy weet'er deur te bijten:
Want onſe Kees die is een Duyvel van een Vent.

P. Elzevier.

Minne-zuchjes aen Mejuffer A: 001

Voys: *Courant la Reyne.*

HOut op mijn waerde Ziel!
Mijn Trouwheyt te veraehten,
Wijl mijn droeve klachten
Steeds getuygen zijn
Van mijn onlijdelijcke minne-pijn!
Laet doch u hert als marmerſteen
Niet ongevoelig zijn van mijn geween!
Maer neygt u zinnen,
Om weêr te minnen
Als ghy werdt gebeen!
2. Helaes! hoe menig' traen

Iſſer uyt mijn vierig' oogen
Menigmaal gevloogen!
Als het maar geviel
Dat ik uw' Schoonheydt my voor oogen hiel!
Ik zag altijdt mijn treurig hert
Beſwangert zoo door vrees, als minne-ſmert!
Zoo dat mijn lijden
Aan beyde zijden
Steets verdubbelt wert.
3. Laat dan volmaakte beeldt!
Uw' zieltjen met medoogen
Eenmaal zijn bewoogen!
Dat mijn minnend' hert
Van zoo veel rampen eens ontſlagen wert:
Geeft dan, mijn Schoone! geeft genae!
Eer dat mijn klacht, en zuchten komt te ſpae!
Eer ik mijn leven,

Kom te begeven,
En naar *Styx* toe gae.
4. Dan zal u 't wreedt gemoedt
En uw gewiſſe knagen,
En vergeefs beklagen
Mijn bedroefde doodt,
Terwijl ik u mijn trouwe liefde boodt!
Dan zult gy eerſt mijn trouwheydt zien!
Dog gy ſult voor mijn bleeke ſchaduw' vlien!
Dan zal u kermen, , En het erbermen!
Al te laat geſchien.

P. Elzevier.

Minne-zang: Voys; *La Gaillarde.* 002

HElaas Mejuffer! wat een ſmert
Drukt gy althans in mijn gevoelig hert!
O Hemel! noyt en trof my grooter pijn
Dan dat ik moet van u Godinne zijn!

2. Ah *Alidaetje!* mijn Godin!
Wat grieft ghy mijn al ſmert ten boeſem in!
O Schoone! nimmer had ik dat vermoet
Dat trouwe Liefde zoo veel onheyls voet.

3. Voorwaer den Hemel en de lucht
Die zijn getuygen van mijn naer gezucht,
En van de ſmert die u Minnaer lijdt,
Hoe wel ghy daer af ongevoelig zijdt.

4. Ay laes! ay laes Schoone Godin!
Hebt doch medogen met mijn trouwe min!
Op dat ick eens waerde Nimph het endt
Mach zien, van zoo veel rampen, en ellendt.

5. Terwijl ik hier dees klachten zet,
Werdt door mijn tranen het papier beſmet,
Dewijl ick u bevallicheden mis
Dat my de grootſte ſmert op aerden is.

6. Aenvaert, aenvaert dan *Alida!*

Dit zijn mijn Zuchjes die u v volgen na!
En denckt vry Schoone! dat al ben ik hier
Ik echter blijf u trouwen *Elzevier.*

Minne-Zuchjes aen ME-JUFFER.

003

Voys: *Courant la bare.*

ACh ziel beminde Rozemond!
Zal my den Hemel langer van u ſcheyden?
Wie kan die droeve tijdt verbeyden?
Daer uwe Schoonheyt heeft mijn ziel gewont:
Helaes! helaes! hoe zal mijn hert
Verdragen zoo veel ramp en droeve ſmert?
Moet ik mijn Roſemondje langer derven?
Zoo zal ik hier, Ellendig ſterven, Door het Minnevier.
2. Ik ruſt noch daegs, noch in de nacht,
My dunkt dat voor mijn opgeſlagen oogen

Zig ſteeds u Schoonheyt komt vertoogen,
Zoo ſpeelt u Schoone beelt in mijn gedacht:
Ah Rozemond! volmaakte beeldt!
Dat van de Min-Godin ſchijnt voort geteelt!
Uw' Zonne-glans doet mijne ziel verbranden,
Ontſluyt Godin! De ſware banden, Van dees wrede min.

3. Schoon dat ik nu uytlandig ben
Om't vrugtbaar Lely-Rijk eens te beſoeken,
Vermaart door veel geſchreve boeken.
't Zy dat ik waak, of ſlaap, of loop, of ren
Ik voel altijt de minne-ſmert
En vonkjes van u Schoonheyt in mijn hert!
Ik voel mijn ziel altijt in zuchjes baden,
Aanvaart dees Pen
Dan in genaden
Wijl ik van u ben.

Rouaen 1664. P. E.

Aan

Aan *François Smellinx*, op mijn vertrek na Haarlem.

HEt noodlot dwingt my nu te ſcheyden van het *Sparen*
Dewijl het my misgunt uw' tegenwoordigheyt:
Vaar wel, wy ſpreken dan elkander door de blaren:
Geen Oceaan zoo groot die onze lettren ſcheyt.

P. E.

Aan *Iſaacus Huyſman*, Predikant van d'Heer L: Admiraal E. M. Cortenaar.

GElukkig *Huysman!* zijn de zielen
Die in dees ſwart bepekte kielen
Nog luyſt'ren mogen na u woort!
Men ziet ons' lofs' en dert'le zeden
Geſticht door u gezoute reden,
Zoo haaſt men u heeft aangehoort.

P. E.
Int's Lands Schip Hollandia.

Aan

Aen *Me-Juffer N. N. Roepende niet anders als het af-keerig Woordtje* Fy, *en* Foey, *als ik haer Kuſſen wilde.*

WAt *Fy*? wat *Foey* de luy? is *Fy* een Compliment?
Of leyt hier ergens drek? of Katteſtront ontrent?
Wat ſchortje metje *Fy*? of mach ik het niet weten?
Of is mijn Schabberlack beſpogen? of beſcheten.
Wat *Foey* je dan de luy Me-juffer? *Fy* men doet
Aen uyt-gedreete koſt deeſe rentfeſte groet!
Wat *Fy*? wat *Foey* de luy? of meenje dat mijn backhuys
Zoo ſtinkt als 't uwe doet, gelijk een Boere kakhuys? P. E.

Aen N. N. Muzijck zingende.

GY vraegt mijn of gy niet heel wel Muzijk ſult leeren,
En ſingt al. Dat ſy Eerē den Heeren, der Heeren, &c.
Gy lelt my aen de kop: en ben ick niet bequaem
Tot de Muzijk? en is mijn ſtem niet aengenaem?
Om vreēd's wil zeg ik ja: maer na dat ik kan hooren,
Hebt gy een Ezels ſtem, en valſe *Mydas* ooren. P. E.

Aen

Aen een zekere Juffrouw, op my verſtoort zijnde, en als haer by ongeluck een wint van achteren ontvloog.

MYn kruydige Mary! wat heb ik u misdaen?
Dat gy me ziet zo nors met ſcheele oogen aen?
Spreek bid ik en bedaer: ay! ſpreek mijn beſte mae-
Mary die ſloot haer mont; en openden haer gaetje. (tje!

Aen de zelve noch knorrende.

HOe knor, en morje dus?
Of benje quaet van ſlus?
Altijdt te knorren? zeg hoe Duyker? hoe komt dat?
Dan knorje met je mont, dan knorje metſe gat;
Dat is een droevig leven!
Ik mach wel voorje beven.

P. R.

Op het konſtig Fiool-Speelen van d'Heer WILLEBRORD VROESEN *Advocaet.*

WAt roemt de outheyt op Amphion?
't Is niet als wiltzank met Ariſon,

Met

Met Gallioop' en Febus Zoon!
't Zijn fab'len van haar konst te spreken:
Hier werdt haar na de kroon gesteken:
Want *Vroesen* treft een zoeter toon.

O Goon! hoe kittelt hy ons ooren?
Wanneer hy laat zijn snaren hooren,
Doorwrochten met Trompet geluyt!
Hier gaat de konst 't verstant te boven,
Hy kan de zoete Luyt verdoven,
De Cyther, Harp, en schelle Fluyt.

Hier werdt der Ouden eer verduystert,
Dewijl een yeder naar hem luystert,
Wiens hart en zielen hy bekoort:
Op zoo een Speelman moet men roemen:
Want Orphêi zou zig zelfs verdoemen,
Indien hy *Vroesen* had gehoort.

Op JAN.

JAn heeft een langen baert, en't hooft is kael van harẽ,
Die groey is uyt ſijn hooft, in ſijnen baert gevaren.

P. Elzevier.

Aen de zoete Juffer en Poëteſſe A. M. D. S.

GY meende leſt my met een Dichjen te verraſſen:
Doch 't wiert te recht geſcheurt door u volmackte hand t,
Mejuffer ghy deed' wel: want 't zal my beter paſſen,
Hoewel gy my beſchaemt in gauheyt van verſtant.

Aen dezelve.

OP zoete Juffertjes te Dichten, is mijn leven:
Maer 't gaet behalven dat, al kreupel wat ik ſtel:
Zo'k op u dichten zou, gy moeſt daer ſtof toe geven,
Dat dichten is geen kunſt, de Boeren kennen 't wel.

P. Elzevier.

Antwoort van Juffer A. M. D. S.

IK kan het niet mijn Heer daer gy mijn meê beticht,
Het is maer ſpotterny het geen dat u mijn Nicht
Heeft op de mouw geſpelt:
Daerom zo weet ik niet waer op u Vaersjen gelt,
Gy ſegt ik hebt geſcheurt met mijn volmaekte hand,
En prijſt my veel te veel in gauwheyt van verſtant,
En zegt'er ſtout'lijk by dat ik u ſtof zou geven
Tot Dichten: Dat's een woort! wie heeft'er van ſijn leven
Oyt zulliks meer gehoort?
Doch Dichten is geen konſt, dewijl dat Boeren kennen;
Zoo is't geen wonder, neen! al hoort men't van Jan Hennen.

A. M. D. S.

Antwoort aen A. M. D. S.

HOe Duyker kan dat zijn, zeg S? dat Jan Hennen
Het Dichten zo wel als dolompe Boeren kennen?

Dat

Dat is niet moogelijk! neen Juffer! 't gaet niet aen.
Het Dichten paſt Jan Hen zoo wel niet, als Jan Haen.

P. Elzevier.

Aen de zoete Juffer en Poëterſſe M. L.
My voor een Poëet by Juffer S. uyt-maeckende.

WAerom maeckt ghy mijn, Ioffer LUYT!
Voor een Poëet by S. uyt?
Maer 't ſchijnt Mejuffer dat ghy't doet
Tot ſchimp van deſen armen bloet:
'k Vergeef't u echter: want ik weet
Ik ben geen raſende Poëet.
Daerom zegt liever Juffer, dat
Ik ben een Dichter imme gat.
Al was ik een Poëet, ik wil doch geen Poët zijn;
Om dat zy hedenſdaegs geacht gelijk een ſcheet zijn.

P. Elzevier.

Antwoort van Mejuffer M. *L.* aen *P. E.*

WEl Drollige Poëet! Wel Dichter in je gat!
Stoort gy je aen een ſcheet? Soo luſt je ſeker wat.

Aen de zelve.

Die een Poëet, Acht als een ſcheet,
Wat is dat anders als een geck?
Hy dient ontmoet, Met zulck een groet,
Eenen ſcheet vaert hem in ſijnen beck. M. L.

Aen PHILIS.

MYn waerde *Philis* zeyt ſy kuſt geen Mans perſonen:
Maer als ſy wert gekuſt, drukt ſy haer lipjes neer,
En weet een yegelijk een zoet gelaet te toonen.
Ik kus niet zeyt zy: maer zy kuſt in 't kuſſen weer. P. E.

Op de Hoornen van Acteon, *aen de Heer van* Zuylichem.

WIe dat Acteons ramp gelooft, is niet bedroogen,
Wanneer hy als een Hert moeſt voor ſijn honden vlien:

Hier

Hier blijkt de waerheyt uyt: want gy hebt voor u ogen,
Te Londen aen den Theems ſijn Hoorenen geſien.

Londen 1664. P. E.

Aen P. E.

PIET die lieft ſijn Alidaetje,
En hy noemt haer beſte maetje,
Weêr egaetje, en hy zeyt
Dat de kuyſch' en eerbaerheyt
In haer huysveſt, en gaet klagen,
Dat s'hem min, noch zucht wil dragen:
PIET, ik weet niet watje doet?
Datje dus in 't minnen vroet?
Laetje doch zoo niet bekoren,
Als je 't wint, zoo is't verloren,
Trekt doch aen dat toutje niet,
Houje vryheyt lieve PIET,
Zoo en wordje niet bekeven:

g'Hebt geen rekenſchap te geven
Drinkj' een pintje s'avonts laet,
Gaej' om Coffi of Chocolaet,
Wilje by de borſten blijven
ALIDA en zal niet kijven,
Daerje anders zoeten bloet
Rekenſchap af geven moet. *Anonos:*

Antwoort aen JAN.

JAN my dunkt je ſchort een praetje?
Dat ik lief mijn *Alidaetje*
Dat is waer, mijn lieve Jan:
Jantjes Ian wat dunkjer van?
Iantje nu dat jy'er een hebt,
En een haſtig blok aen 't been hebt,
Datje valt ſoo lijdigh ſwaer,
Zegje daerom Iantje vaer

Dat

Dat ik niet en dien te trouwen?
Ian ik wil men gat niet klouwen,
Neen ik Iantje! deur jou zang
Maekje mijn te duyvels bang. *P. Elzevier.*

Aen de zelve IAN, *Konſtige Kindermaker.*

IAn ik zel dan meê bezoeken
Als ik óok eens ben getrout,
Of ik leeren kan uyt boeken
't Geen daer Ian zich op verſtout:
Ian ik zel dan óok een reysjen
(Als ik heb mijn AELTJES gonſt,)
Dan een Iongen, dan een Meysjen,
Kindermaken na de konſt. P. E.

Opſurdige Jan, hebbende een nieuwen Hoet a la Mode op het hooft, dat hy zelfs ongewoon was.

WEl Ian! een nieuwen Hoet? op yder ſchoen een quaſt?

Ik lach zoo, dat ik met mijn vingeren de mont ſluyt,
Om dat ons Jantjes Jan dat ronde Hoetjen paſt?
Gelijk een Prince-Vlag op een beſtoven ſtront-ſchuyt.

P. Elzevier.

Op 't Lof der Sotheyt van Eraſmus.

Anneer Eraſmus 't Lof der Sotheyt had geſticht,
Zoo quam ſijn Wijsheyt door dees Sotheyt in het licht.

P. E.

Aan Mejuffer A L I D A,

My voor Geck ſcheldende, als ik haar te veel Kuſten.

ALidaatje! gort hoe praatje?
Ben ik dan zoo bijſter gek,
Als ik jouw mijn beſte maatje
Geef een kusje voor je bek?
Zegt niet dat u P I E T heel gek is:
Want hy is maar hallif zot:
Zegt ſlechts dat hy mal van bek is,
Al en is by niet beſnot. *P. E.*

Aan ARIAAN *de Naayſter.*

ARiaan hoe benje dus by alle man in 't oog,
Loop jy by Capiteyns? hoe duyvel is 't gelegen?
Eerſt hiel je 't met de naalt, nu houje 't met den degen:
Of doe je 't om profijt, jouw uytgerete Zoog?

P. Elzevier.

LEVERTJEN.

LEvertjen van een Poſt, Is brave Joffer-koſt,
Se ſlacht de Pieterman: Maar dieze leveren wil,
En dan niet ſeveren wil, Die doet'er zonden an.

Om dan die zonden voor te komen, &c.

Minne-zang: Voys; *Mon Mary eſt à Paris.* Of, *Courage.*

HEmel! hoe zoet is de tijdt!
Die ik met mijn Dorinde
Al lief-koſende verſlijt,
Dat mijn droeve ziel verblijdt,

Beminde! beminde! beminde.

2. Goden! iſſer grooter vreugt
In 's werelts ront te vinden?
Als men in all'eer en deugt
Soo malkanderen verheugt?
Dorinde! Dorinde! Dorinde.

3. Dan is mijne vreugt bezet
Met duyzental van kusjes!
Dat mijn vryheyt haeſt verplet,
En my trekt in 't dartle net
Van lusjes, van lusjes, van lusjes.

4. Maer aylaes! wat droeve pijn!
Nu is mijn vreugt verlooren!
Wijl daer een Eclips ſal zijn,
Die Dorindes Sonne-ſchijn
Sal ſmooren, ſal ſmooren, ſal ſmooren.

5. Want ik zal dit zoetſte ſoet

In korten tijdt begeven!
Wijl ik nu vertrekken moet,
Dat mijn laes! den dootſteeck doet,
O leven! o leven! o leven. P: E:

Op IAN, *Siek zijnde aen 't Colijk.*

IK dacht dat onſe Ian leſtmael de geeſt wou geven:
Hy riep niet als ay my! ay my! ik geef de geeſt!
En Ian die gaf de geeſt: maer bleef nochtans in't leven:
Want Ian die wierdt geſont door 't laten van een veeſt.

P. Elzevier.

LEVERTJEN.

't LEvertjen is van Een brave Pieterman,
En niet van een Kapoen. t'Sa luſtig leg eens an:
Want die niet ſoenen kan, En heeft het niet van doen. *De wijl hy droog genoeg van zijn zelven is.*

Aen

Aan D.

JE zegt dat ik een Doyer ben,
't Is waar Mejoffer, ik beken
Dat het niet is gelogen:
Dewijl je meeſt het ſlijmig wit
Dat anders om den Doyer zit,
Den Doyer hebt ontzogen.

Van CATRYN.

ONlangs wiert Catarijn van twee verſogt te trouwen:
Den een was lang, en dik; den ander kort, en teer;
De Moeder vraagden haar met wie zy 't liefſt zouw houwen,
Spreek zey zy, lieve Kint, en zet de ſchaamt ter neer.
Catrijn begon daar op den langſten aan te kijken,
En vont zijn neus vry groot, zijn leden dik, en vet:
Ach! zey zy, zoo de reſt malkander zal gelijken,
Zo kies ik, Moeder lief, den langſten in het bet. *P.E.*

Lever-

Levertjen. Toon: *Rozemond die lag, &c.*

005

't Levertjen ô zoete Susje!
Is geweldig droog van ſmaak,
Dus gunt my een lekker kusje,
Dat ik het wat vochtig maak;
Want door 't vocht van uwe mont
Gy mijn daat'lijk helpen kont.

2. Leg u lipjes op mijn lippen,
Leg u montjen op het mijn,
Laat de nectar overglippen,
En het lekker Ambrozijn:
Want door 't vocht van uwen mont
Gy mijn daat'lijk helpen kont.

3. Laat mijn tong dan op de kantjes
Dwalen, daar het wit albaſt
Zig vertoont van uwe tantjes,
En in Suyker-ſtroompjes waſt:

Want

Want door 't vocht van uwen mont
Ghy mijn daetlijk helpen kont.

4. Laet den Honig ſoete waeſem
Pruyſſen door u tantjes heen,
Mengt u lieffelijken aſem
En de mijne dan door een:
Want door 't vocht van uwen mont
Ghy mijn daetlijk helpen kont:

LEVERTJEN.

DAer de Gever, geeft de Lever,
En het kusjen wordt geſpaert,
Zijn de Lever, en de Gever
Alle bey van eenen aert.

F. V. O.

Aen D.

WAnneer wy hier of daer maer komen by olkander,
Noemt gy mijn halve gek, ey waer toe dit geſar?

Een

Ben ik een halve gek, waerom geen heele Nar?
En draegh ik niet zo wel twee bellen als een ander?

LEVERTJEN.

'T Levertjen met een ſteeltje,
Het rechte Ioffer deeltje
Sal ik u, Soetert voor een zoen
Met u believen over doen.
Hoe! wilje wederſtreven,
Nu 'k u een kusje zal geven;
Neen Engel! dat is van den bruy
Soo je wilt lev'ren met de luy,
Soo krijghje lieve Susje,
Ook met de luy een kusje. F. V. O:

Aen D:

MEjoffer eyſt van my dat 'k haer wat dichten zouw;
O Hemel! wat een eyſch! ik durf haer nau genaken

Om

Om 't minſte kusjen, of terſtont krijg ik een grouw:
Wie duyker zou dan zulk een Joffer Dichjes maken?

Aan D.

MYn Engel maakt my veeltijts uit
Voor Jongen, en Jan Hen:
Maar 'k zouw wel toonen, was 't mijn Bruit,
Dat 'k Hen, nog Jonge ben.

Alzoo men 't neemt.

ALs ik met Dianier kom hier, of daar te ſamen,
Straks noemtſe my Jan Hen, Kees Koele, drooge Jooſt.
O wat een zoetigheyt! ô wat een grooten trooſt!
Want lieve Kinderen, die krijgen lieve namen. *F.v.O.*

Aan Joffer *N. N.*

Die Schermen wilde, hebbende een Rapier in de handt.

GY weet Mejuffer, in een oogenblik door 't ſchermen
Uw' ſtramme leden met het ſteken te verwermen,

En

En brengt zeer aardiglijk aan u Party ter ſluyk
Een ſteekje na zijn hert, en hy je na je buyk.

Aan de zelve.

IN 't af te keeren is te wonder-veel gelegen;
Dit is een groote les in d'ed'le Scherrem-konſt:
Maar gy loopt altijt met je lighaam in mijn degen,
Zoo dat gy met u naers ſtaag achter over bonſt:
Gy ſpeelt wel, ik bekent; maar Juffer van 't Pareren
Daar zult gy nimmermeer de rechte ſlag van leeren.

Een ander.

AL gaat gy Amazoon, zoo deftig met geweer om,
Nochtans zoo zijt ghy in de Scherrem-konſt niet vaſt,
Gy ſpringt te vals, en doet een averechtſen keerom,
Die beſt een Lichtekooy, als zoo een Joffer, paſt.

Den *Lacchenden Apoll*
Drinck-Liet. Vois: *Muſquettaere.*

MEſſieurs! ik houw het met de Wijn,
Dan weet ik van geen minne-pijn,
Ik bidje houd het ook met mijn:
Want als ghy al de Min beſiet,
Zoo iſſe maer een groote Niet,
Die niet en baert als ſwaer verdriet.

2. Want als dit noble Franze nat
Mijn Hert en Herſſens heeft beſpat,
Ben ik het malſe vryen zat:
Want deſe vocht doet onſe pijn
Verſmooren, dat wy vrolijk zijn,
Daerom wenſt niet als na de Wijn.

3. De Min maekt een onruſtig hert,
En is doorwrocht met groote ſmert,
Waer door men ſteeds gepijnigt wert.
De min is maer een malle buy,

De Minnaers met haer mal gebruy
Zijn niet als gekken by de luy.
4. Daerom geef ik de min de ſchop,
En zet'er lieſſt een glaesjen op,
Ik hou niet van een Venus Pop:
Ik zetſe nu heel aen een zy:
Want al die malle vryery
Is niet als enkle raſerny. F.I.

LETTEKDICHJE:

Coontjes die de Purpre Roosjes
O vertreffen met haer bloosjes,
R oyer lipjes als Narcis,
N et gelijk de Iaſpis is.
E lpenbeene witte tantjes.
L ang van vingers, Poezel hantjes,
I der oog met meerder licht
A ls Apolloos aengezicht.

M oy van Hals, ja al de leden
U yt albaſt, vol aardigheden,
Y verig, altijdt verheugt,
L icht van voetjes, ſwaar van deugt,
W ilje weten wie 't zou wezen?
Y der ſtaat het vry te lezen.
C ypris zelver (zonder hoon)
'K achtſe hondert maal zoo ſchoon. *F. v. O.*

Op de volmaaktheden van Mejuffer J. B.

H Ad u't geluk zoo veel, als de Natuur gegeven,
Men vont geen rijker nog volmaakter in ons lant:
Want zoo men u eertijts in Troyen had zien leven,
Die Stadt was eer om u, als om Heleen verbrant.

Op een Stoont.

Y Der ſchopt een ſtront met voeten:
Maar men hoort een ſtront te groeten;

Want

Want het Aartrijk krijgt door ſtront
Voetſel, en een vette gront: *Ey ſtront,*

Aan MEJUFFERA, &c.

Hebbende een Plaeſtertjen in 't aangezigt, even op de zelve plaats als Ik.

'k Zie dat in 't aangezigt van Juffer Alidaatje,
Gelijk als in het mijn een ſwarte Plaeſter ſtaat:
Maar zeg my Juffer! iſt een Puysjen, of een gaatje?
Indien 't een Puysjen is, zoo weet ik zeker raat.
En wijn wy nu op een, en zelve plaats gewont zijn,
U Puysjen, en het mijn, ſtaan op de zelve ſteê,
Zoo bid ik, doet mijn raat, gy ſult wel haaſt geſont zijn,
En ſteekt mijn Puysje deur, zoo doe ik 't uwe meê:

Aan P. E. *my om Poëzy quellende.*

GY die Apolloós ſnaren ſtelt,
Hoe komt het dat gy my zoo quelt
Om Poëzy? dat geef me wonder,

Daer ik de minſte ben, die onder
De negen Zang-Godinnen dien!
Ik wiert van haer ſcheef aengeſien,
Zy ſouden my voor 't recht doen dagen
Van Godt Apoll, zoo ik ging dragen
Onnooodig water in de Zee.
Met recht dan weyger 'k u dees beê. M. L.

Aen Mejuff. M. L.

SChoon ghy Mejuffer niet wilt weten
Dat g' in 't getal zijt der Poëeten,
En noyt daer in te zijn geweeſt,
Uw' reden toonen ons wel anders:
Daer ſchuylt, o Luyt in u yet ſchranders!
Uw' tong beklapt u fraje geeſt. P. E.

Op LEONOOR.

BY daeg weet Leonoor niet anders als van klagen,
Wat is het trouwen zeyt zy een verdrietig juck:

Zy

Zy wou wel dat het jaer meer nachten had, als dagen,
Zy lacht by nacht van vreugt, en ſchreyt by daeg van druk.

P. E.

VENUS-HUYS.

ALwaer men wijn verkoopt daer is een krans geſpannen,
Of 't uythang-bort verciert met aerd' of tinne-kannen:
Maer daer men Vrouwen vint, ſoo wel als wijn, voorgelt,
Waerom daer voor de deur geen uyt-hang-bort geſtelt.

P. E.

Op het Kael Hooft van N. N.

DE aengename Lent' doet velt, en boom weer bloejen
Wanneer de Winter die van bladers had berooft:
De Lente doet nochtans u hayren niet weer groejen,
't Is altijt Winter, en noyt Somer op 't Hooft.

Op een verliefde GRYSAART.

LAast als dees Gryzaart zig in liefde voelde branden,
Boot hy de Meyt het Gout, in plaats van gaauwe leen:
De Maagt zeyd', en verſtiet zijn koude offerhanden,
U Winter, komt niet met mijn Somer, over een.
Turpis ſenilis amor. P.E.

Ordonnantie voor alle *Rijmers* en *Poëten*.

Extract van een Brief geſchreven uyt Parnas, noopende eenige nieuwe Ordonnantien in den Raat van Apoll, ende de Zang-Godinnen, geordonneert en beſloten, doen ter tijdt expres by een vergadert.

VOor weynig dagen is alhier op den Bergh van Parnas eenigh verſchil onder Apoll en de Zang-Godinnen ontſtaan: Apoll niet konnende verdragen, dat het *Negental*, de Meeſterſpeelde, ende meer gonſte en ge-

genegentheydt de Juffrouwen toedroeg die eenige Poëzyen ofte andere werken in 't licht gegeven hebben, dan wijt-beroemde Dichters en Poëten, van een yegelijk gepreſen, èn als van de gantſche wereldt geamplecteert ende omhelſt, maar gelijck deze Godinnen van het Vrouwelijcke geſlacht zijn, en derhalven hare ſexe favorabel, hebben zoo wel haar zaken weten te verdedigen, dat Apoll (die tot noch toe een Souverain gebiedt over haar gebruyckt hadde) evenwel genootzaakt is geweeſt zigh op ſlechte voorwaarde met haar te verdragen, ende heeft dit naarvolgende Accoordt met haar beſlooten, te weten, dat Apoll als Preſident op 't Parnas zal voor-zitten, twee ſtemmen in den Raadt hebben, en dienthalven d'eer van al 't gunt op den Zang-heuvel beſlooten werdt, te Publiceren ende uyt te roepen: daar en tegens zal yeder Zang-Godin haare ſtem hebben, en Apoll zal niets vermogen te beſluyten, ten zy deze ne-

gen Susters haar gevoelen daar af geopenbaart, ende t'eenemaal daar in bewillight hebben: dit dan aldus beslooten zijnde, is den Raadt andermaal vergadert geweest, en heeft deze naarvolgende Articulen geordonneert, en gestatueert, ordonneert, statueert, en gebiedt wel expresselijck een yegelijck van wat qualiteyt, staat, ofte conditie hy zoude mogen zijn: deze reguln naar te komen, ende wel in acht te nemen, op pœne van in onze ongenade te vallen, en grootelijcks gestraft te werden.

Ordonnantie voor Poëten.

Eerstelijck,

ALle de gene die onder getal van Rijmers en Poëten ofte andere soodanige Autheurs aangenomen werden, sullen gehouden zijn yetwes ter eere van 't Parnas, en d'Amsterdamze Schouburg op 't papier te zetten.

2. Alle de Poëten zullen gehouden zijn, dickwils in 't

swart

ſwart gekleet te gaan, om des te beter de graviteyt ende ſtadigheyt van haar Profeſſie uyt te beelden, en de outſte van haar Confraters zullen geen kanten aan beffen nog kleederen vermogen te dragen.

3. De Vrouwen die onder 't getal van fraeye Geeſten gereeckent werden, en haar met de Rijm-konſt bemoeyen, ſullen groote eer en reſpect toe gedragen werden, en niemandt zal vermoogen te zeggen, dat dewijl zy Vrouwen zijn, hare ſchriften daarom niet krachts genoech ſouden hebben, ofte al te laf zijn: ter contrarie, men zal hare wercken vol geeſt en ſoetigheydt achten, en voor Prijs-weerdigh houden, ſchoon zy het onwaardigh waren.

4. Men verbiedt wel expreſſelijck alle Dichters geen Vrouwen te nemen die van de zelfde konſt zijn, nochte Rijm-kundige Vrouwen, ſullen geen Rijm-kundige Mannen vermooghen te Trouwen, niet alleen om

alle

alle oneenigheden weder-zijdts voor te komen: maar voornamentlijck om dat ſoodanige Vrouwen geen behoorlicke zorge voor haar huys-houdinge konnen dragen, alſo de Poëzy een gants menſch is vereyſchende.

5. Deſgelijks wert een yegelijk op pœne van onſe ongenade verboden geen kreup'le Vaerzen te maken, noch te zig te dienen van eenige woorden die in de Rijmkonſt, ofte onſe moederlijke taal niet gebruykelik mochte zijn. Voorts alſoo der Rijmers gevonden werden ſoo laatdunkende en onbeſchaamt, die zig zelfs inbeelden, geen regulen meer onderworpen te zijn, en derhalven (als met authoriteyt en volmachts) van Latijnſe, Franſe, en andre uytheemſe woorden gewoon zijn Duytſche woorden te maken: Soo iſt, dat wy voorgenomen hebben ſodanige onordentelickheden in 't toekomende rigoreuſelijck te ſtraffen, en by ſoo verre yemant naar de Publicatie deſer gevonden werdt, die deſe misſlagen ſal begaan hebben;

ſal

ſal in de tijt van vijf achter een volgende jaren niets vermogen te laten drukken ofte in 't licht geven: op Pœne van aan eer en reputatie geſtraft, en uyt het getal van Apollos Voeſter-kinderen uytgewiſt te werden.

6. Alle die gene die yets nieuws konnen inventeren of uytvinden, ſullen by een ygelijk in groote eſtime zijn: te weten, als ſulcks voor deſen noyt geſien is.

7. Alle die gene die Apoll, ofte de Muze veracht, ofte tegens haar geſchreven ſullen hebben, ſullen noyt pardon verkrijgen; maar verklaart werden, *Crimen læſæ Majeſtatis*, begaan te hebben; haar titul en waardigheyt verliezen, en van haar Confraters onwaardig geacht werden, de naam van Poëten te dragen.

8. De Poëten ſullen voor geleerde en vermaarde lieden aangezien werden, gezien de groote meenichte van gequalificeerde Perſoonen, die de Poëzy exerceren, beminnen en hanthaven.

9. Een

9. Een ygelijck wert gewaarſchouwt zig te wachten, yetwes tegens de Juffrouwen te ſchrijven, Paſquillen op haar te maken, ofte yets diergelijcks tegen haar eere uyt te wercken: alſoo dat zelve by de Zang-Godinnen generaliter ſeer qualijck opgenomen werdt: derhalven ſeer wreede ſtraſſe daar over by haar geſtatueert.

10. Men zal zoo haaſt een Poët, ofte ander conſiderabel Autheur komt te overlijden, geduurende den tijt van veertien dagen moeten rouw dragen, en des zelfsdoodt met lamentable Epitaphien ofte Graf-ſchriften beklagen, en een yegelijk ſal deze Coſtume in 't toekomende ſeer nauw dienen te obſerveren.

11. Alle Gouverneurs, Capiteynen, Luytenanten en Soldaten, ofte alle die geene die Rapier ofte ander geweer op zijde dragen, ende nochtans voor Poëten onder onze Broederſchap aangenoomen zijn, zullen meer als onſe andere Broeders ge-eſtimeert werden, aangezien

zy

zy machtiger zijn, diffenderende zoo wel met de Pen, als Degen de eer van haar Confraters en andere fraye Geeſten.

12. De Autheurs die voor deſen eenige Tonneel-ſpelen gemaakt hebben, en tegenwoordigh niet meer ſchrijven, ſullen evenwel haar oude Privilegien en voorrechten behouden, en vry op 't Schouburg komen, ſonder te betalen.

13. De Dichters die eenige Tonneel-ſpelen gerijmt hebben, en als noch met andere beſigh zijn: ſullen vry, ſonder het ingaan te betalen, eenige van haar vrienden op 't Schouburg mogen leyden; voornamentlijck ſoo'er yets van haar maakſel vertoont werdt, als wanneer ſy groote liberteyt ſullen gebruycken.

14. Alle de geene die eenige Hiſtorien beſchreven ofte de ſelve in onſe Taal over-geſet hebben, ſullen mede vry op 't Schouburg komen, aangeſien ſoodanige

ver-

verſtanden, de geeſten der Dichters zijn opwekkende, en dikwils bequame ſtof geven om voor het Tonneel te arbeyden:

15. Die gene die groote luſt hebben tot Wetenſchappen; en vermaak ſcheppen in Gedichten te leeſen, ofte hooren leeſen, ſullen mede (ſchoon zy zelf niet in 't licht gegeven hebben) een plaats op 't Parnas bekleden, en achter de rang der Poëten geſtelt werden.

16. De Heeren Regierders van 't Schouburg, Rechters, Oordelaars, en geduurige toehoorders van de Tonneel-ſpelen, ſullen grootelijks bedankt werden voor hare gonſte, en affectie de Poëten toegedragen, haar E. namen ſullen naar haar doodt in den Tempel der gedachteniſſe bewaart werden, en ſullen op 't Parnas de voortſte plaats bekleden.

17. Niemandt ſal vermogen eenige Poëzyen in 't licht te geven, ten zy de Directeurs ofte Hoofden van 't

Schou-

Schouburg de Copye overſien, geapprobeert en Privilegie daer op verleent hebben: werden derhalven alle Drukkers en Boekverkoopers geadverteert en gewaerſchouwt geene ſoodanighe Gedichten te drukken noch te verkoopen, ten zy Privilegie van dito Hoofden aen den Autheur vergunt is: op Pœne van confiſcatie der ſodanighe Boecken, en de verbeurte van vijf hondert Caroli guldens, applicabel, een derde aen den aenbrenger, een derde tot onderhout der arme en gebreckelijcke Poëten, en het reſterende derde deel aen den Armen.

18. De Lied-boekjes, en andere Amoreuſe deuntjes, ſullen hedendaegs meer geeſtimeert, en beter verkocht werden, dan groote en ſerieuſe boeken.

19. De gedichten van Kats, J. H. Krul, en van verſcheyde anderen van den Ouden tijdt, ſullen meer van Vrouwen, en Jonge Dochters, als van Rijm-kundige

Mannen gepreſen werden, zijnde de Poëzy tegenwoordig tot meerder perfectie gekomen:

20. Alle Gedichjes, Knip-vaersjes, Punt-dichjes, en andere vrolijke Snakerytjes, ſullen ſeer geeſtigh geacht werden, als maer de ſelvige van Jonge Dochters gepreſen en aengenomen zijn.

21. Niemant ſal onder 't getal van Parnaſſus-Broeders aengenomen werden, ten zy dat alreede tien duyſent, ofte meer gerijmde Regels in 't vyer geworpen, ende vier riemen beſchreven Papiers verbrandt heeft, zijnde de Vrouws-perſoonen echter aen deſe Ordonnantie niet verbonden.

22. Yder Poëet ſal gehouden zijn, de geboorten-dagen van Vondel, Huygens, Vos, en andere conſiderabele Autheurs feeſtelijk te vieren, en ſoo lang ſy in 't leven zijn juyſt op dien dag te komen begroeten; werdende de gantſe Rey van Parnas daer door ge-eert.

23. Al-

23. Alle die geene die yetwes ter eeren van yniant gemaeckt sal hebben, die 't selve niet is meriterende, sal den Autheur gehouden zijn 't selve Publijk te weder-roepen, op dat door sodanige schande, aen d'eene sijde, geene sodanige Lof-dichten gegeven, nochte aen d'ander sijde geen ontfangen mogen werden.

24. De Comedianten sullen voor Personen van meriten aengesien werden, mitsgaders alle die geene die aen't Schouburg zijn dependerende.

25. Alsoo de armoede, en geltzucht veel Poëten doet tegen de waerheyt spreecken, Pasquillen om gelt maecken, en eerlijcke lieden lasteren: Soo ist. Dat wy wel expresselijk geinterdiceert, en verboden hebben, interdiceren en verbieden mits desen alle Rijmers, ofte andere Schrijvers van dien aert, in 't toekomende soo godloos niet te liegen, als voor desen en tot noch toe dagelijks in swangh gaet, en om dese quade gewoonte

voor te komen, en gantſelijk te niet te doen: Soo doen wy een yder kondt, dat niemant voortaen onder onſe Broederſchap ſal aengenomen werden, als de ſodanige, die voor eerlijcke lieden gehouden werden, en met quade practijke ſich niet en behelpen, ten eynde ſodanige miſſlagen ſtreckende tot groote diſreputatie, en ſchande van alle Poëten, te niet mochte werden gedaen: en by zoo verre yemant gevonden wert, die zich door geltzucht heeft laten bewegen, om eerlijke Perſoonen door Paſquillen, ofte andere Infame Gedichten aen eer en reputatie te krencken, ſal voor eeuwig van 't Parnas en Schouburg gebannen werden, en niets van ſijn werck mogen laten drucken, of in 't licht geven.

26. Niemant van de Poëten zal vermogen yetwes tegen ſijne broeders te ſchrijven, ten zy generael conſent daer toe verkregen heeft.

27: De Poëten tot haer jaren gekomen zijnde, en

niets hebbende waer van te leven, ſullen in een bequame plaets gehuysveſt werden, van Koſt en Dranck, Toebak en andere nootwendigheden werden verſien, en ſal dit Huys genaemt werden het Paleys der Vernuftigen, en boven den ingank van de deur ſullen deſe Vaerſen ſtaen:

Dus zegent God de Stadt, en welvaert van den Staet,
Wanneer men geen Poëet ziet bedelen op ſtraet.

Boven de Deur van de Eet-zael deſe Vaerzen.

Gaet in, ghy Schrandre Poëten:
Die honger heeft, die kan wat eten,
Drinkt luſtig toe, en ſpaert geen ſpijs:
Want hier en geeft men geen accijs.

28. Niemant ſal vermogen een Poëet ofte vermaert Rijmer over ſchult te arreſteeren, veel min te doen gyzelen of vaſt zetten, 't zy ook waer uyt de ſchult ſoude mogen ſpruyten: maer den Crediteur ſal gehouden

zijn de Directeurs ofte Opſienders van hare Poëten-gilt albevorens daer over aen te ſpreken, en te verwittigen; dewelcke als dan ſullen beſorgen, dat ſodanige Penningen werden getelt, als dito Poëet mochte ſchuldigh zijn; ten eynde geen Dichter de ſchant ſoude hebben, dat yemant van ſijn Confraters over ſchult ſoude vaſt ſitten. Doch alſoo'er Perſonen ſouden konnen werden gevonden, die ſich te veel op dit recht verlatende, en derhalven onſe weldaden misbruyckende, over al mochte ſchult maken, ſullen de Opſienders gencotſaeckt zijn neerſtigh te onderſoecken, waer uyt de ſchult is ſpruytende: en by ſoo verre bevonden werdt 't ſelve ſonder hoogh dringende noot geſchiet te zijn, ſal ſodanigen Dichter naer Exigentie van ſaken, ten Rigoreuſten werden geſtraft.

29. De Poëten ſullen hooger als andere Geleerden geacht werden, alſoo'er meer verſtant, memory, en oef-

oeffening werdt vereyſt om een Rijmer te zijn, als een Hiſtory-Schryver, Tranſlateur, ofte Overſetter.

30. Soo haeſt de Poëten, ofte andere diergeliſcke Autheurs yetwes hebben laten drukken, en de Exemplaren albereyts werden verkocht, ſullen ſy de ſes eerſte dagen van de verkopinge feſteren en ſich verluſten, en tot deſe onkoſten ſullen hare Drukkers en Boekverkopers eenigſints gehouden zijn te contribueren.

31. Men ſal van nu af aen, een Plaets in yder Stadt verkieſen, in de welke een bequame Bibliotheecq, ofte Boecken-kas ſal werden geſtelt, meeſt beſtaende in Poëzyen, en ſoo haeſt yets nieuws werdt gedruckt en uyt-gegeven, ſal den Opſiender van dito Bibliotheecq 't ſelve daer in voegen, om te met een aenſienlijk getal Boecken te vergaderen, en de lees-gierige geeſten daer door te ſcherpen en op te wecken.

32. De Rijmers ſullen gehouden zijn, dickwils te

beſtemder uur en plaetſe by den anderen te komen, aldaer van de Rijm konſt te ſpreecken, en 't gunt onder haer gemaekt weder zijds te communiceren. De af-weſende ſullen naer diſcretie, en *pro rato* haer boeten betalen.

Dit dan aldus met een gemeene toe ſtemminge beſlooten zijnde, is de Goddinne de Faam uyt laſt van hare Meeſters bevolen, haer binnen de tijdt van drie dagen alhier te laten vinden, om deſe voorſz. Articulen uyt de handt van Apoll te ontfangen, en de ſelvige in alle de Steden van Hollandt, en de Geunieerde Provintien te publiceren en uyt te roepen, ten eynde niemant hier van Ignorantie en kome te pretenderen.

Gegeven uyt Parn.

Accordeert met de Principalen ende was geteekent

APOLLO.

Onderſtont N. N.

Siet

Siet hier al't geene op 't Parnas deſer dagen aenmerckens waerdigh is gepaſſeert: Soo haeſt wederom iets nieuws ſal voor-vallen, ſal in geen gebreeke blijven U E. daer van op het ſpoedigſte deelachtigh te maken: vermits ik oordeele de vernuftige geeſten daer ten hoogſten aen gelegen te zijn. *Vaer wel.*

Toon: *La boure du Roy Novelle.* 007

ACh Hemel! wat een damp:
Mijn hart dat brandt van binnen
Als Koey-ſtront in de lamp,
Helaes? komt dit door 't minnen?
Wat raet voor ſulck een ramp:
Kan ik dan niets verſinnen?

2. Ja 'k bruy na onſe *Neel*, Die ſal mijn weer geneſen:
Want ſy is (by mijn keel) So ſchoon, ſo uyt-geleſen,
So blanck als rogge-meel, Of wyte-meel kan weſen.

Men

3. Men ſou haer op een kaſt wel kunnen laten pronken
En ſeggen 't is albaſt, Indien men 't aen haer lonken
Niet anders ſag voor vaſt, Of hoorden 't aen haer ronken.

4. Geen *Kat* is in de Meert So glinſterend van oogen:
Twee ſterren met een ſteert Gelijken 't, iſt gelogen,
Soo hangt mijn in den heert Als bockens vry te drogen.

5. En die ſtaen in haer hooft So ſwart gelijk de kolen,
Die *Jan den Backer* dooft, Ja 'k ſweer u, by mijn ſolen,
Daerom het vry gelooft, Dit heeft mijn hart geſtolen.

6. Leſt ſeyckten ſy een plas,
Geen *Meer* ſou ſoo veel Piſſen,
Ik nam mijn Neuſdoek ras,
Om die'er in te wiſſen,
En rook of 't lieflijk was,
Maer 'k wouw dien reuk wel miſſen.

7. Sy tart, wanneer ſe ſchiet, *Jupijn* met ſijnen donder;
Schoon kraekt haer blaſen niet Leyt *Eolus* noch onder.
Ja, als men 't wel beſiet, Sy is het achtſte wonder. Toon:

008

Toon: *Ma Mere*: of 2. *Kers-nacht.*

LEſtmael, als ik met *Dianiere*
In onſen Luſt-hof ging playſiere,
En wandelen in een Gald'ry,
Wiens net en groen begraeſde ſoompjes
Gewaſſen worden in de ſtroompjes,
Die 't woelend Rijntje jaegt verby.
2. Sey ſy met een ſeer lieflijk lachje,
Liefander, ſeg toch eens, verſmachje
Noch al door brandt en felle pijn?
Gelijck gy mijn veeltijts komt klagen,
Dat gy den brant niet kont verdragen,
Waer van mijn oogen d'oorſaeck zijn?
3. Daer nochtans d'alderklaerſte ſtroompjes
Omloopen deſen Hof en Boompjes?

Lief-

Liefander, klaeg veel eer van kou:
Sout gy u brandt niet konnen dolven
In deſe Criſtallyne golven,
Daer men heel Sticht me bluſſen ſou?
4. Hier op vertrockſe weer de tipjes
Van bey haer Ambroſijne lipjes,
En hieuw dus met een lachjen op.
Ach! ſeyd' ick, ſoete *Dianiere*,
Wie heelden oyt de minne-vieren
Of leſten ſijn verſengde krop.
5. Door ſchrale waters? neen, mijn Engel,
Dat is het niet daer ick naer hengel:
Alleen de Nectars ſoetigheyt,
Die ſtaeg-komt vloejen door de kantjes
Van uwe wit yvore tantjes,
En op u Roſe montje leyt.
6. Is machtigh om een vlam te koelen,

Die 't hart doet in mijn boesem woelen,
Die 't merch in mijn gebeent' verdroogt,
Die 't bloet in d'aderen doet koocken,
Die long, die lever maeckt aen 't smoocken,
En alles te vernielen poogt.

7. Ey, Soetert, gunt my dan de stromen,
Die uyt u suyck're montje komen,
Hebt toch medogen met mijn pijn,
Met soo veel duysent ongenuchten,
Met soo veel tranen, soo veel suchten,
Als 'er zijn dropjes in den Rijn.

8. Hier door scheen *Dianier* bewogen:
Sy quam mijn om den hals gevlogen,
En sey, *Liefander*, boet u lust;
Sy boefden dat niet meer te seggen,
Ick droegh haer onder d'else heggen,
En heb haer duysent mael gekust;

9. Ick ſloeg mijn armen om haer keeltjen;
Ick greep na 't aengenaemſte deeltjen;
Ick maeckten haren boeſem bloot;
Ick vrong mijn voeten om haer voetjes;
Sy ſey, *Liefander*, ey! al ſoetjes:
Maer 'k deê dat mijn de Min geboot. F. V. O:

Waerom ick haer eer en Min onder de naem van Dianier.

ICk noem u *Dianier*, Dewijl men noyt *Diaen*
Met ſulk een ſchitt'rend vier Siet aen den Hemel ſtaen,
Als uyt uw' oogen ſtraelt. Ach! dat *Jupijn* u niet
In ſijnen Hemel haelt, Als hy u ſchoonheyt ſiet:
Hy ſou terſtont *Dizen* (O Goden, zijt'er voor!)
Van 't Sterren-dack doen gaen, En wijſen *Lunaes* ſpoor
Aen deſe *Dianier*, Dus ſoud' ick zijn berooft
Van 't dagelijx playſier, Dat ſy mijn heeft belooft.
F. V. O:

Toon:

Toon: *Couragie.*

A Ch! wat komt hier voor een vlaeg
Door kruypen al mijn ſchonken:
Want mijn Admirael wordt graeg
Op yemant ſijn volle laeg
t'Ontfoncken, t'ontfoncken, t'ontfoncken.

2. 'k Krijg een Zeyl in mijn geſicht,
Wat Schip of het mach weſen;
't Is het Schip *Vrouw Venus Nicht*,
Dat noch nimmer heeft geſwicht
Voor deſen, voor deſen, voor deſen.

3. 't Heeft ſoo meenichmael gekamt,
Het woelden als een donder,
Schoon het wierdt aen boort geklamt,
En met grof geſchut bedamt
Van onder, van onder, van onder.

4. 'k Acht het evenwel geen noot

Om ook een kans te wagen,
En of het mijn weerſtant boot,
'k Heb al vry wat kruyt en loot
Voor 't vragen, voor 't vragen, voor 't vragen.

5. Stuurluy, ſtuur maer luſtig voort,
Wilt het op 't midden ramen,
Als ick daer dan ben aen boort,
Entert jy luy d'achter-poort
Te ſamen, te ſamen, te ſamen.

6. Hy! couragie! hou maer aen:
't Canon doet operatie.
Ach! mijn krachten die vergaen,
En 't grof geſchut leyt ongelaen.
Och lacy! och lacy! och lacy.

Toon: *Amarante.*

D'*Aniere*, Ick en viere U niet meer:
'k Acht u loncken, Mijn t'ontvoncken, Veel te teer.
'k Haet

2. 'k Haet het minnen, Dat de ſinnen maer verwart,
Wijl de Liefde Noyt door-griefde Eenig hart.
3. Of de wonden Soeken vonden, Die al d'eer.
Van de Vryers, Noyt bedyers, Rucken neer.
4. Minje matich, 't Is te ſtatich, 't Wort belacht,
Minje flouw'lijck, 't Is te kouw'lijck, 't Wort veracht.
5. Minje trouw'lijk, 't Is te vrouw'lijk, En men ſeyt,
Siet de ſlaven, Eensjes draven, Om de Meyt,
6. Daer s'haer pooten Licht aen ſtooten Door een grau.
Dat de beenen Voor de ſcheenen Worden blaeuw:
7. Daerom Vryſters, Schoon j'als *Lyſters*, Singen kont,
En het rappe *Exters* klappen Overwont.
8. 'k Sal u laten By u praten, By u ſang,
En mijn houwen Sonder vrouwen Buyten dwang.
9. Kom dan *Bacchus*, Kom *Iacchus*, Kom *Æon*.
Kom *Dircæus*, Kom *Nicæus*, 'k Acht u ſchoon.
10. U bemin ick, U beſin ick, U alleen

Sal ick Vryen, En benyen, Anders geen,
11. Als die menſchen, Die mijn wenſchen Van dees buyt
Af te keeren Die 'k wil ſweeren Voor mijn Bruyt.

F. V. O.

011

Toon: *La Princeſſe de Nouvelle.*

Ianier, mijn tweede Ziel,
Open toch u boeſems koffer,
Wijl ick voor u neder kniel,
Wijl ick u als mijn Godin
Smeeck met een verliefde zin,
En een vloed van tranen offer,
Door de wreetheyt van de min.
2. Sal dan al myn droef geſucht
U noyt buygen tot medoogen?
Sal ick ſtaeg met ongenucht
Van de Liefde zyn geknelt?
Soo ſtuurt myn, ter neêr gevelt

Door

Door den blixem uwer oogen,
Liever ſtrax nae 't Minnaers velt. F. v. O.

Minne-zang aen BELLINDE. *Vois:* 012

ACh *Belinde!* hébt medoogen!
Met mijn tranen, en gebeen
Want de vlammen van uw' oogen
Stralen door mije boezem heen;
Kanmen grooter wreetheyt vinden,
Als wanneer een blakent hert
Hoopeloos van zijn Beminde,
t'Aller uur gepynigt wert.

2. Heeft den Hemel my beſchooren
Dat ik u beminnen moet!
Waerom ſtopt ghy dan uw' ooren
Als mijn ziel haer klachten doet?
Ach bevallige *Bellinde!*

Waerom valt ghy my ſoo ſtraf?
Laet ik weêrmin by u vinden,
Of ghy ſtort mijn in het graf!

3. 'k Leg hier voor u nêer geboogen,
En ik bid u Schoonheyt aen!
Wijl de vlammen van uw' oogen
Mijne ziel in min doen brâen:
Ach! Jupijn heeft niets geſchapen
Dat de min kan wederſtaen!
Noch men vint daer voor geen wapen
In de Winkel van Vulkaen.

4: Maer een yder vreeſt de Pylen
Van de vlugge Paſos Soon,
Die zich niet ontſiet te ylen
Naer de herten van de Goon:
Laas! hy heeft my meê getroffen!
Maer uw' aengename Zon

Sal my vrees ik neder-ploffen
Als een tweede Phaëton.

5. Laet u wreetheyt eenmael enden,
O Bellinde! ſchoonheyts bron!
Soo ghy niet mijn ziel wilt zenden
Naer de Poel van Ackeron:
Schept ghy luſt in my te plagen?
Daer de lankheyt van mijn ſmert,
Deſe woorden my doet klagen,
Uyt het binnenſt van mijn hert. P. E.

Toon: *Brande.*

013

'k WAs laeſtmael met *Dianier*
Speele-varen om playſier,
En doorkloof de vaertſe plae
Met het ſnuytje Van mijn ſchuytje
Tot dat 'k aen de Lies-boſch was.

2. Daer ontlaſten ick de maſt,
Daer bond ik het het Bootje vaſt,
En zey tot mijn *Dianier*,
Soete Susje, Door dit kusje
Wens ick u nu welkom hier.

3. Met ſoo druckten ick mijn mont
Op een root Robijne gront,
En dronck Nectars zoetigheyt,
Daer de tipjes Van haer lipjes
Mede waren overſpreyt.

4. 'k Ging voorts met haer in den Hof
Door het aengenaemſte lof,
Langs een groene Vyver-ſtrant,
Daer 't haer luſten Wat te ruſten
Op de dicht begraeſde kant.

5. 'k Sette mijn ſtrax by haer neer,
Noyt trof mijn de liefde meer

Als dier tijdt het minne-vier,
Dat, als vonkjes, Uyt de lonkjes
Schitterden van *Dianier.*

6. Hemel! riep ik, wat is dit!
Wijl ik by mijn Engel ſit,
Voel ik, dat mijn jeugdig bloet
Raakt aan 't kooken Door het ſmooken
Van een onverwachte gloet.

7. Helaas! ſoete *Dianier,*
Oorſaak van dit felle vier,
Gun mijn dat ik door een kus
Weer de vlagen Mach verjagen
In dees heete vlammen blus.

8. Hier op vatten ik haar aan,
(Quanſuys wouſe mijn weerſtaan)
En ik plukte van haar mont
Soo veel kusjes, Dat mijn lusjes
Waren ſat, en ik geſont.

Toon:

014

Toon: *Tympo.*

ZOetſte zoet, Ach ick moet
Van u lieve lipjes ſcheyden,
Of ick blaeck, En geraek
Door u lonckjes heel in lijden;
Wilje Dan, Dat ick an
U Robyne mont ſal blijven,
Soo moet j' eerſt Op ſijn veerſt
Deſe lonckjes van mijn drijven;
Keer dan 't vier, *Dianier*,
Dat uyt uwe ſchitter oogen,
Als 't geſtrael Uyt de zael
Van Apollo komt gevloogen;
Soo ſal 't mijn Niet meer zijn
Tot een hinder voor de luſjes:
Maer ick ſal Over al
Roemen van de lek're kusjes,

Van de geur, Van de kleur,
Van de root corale bloosjes,
Die ik vont, Op u mont,
Schoonder dan de purp're roosjes.

F. v. O. 015

Drink-Liedt. Vois: *Gaillarde.*

IK heb den bras van't vryen gaan,
De kan, en glaſen ſtaan my beter aan,
Met Franſe of Rijnſe Wijntjes volgepropt,
En een Verinis Pijpje toe geſtopt.

2. Te vooren was mijn grootſte vreugt,
Bezoetelt met de grootſte ongeneugt;
Ik zag niet als door oogen van de min,
Daar zig de droef heyt altijt mengelt in.

3. 'k Verlaat nu't bedriegelijk Zalet,
De Juffer-rey, en 't Cypreſſe bancket,
Ik walg al van die laffe zoetigheyt,
Waar in de Min-God heeft vergif geleyt.

4. 'k Om-

4. 'k Omhels dan liever Bacchi vocht,
Dat vry is van dat droeve Minne-drocht,
Daarom kus ik de Kan mijn Minnares,
Waar door ik dorst, en Minne-vlammen les.
5. t'Zà vrome Zielen kiest de wijn,
't Is beter hier als in 't Salet te zijn!
Want door de zinneloose Minne-drift
Drinkt gy voor Bacchus nat niet als vergift. *P. E.*

Op een Gorten-teller alias Doctor Baker mat.

WAt dunkje van Jan Henne-gat?
Van Doctor Baker? die sijn kintje
Ging stillen in de Baker-mat,
Om dat het kermden aan een wintje.
Hy knort geduurig op sijn wijf,
Lang mijn het Kint, ik sal 't wel stillen,
En bint een Schortel-doek voor 't lijf,
En honderd diergelijke dingen.

't Zijn

't Zijn wondre kuyren van Jan gat,
Hy ſtelt hem aan als malle Symen:
Lach uyt! 't is Doctor Baker-mat,
Hier is weer nieuwe ſtof tot Rijmen. *Marg. L.*

Toon: *La boure.*

016

WAnneer Apollo van den Hemel ging,
Daar hem ſijn Thetis in haar ſchoot ontfing,
En dat ik van de dieren, Pluymig al te maal,
Niets hoorden tierelieren Dan de Nachtegaal.

2. Ging ik wat ſitten daar het Claver-gras,
Gemengt met bloempjes, op ſijn langſte was,
Niet onder heg of boompjes, Maar daar 't Criſtalijn
En Diamante ſtroompjes Van den rechten Rijn

3. Al pruyſend dreven langs mijn voetjes heen,
Hier was het daar mijn *Dianier* verſcheen,
Sy blonk gelijk de ſtralen, Die het Hemels licht
Doet op de middag dalen Van ſijn aangeſicht.

4. Ik

4. Ik wouw haar doen en handel eens verſpien;
En dacht, mijn *Dianier* ſal mijn niet ſien:
Maar 't flikren van haar oogen Was (helaas!) te ras
Ter plaats, daar ik geboogen Lagh in 't groene gras.

5. Se riep, *Liefander*, ik en zie u niet;
Terwijl gy uwe *Dianier* niet ſiet.
Hier op teeg zy aan 't vluchten Als een Athalant,
Daar ik in ongenuchten Vaſt bedouwden 't lant

6. Met zoo veel tranen, als den Echo goot,
Wanneer *Narciſſus* voor haar liefde vloot.
O Hemel! wat een wonder! Even als het vier
Zig ſien laat voor den donder, Sagh ik *Dianier*.

Toon: *Belle Iris.*

07

SAl ik altijt droevig zijn,
En door duyſent ongenuchten
Altijt weenen, altijt ſuchten
In de ſwaarſte minne-pijn?

Zal

Zal ik altijt bitter kermen,
En niet eens de weder-min
Van mijn kille Nimph om-armen,
Die 'k dus onbeweeg'lijk vin?

2. Mocht ik maar een oogenblik
Jupijns hooge macht beſitten,
'k Achte dan noch brant, noch hitte,
Daar ik nu ſchier in verſtik;
Sy ſou dan mijn *Leda* weſen,
Sy ſou mijn *Europa* zijn,
En ik ſou mijn ſelfs geneſen
Onder Stier of Swane ſchijn.

3. 'k Sou verſien als een Diaan
By mijn Io komen treden,
En door duyſent zoetigheden
Mijn van alle ſmart ontſlaan;
'k Sou, gelijk een gulden regen,

Die het alles overwint,
Komen in de plaats gezegen
Daar de min verlichting vint. *F. v. O.*

018 *Aan Dianier.* Toon: La Reyne du pré.

'k Acht geen Roſe lipjes, Of men al eens kuſt,
Als men op de tipjes Niet een uurtjen ruſt,
'k Acht geen bol en poeſle kaakjes,
Als men der de mont meê tart:
Kleyne kusjes, kleyne ſmaakjes,
Wak're ſoentjes gaan aan 't hart.

2. Daarom, zoete Susje, Kom ik uw' eens aan
Om een leckerkusje, Laat mijn toch begaan,
Laatme zoenen, laatme lecken,
Laatme geven kus op kus,
En niet van u mont vertrecken,
Eer ik al den yver zus,

3. Tweemaal vijftig kusjes Kunnen niet voldoen

Mijne

Mijne grage lusjes; Als ik u eens zoen,
Laat m'er twee maal hondert plucken,
En soo lang mijn lippen aan
Uwe zuyk're lipjes drucken,
Dat de lusjes zijn voldaan. *F. v. O.*

Toon: 1. *Musquettaire.* 019

ACh Hemel! hoe quelt mijn de Min!
De schoonheyt van mijn Engelin
Schiet pijl op pijl mijn boesem in,
En jaagt weer sucht op sucht daár uyt;
Dus geef ik niet dan droef geluyt
Door 't schieten van dien Minne-Guyt.

2: Hoe lang sal duren dese pijn,
Hoe lang sal ik gekluystert zijn
Door Dianieraes sonne-schijn!
Sal sy gelijk als een Diaan
Altijt de liefde wederstaan!
Sal al mijn suchten en getraan

3. Haer wreet en diamanten hart,
Dat al de hardigheden tart,
Noyt buygen tot de minſte ſmart!
Sal noyt mijn brandt de killigheyt,
Die by haer borſt en boeſem leyt,
En 't blanckſte vel met ſneeuw beſpreyt,

4. Verwermen! daer Apoll door 't licht
Van ſijn ſtrael-ſchietend' aengeſicht
Het kout albaſt met vier door-wricht!
Is ſy dan van een Leeuw gebroed,
En van een Tyger op-gevoed!
O neen: want geen ſoo ſtraf gemoed,
Soo fel, die ſomtijds de min
Voelt kruypen hare ſchoncken in.
Wat Godheyt dan, wat mens, wat dier
Weerſtaet dit al-beheerſchend vier?
Allen Diaen, en Dianier.

La boute du Roy. 020

D *Ianier*, ach! hoe ſo ſtraf? Zijn mijn tranen noch te laf?
Achje dan al't geſucht, Daer de lucht
Van vol is, niet als klucht?
Helaes! eerder ſou men breecken *Dianaes* kil en ſtale hart,
Als met ſmeecken Uwe borſt, Die de vorſt
Door haer kouwe-kilheyt tart.
Wreet gemoet, Wel dan boet Uwe luſt,
En ſtuur mijn door Styx na d'Elyſeſe kuſt,
2. Maer denckt vry, dat ick noyt iet
Proeven ſal uyt *Lethees* vliet. 'k Sal alleen uyt de bron
Acheron, En't woedend Phlegeton
Drincken, om u dan te quellen
Niet minder als gy mijn nu plaegt,
'k Sal verſellen Uw in't gaen, Uw in't ſtaen,
En als u de ruſt behaegt,

Sal ik zijn By 't gardijn Van u bedt,
En u door mijn ſpooken weſen tot belet. *F. V. O.*

021 Toon: 1. *Muſquettaire.*

EEn kusjen is het Medecijn
Voor die met brandt of minne-pijn
Van Venus Kint ontſloocken zijn;
Daerom weeſt, *Dianer*, niet ſtraf,
Noch keert mijn met u hantjes af,
Als ick u graegh een kusjen gaf.

2. Vier lipjes ſaem gevoegt op een,
Den aſem, allebey gemeen,
Laet ſpeelen door twee montjes heen.
Dit is een kusjen, dat mijn van
De liefdens ſmart geneſen kan;
Daerom, mijn zoetert houw ick an,

3. Om ſulck een kusjen, ſulck een ſeen,

Tegens u lipjes aen te doen.
Ey! lie, wat is dien minnaer groen:
Hy reutelt niet als van geſap;
Ey! haelt den lecker toch een ſlap
Met een drie mengels vrongel nap,
4. En die gevult met Rijſt-en bry,
Laet hem dan in de ſabbery,
Tot dat hy roepen ſal, ay my!
Ay my! Ay my! ick kan niet meer,
Den buyck doet mijn van 't ſabben ſeer,
Dit ſabben dient u beſt, Compeer. F. V. O.

Toon: *Moeder mijn borſjens*, &c. 022

'k SOen ſo geern mijn Dianier, Dat weeldrig dier
Is mijn eenichſte playſier:
Haer een kus te geven, Is alleen mijn leven.
2. 'k Leg mijn lipjes op haer mont, En ſuyg terſtont

Tot verlichting van mijn wont
Honich-ſoeten waeſem, 't Vocht van haren aſem:
3. 'k Set haer op mijn lincker knie, Die 'k haer aenbie;
Als ick dan haer ſoetheyt ſie,
Pluck ick naer mijn lusjes Weer veel leck're kusjes.
4. En omvat haer blancke keel, Die 'k dan ook ſtreel
Langs het aengenaemſte deel,
Tot de Nectar-gaetjes Van haer Mellick-vaetjes.
5. Dus woel ick in minne-luſt, Die wel geſuſt,
Maer noyt heel wordt uyt-gebluſt,
Schoon ick altijdt kuſten, Altijt ſou 't mijn luſten.

F. V. O.

Een Jongen van ſijn VAER.

SAl ik dat noch lang verdragen
Moeten van mijn eygen Vaer?
Die mijn alle daeg komt plagen

Om

Om mijn lang gekronkelt haer!
Dikwils vat hy by mijn ooren
Datze gloeyen om de kop:
Benje noch al niet geſchooren?
Zeyt hy? en hy ſlaet'er op,
'k Moet al evenwel noch ſwijgen
En gewillig ſtappen voort,
Of ik zou wel goe koop krijgen
Vuyſt-look voor mijn achter-poort:
Als mijn hayr dan is geſneden
En ik weêr na huys toe kom,
Drijft mijn Vaer de ſpot daer mede,
En hy draeyt mijn Hoetjen om:
Maer ik zeg hem van te vooren
Als hy zeyt je lijkt Menniſt,
Als ik weder ben geſchooren,
Schoon het niet veel is gemiſt,

Sal ik zeggen, lieve Vaertje!
(Want hy is te wonder net,
Op zijn ſwarte Joode baertje)
'k Heb'er oock eens op gelet:
Hoor eens Vaertje, van te vooren
Sag j'er uyt gelijck een Speck:
Maer wanneer je bent geſchooren,
Zie j'er uyt gelijck een Geck.

Onder het Af-beeltſel van den manhaften Zee-Held.

EGBERT MEEUWSZ. CORTENAER;
Lt. Admirael van Hollant en Weſt-Vrieſlant uyt de Maes.

DUs ſiet men Cortenaer, den Water-Leeuw naer 't le-
ven. 't Landt!
't Schijnt dat den Hemel hem geſchapen had voor
Wanneer hy 't Sweedze Rijk, en Britten-lant deé beven,
En haer gevoelen laet de krachten van ſijn handt.

Zo

Zo ſweefden hy (noch jong) op d' onbeſuyſde baren?
En tot verſcheyde mael ten koſte van ſijn bloedt;
Om door ſijn bloedt, het bloedt der Burgeren te ſparen.
Wat lof verdient een Helt, die ſulcke dienſten doet?

P. Elzevier.

Aen een ſeeckeren Boer, *op ſijn bevroren Baert en Brocck.*

BOer, hoe benje dus bevroren?
En bezet met killig ys,
Van je gat, tot an je ooren?
Boer hoe komje baert ſoo grys?
Laetje baertje niet ontdoyen?
Lieve Boer! komt by geen vuur!
Anders raecken al de plojen
Van je Boxen uyt 't poſtuur.
Winter-keuning uyt ten Ooſten? * *Jillis Jooſten Zaegman Almanack drukker.*
Loop maer in die kouwen ſtaet,
Na den Drukker * Jillis Jooſten,

Eer de kouw weer over gaet:
Want hy zelje backhuys plakken
Heel je weſen, en gedaent'
In ſijn groote Almanakken,
In de Print van Winter-maent.
Om de Winter te doen lijken
Naer ſijn eygenſchap, en aert,
Zal den Drukker maer eens kijken
Na je Boxen, en je Baert.

P. Elzevier.

Den Poët BRUNO *aen een Dienſt-maegt, die hem twee Knoopen aen ſijn Wambays naeyden, zeyt.*

TWee knopen naeyt gy mijn met vele ſteeken aen,
'k Heb u te danken dat gy't voor my hebt gedaen:
En ſoo ik wederom u kan met nayen paejen:
Twee knoopen ſal ik u, met eene ſteeck aen naejen.

Ant-

Antwoort voor de Dienſtmaegt aen BRUNO.

WEl Bruno! konje dat, dan zouje haeſt te paert zijn!
Men zou je niet ſo geld', noch knopeloos ſien gaen:
Wel Bruno ſou ſijn koſt wel dubbelt over waert zijn,
Al was hy duyſent mijl, of verder hier van daen.

P. Elzevier.

Aen D. Toon; *Herdoopers Balet.* 023

F. GUn my ey zoetſte zoet
't Vocht der Ambroſijne kusjes (ſen goet?
Uyt u honing zoete mont! *D.* Waer toe is 't kuſ-
Ten boet geen minne-luſjes:
Maer is zolpher in de wont;
F. Neen Godin! Want ik vin In een kus Soo veel ſoet,
Dat ick het kuſſen minnen moet.

2. *D* Kus dan mijn Boutje kuſt;
'k Sal u geen kusjes weygren;

Wijl

Wijl het kuſſen u volmaekt. *F.* Ay my! ik ſwem in luſt,
'k Voel't hart van vreugde ſteygren,
't Schijnt het naer yets anders haeckt.
D. Hoe mijn Heer, Trachje meer als een kus?
Neen ik geef Anders niet ſoo lang ik leef.

3. *F.* Ach! zoetert, wout ghy mijn
Dan als een Zalamander laten leggen in het vier?
D. Neen! door u minne pijn En ſmeeken ik verander,
Kom bereyt u tot Playſier,
F. Ach! mijn hart is verwart In de vreugt, Wijl het ſoet
Van u ſchoot mijn ſterven doet

Op een oudt Wijf en haer ouwe Pels.

MOer Lys, en Lysjes keurs zijn even out van jaren,
En dienden wel geſtopt: maer 't ſtoppen is gedaen.
De ſteek en hout geen naelt, de Pels en hout geen garen.
Als Out Mal ſcheuren wil, iſſer geen ſtoppen aen.

Raedt

Raedt geeft baedt en ſchaet.

CAtryntje buur was lek, hier voor nam ſy een Pil in;
Het lekken dat hieu op, dus heeft ſy daer haer wil in,
En evenwel zy ſiet zo zundig. Iſt verbruyt?
Neen toch niet: maer de Pil die wilder weder uyt.

Alſoo men't neemt.

WEl Pietjemaet! ik hoor u Susje ſal haeſt trouwen.
Dit wil de Dichters weer wat ſtof tot dichten brouwen.
Holla! zey Pietje maet, 't rijmen ſal u keur zijn:
Maer ſoje dichten wilt, daer zel den Bruygom veur zijn:

Op het aenſienelijck Officie van FOBERT.

FObert is ſtaetsheer, wel! wat dunkje nou van 't ventje?
Ik zond hem na de Bril had ik hem op een prentje,
Het ſpreek-woort zeyt met recht de gecken dient de kaert,

Of

Of al de wijsheyt moſt hem ſitten in den baert.
Neen, 'k weet nu, waerom ſy hem met dit ampt verſagen;
Om dat men d'Ezels laet de grootſte Packen dragen.

Op 't ſcheppen van een Voorntjen van D.

IS 't niet een ſtout beſtaen dat Stout-hart met ſijn han-
den (tanden:
Het Voorntjen ſcheppen dorſt? wel neen: ten had geen
Maer 'k twijffel of het waer geſchiet is, of bedrog!
Want daer 't geſchept ſou zijn, daer is het Voorntje nog.

Waerom de Vrouwen geen Baert hebben.

DE Vrouwen hebben eens met Jupiter gekeven,
Waerom dat hy haer ook geen Baert en had gegeve,
Hy zey, een Vrouw is wat bedriegelijk van aert.
Nu onderſcheytmen bey haer monden door den baert:

Op

Op't Zelfde.

DE Vrouwluy vloekten laeſt op Jupiter, en tierden
Als dol, om dat hy niet haer mont met hayr ver-
cierden:
Hy zey de deugt beſtaet alleen in 't middel-maet,
Kyf dan niet dat u Baert daer ook alleen beſtaet.

JAN *Atmeê.*

JAn had een Jonasje gemaekt met ſijn Bacchanten:
Maer qualijk was hy t'huys of't wijf aen't parleſjantē,
Sy greep hem by de kop, en heeft ſoo lang gedoſt
Tot dat hy van ſijn keel, ſijn neersgat macken moſt.
Jan riep mijn lekker bier, de duyvel moetje halen!
Jou Zog, jou Verreken! ik zelje dat betalen!
Trijn draeyden in haer hant hier op een dunne fleers,
En riep, ſoo 'k Verken ben, vreet ſpeck dan uyt mijn
neers,

Maek

Maek jy me tot een Zog, ik maekje tot een kakhuys,
Met lapten sy hem al de Marzepain in 't backhuys.

Op een Hovaerdige Kakelaer.

HAns voert by yder een altijt het grootste woort,
De mont gaet hem gelijk een Telders achterpoort,
De lepels steekt hy op gelijk twee Mydas ooren,
Die niet en zyn gewent als spot en schimp te hooren:
De knevels staen hem beyd' soo vinnich aen de mont
Als oyt de quispel van een geyle Satyr stont;
Hy snorrikt als een Swyn, en swiert met Spaense treden:
Verset hy maer een voet stracks drillen al sijn leden.

Uylen zijn Uylen al was het op een Paesdagh.
Aen R. noemende my gek om dat haer Ring niet wilde accepteren.

MEt recht noemt ghy mijn Geck: maer 'k zou noch
grooter Gek zijn;
Indien ik in u Ring myn middel vinger stack:

Niet

Niet datter aen 't Juweel mocht eenigh vuyl gebrek syn
Maer 't valt mijn by u wat graveeligh voor de zack.

Beschrijvinge van den edelen Dranck COFFY.

HIer! kom hier ghy drinck-gesinden,
Minnaers van een mont vol Roocks,
Hier is nob'len Dranck te vinden,
En een lekker Pypjen smoocks!
Laet de Franco Wijntjes varen,
Geeft het Berrigs-bier de schop;
Om je sinnnen te bewaren
Neemt een Copje Coffy op.
Dit 's oprechte Turckzen Balzem,
En een kosje wonder graeg,
Beter als extract van Alzem
Voor een al te slappe maeg:
Soo ghy wist de Deugt en Krachten

Van

Van dit Souveraine Kruyt,
Ghy en zoud het niet verachten,
Noch voor Boon-zop ſchelden uyt:
't Is te weerdigh om te laeken:
En ik acht de kreupels niet,
Als ſy roepen hoe kan 't ſmaken,
Daer het als Smids water ſiet?
Dikwils moet ik met haer gekken:
Want ſy weten haren muyl
Even eens zoo ſcheef te trekken
Als een vieze Kerrik Uyl:
Doch men moet het haer vergeven
Die onnoos'le ſlechte lien:
Want ſy hebben van haer leven
Niet veel vreemden drank gezien:
Nu 't wat bitter in de mont is
Is het daadlijk Foey en Fy,

Aen de verachters van de Coffy.

Of

Of ſy meenen dat het ſtront is!
Zy verſtaen geen Ruytery,
Konnen zy van paerden weten?
Daer zy hebben op een Bock
Al'er leven lang gezeten,
Of haer Moejers Bezem ſtock?
Of die Zulletjes wat praten,
Meenje Vrienden! dat ik zel
Daerom 't Coffy drinken laten?
Neen het ſmaeckt ons al te wel.
Coffy is geſont gedroncken,
En een zuyvre Medicijn,
* Zoo je hallif bent beſchoncken
Door de krachten van de Wijn,
't Sal den damp en vochtigheden
(Drinkt een kop of twee daer van)
† *Coffy maeckt nuchteren.*

Veylig trekken naer beneden
Uyt je teere Herſſen-Pan:
Soo dat ghy zoo veel ſult looſen
Even oft een kraentjen was,
Als ghy in u keel kon hooſen
Met een Pint of mingels glas;
En ghy ſult terſtont weer komen
In u voorige Poſtuur:
Want den damp wert weg genomen
Min als in een halfef uur.
Vrienden zoo je meer wilt hooren
Waer je Coffy van bevrydt,
Leent je kittelige ooren
My dan voor een weynig tydt:
* Coffy (neemt het heet en warrem)
Dryft de koude winden uyt;

En

* *Coffy goet voor koude winden.*

En het ſalleft meer den darrem
Als Apteekers worrem-kruyt,
't Zelje Buyck pyn ſtrax geneſen:
Soo g'u keel met Coffy ſpoelt,
Gout en Kan ſoo goet niet weſen,
Soo je Pyn in 't Hooft gevoelt.
Hebje leep, en druypend' oogen,
Hout de waeſem voor 't geſicht,
't Sal beginnen op te droogen,
Dat allengs je pyn verlicht.
Neemt ſes Kopjes alle dagen,
Zuygt een pyp of twee Toeback,
Zoo je wenſt te zijn ontſlagen
Van dit laſtig ongemack.
Hebje een dagh drie vier gezoopen
Al te veel van Bacchus nat,
En als halfe mal geloopen,

Voor Buyck- en Hooft-pijn.

Voor leepe en druypende Oogen.

Kom en droog je zeyltjes wat!
Kom! en ruſt wat van je woelen,
Koop gezontheyt voor je gelt:
Coffy zal het weer verkoelen
Zoo u lichaem is ontſtelt.
Soo je wilt by nacht ſtudeeren,
Om de moejelijcke Vaeck
Van u oogen af te keeren,
Datje niet in ſlaep en raeck,
Neemt een Pintjen of een hallef
(Doch de ruymte kan niet ſchaen)
Van dees onvervalſte Sallef
Al de Slaep-luſt ſal vergaen;
't Zalje tot de Study wekken,
(Als'er maer de kop na ſtaet)
En je zinnen beter trecken
Als den gulden Dageraet.

Coffy verkoelt.

Verdrijft de Vaeck.

Voelje pijn in Nier, of Lenden
Een onlijdelijcke ſmert
Dat gh'u nauwelijks kunt wenden
Wijl je zoo gepynigt werdt,
Coffy zal je pijn verſachten,
En tot u verlichting zijn,
Coffy zel ik beter achten
Als de beſte Medicijn.
Maer je hoeft niet lang te termen
't Is niet bitter in de mont;
Want je dient het in te nemen
Heeter als je 't lijden kont.
Hebje krimping in de darmen,
Dat je legt, en woelt in 't bedt,
En men u de buyk moet warmen
Met een heet gemaekt Servet.
Soo je van 't Colijck geknelt ziſt,

Goet voor pijn in de Lenden.

goet voor Colijck.

En het pynelyk Graveel;
Of met Zinckinge gequelt zyt,
Met een heetsch' of schorre keel,
Coffy, Coffy moet je kost zijn,
Set de Salf-pot aen een zy,
Soo je Vaerdigh wilt verlost zyn
En van alle qualen vry:
Wilje in gesontheyt leven
Drinkt wat Coffy alle daeg,
Dat u appetijt sal geven
En een wonder grage maeg:
Soo het's morgens werdt gedroncken,
Sal men van dien dag niet zyn
Overwonnen, noch beschoncken
Door de dampen van de Wyn:
Soo datj' ombeschroomt meugt treden
In een Dronckemans gelag,

Voor't Graveel.

Voor Zinckinge en verkoutheyt.

Coffy maekt een grage maeg.

En aldaer je gelt beſteden
't Overige van den dag.
Siet, hier ſieje nu de waerde
En de deugt van 't Coffy nat;
Een Genees kruyt, dat de aerde
Heerelijker niets omvat;
Soek vry Noorden, zoek vry Zuyden,
Gaet vry naer het Ooſt, of Weſt,
Maer in Hollandt zyn de Kruyden
Van het Coffy alderbeſt,
Wilt ghy veylig zyn geneſen
Proef dan hoe dit kosje ſmaekt:
Want ik heb de weg geweſen
Daer men tot geſontheyt raekt,
Coffy is niet vies: maer zvyver,
Kom dan in, en proef dees Dranck:
Yder Kopjen is een ſluyver,
Yder pypjen is een blanck.

Deucht,

Deucht, kracht en eygenſchap van den edelen dranck Chocolate.

d'Angename Chocolate,
Daer een yder veel van zeyt,
Werdt gepreſen boven mate
Om haer geur'ge vettigheyt,
Soo je ſchrael, en al te mager
Of ſoo ranck zijt datje ſiet
Als een afgematte Jager
Metje beentjes als een riet:
Benje ſwack, en teer van leden,
Daer en is geen beter raet
Als je duyten te beſteden
In de vette Chocolaet,
Dat je lichaem ſal verſtercken,
En herſtellen in een ſtaet
Die u nieuwe kracht ſal wercken
Dat de ſwackheyt over gaet:

Kom

Kom dan Oud, en jong getrouwden:
Mannen van het groote Gilt;
Zoo je krachten oyt verflouden,
Of ten deele zijn verſpilt
Door de lieve Troetel lusjes
En de wederzijdſe gloet,
En onlesb're Minne-kusjes
In Vrouw Venus ſchoot gevoet,
Kom dit zalje weer doen leven,
En verwekken nieuwe luſt,
En weer al 't vernoegen geven
Dat by na ſcheen uyt-gebluſt!
't Zal u aderen doen rijſen,
Proef maar dit vergode nat,
Dat u weêr de weg zal wijſen
Die je ſchier vergeten had;
Soo je droevig van humeur zijt

Of in ongeſonden ſtaet,
Of wat bleekjes van coleur zijt;
Drinkt een weynig Chocolaet,
't Salje droefheyt doen verdwynen,
En ghy zult een ander Mens
Van gedaent en weſen ſchijnen,
En geſont zijn naer u wens;
Kom dan, laet u dit bewegen
Mannen van den Echten-ſtaet,
Wyl u welvaert wert verkregen
Door de zoete Chocolaet,
't Sal je Nier en Lenden ſmeeren,
Kom ombels dit Gode-Nat,
Dat je niet en kunt ontbeeren
Wyl het zoo veel deugts omvat. *P. Elzevier.*

Rust wat nieuſgierige Leſer, terwijl mijn Zang-godin genegen is haer adem te ſcheppen: mijne Poëzy ſchijnt tegenwoordig geen

val

val te hebben; ſal U E. derhalven met wat veranderingen zoeken te vermaken: te meer wijl ick drie à vier Nieuſgierige Courantiers in 't oogh heb, die my zonder twijffel ietwes nieuws ſullen mede deelen: doch eer zy my naderen, ſal ick u het leven, Actien en Humeuren van deſe reſpective Snaken ſoecken te ontledigen, en in 't korte vertoonen,

De Spiegel der Nieuſgierige en Belacchelijcke

COURANTIERS.

DE Ervarentheyt ſtelt ons dageleyks veele dingen voor oogen, ſoo aen malkanderen geſchakelt zynde, dat het by na onmogelijck is, dat het eene, ſonder het ander ſoude konnen beſtaen, het welcke, om u te toonen dat waerachtig is; wy in deſe Spiegel der Nieuſgierige en Belacchelijcke Courantiers terſtont ſullen doen ſien.

Haer overtollige nieuſgierigheyt, luſt, en begeerte tot Nouvelles ofte nieuwe Tydinge, heeft my genoot-

ſaeckt

ſaakt haar te noemen met de naam van Courantiers, vermits zy van de Haarlemſe, Amſterdamſe, en Haagſe Couranten by na haar Teſtament maken, en zelve ('t geen te belacchen, ofte liever te beklagen is) by na zoo veel geloofs ſchijnen toe te ſchrijven: en deſe Paſſien en ſwackheden ſoodanigh in de Zielen van veele Nieuwſgierige gedrukt zijnde, is het als onmoogelijk, te zaam Nieuwſgierig en Redelijk te zijn: de dagelijkſe ondervindinge vertoont ons genoegſaam de onmoogelijckheyt, dat een Nouvelliſt ofte Courantier ſoude redelijk en ongepaſſioneert zijn.

Laat ons dan beginnen haar Leven en Humeuren af te beelden, en voor eerſt ſeggen dat hare nieuwſgierigheden, en nauwkeurige vragen, haar onverdragelijk maken by die geene, die 't ongeluk hebben haar in eenige Compagnien ofte Geſelſchappen te ontmoeten; zijnde de luſt van yetwes Nieuws te weten zoo groot (dat hoe weynig kennis

kennis zy aan ymandt zoude mogen hebben, echter niet nalaten konnen hem met doſe woorden aan boort te komen; *Mijn Heer wat hebje ons Nieuws van Daag? of wel wat hebje ons Goedts?* Hoe gaat het met Spagnien en Portugael? is de Vrede geſloten? wat hnort men van den Biſſchop van Munſter? van Engelandt? van den Keyſer? van de Lunenborgſe Volckeren? en Brandenborgſe Aſſiſtentie? of diergelijcke verdrietige Diſcourſen: en zoo men haar (gelijk het gemeenelijk gebeurt) al ſeyt't gunt men mochte gehoort hebben, ſullen ſy noch wel tienmaal vragen, of men niemendal Nieuws en heeft, even al eens of men haar te vooren niets en hadde geſeyt; zoo'er by geval ymant mocht by komen, vraagtmen al het zelve, te weten, Wat hebje Nieuws? en dikwils gebeurt het dat ſy door een onbeſchaamde en onverdragelijcke Nieuwſgierigheyt een ander af vragen ſullen't geen ſy niet en weten, noch konnen weten. Zien zy dat men haar niet meer

Nieuw

Nieuwste zeggen heeft, en zy niet meer konnen of derven vragen, zullen zy als dan onse gedachten onderſoecken, en vragen of wy Melankolijck zyn? wat wy denken? zoekende alſoo de geheymeniſſen onſer gedachten ſelfs te verſpieden.

Komt haer een Lacquey ofte bekende Dienaer te gemoet, terſtont vragen zy wat haer Heer doet, waer hy is, en waer hy gaet, komter een Boer in de Stadt, wat men in ſyn Dorp, of op het Landt ſeyt, en ſoo voorts. Sien zy by geval ymant van hare bekende van buyten in komen, flucx ſullen zy met hand en vingeren na de ſoodanige wyſen, ſeggende: *Siet hier ſoodanige Perſoonen! buyten twijffel ſullen zy ons wat Nieuws mede gebracht hebben! of zy komen uyt den Hage, en weten meeſt al datter paſſeert.* Komt er een Vreemdeling uyt een vreemde en ver afgelegen plaetſe, zy ontſien haer niet, deſelve by de mantel en ſchabberlack te trekken, hem in 't midden

den van haer te zetten, en ſoo nauwkeurig t'ondervragen, dat den armen man (niet meer wetende te antwoorden) hier en daer ſyn oogen ſlaet, practiſerende op wat wyſe hy ſich van deſe moeyelycke Courantiers ſal ontſlaen.

Soo het vergadering van Staten is, ende gelyck het menichmael geſchiet, yetwes van importantie en groote gewichte wort gebeſoigneert en verhandelt, of zoo 'er eenige veranderingen in de Stadt of Staat voorvallen, ſtrax ſeggen zy, *Heb ick het niet geſeyt dat het ſoo gaen ſoude?* Siet ſoo ſpreecken zy gemeenlijck van ſaken van Staat, 't zijn alle Koningen, Dienaers van Staat, Raadts-Heeren. Advocaten, Capiteyns en Soldaten, en ſoo komt het dat wy hedenſdaegs ſoo veel *Koningen ſien ſonder Koninckrijcken, Dienaers van Staet ſonder geſach, Raats-Heeren ſonder Recht, Advocaten ſonder Practijck, Capiteynen ſonder Soldaten, en Soldaten ſonder Dienſt.* Saken van Staat

Staat zijn de eenighſte Subjecten van haar diſcourſen, 't zijn alle Geheym-ſchrijvers, Afgeſanten, ſoo ordinaris als extraordinaris, Burgemeeſters, Schepenen, Commiſſariſſen, goede mannen en ſomtijts quade, &c. Alles ſchijnt door haar; en by haar uyt-gewrocht te werden, te weten, by deſe ſlag van Nouvelliſten: daar zijnder, die ordinaris drie a vier Boek-winkels, Markten, halve Kerken en verſcheyde andere plaatſe vervullen, *Als in den Haag op het Hof en de Zaal. Tot Amſterdam op den Dam, en de Boekwinkels op het Water. Tot Uytrecht op de Ganſe-merkt en in den Dom onder den Orgel,* doch meerendeels inde Boekwinkels, alwaar ſy veeltijts heele en halve dagen, met het leeſen van oude Couranten doorbrengen, als van Engelandt, Hollandt, Vrankrijk en Spanjen, en dikwils ſommige tijdinge, meer als ſes maanden oudt zijnde, voor wat nieuws uytſtroyen, hier weten ſy alle *Vergaderinge, by een komſte, Bruyloften en Maaltijden van Grooten en gequalificeerde*

eerde Perſoonen, hier ſpreeckt men van vele Proceſſen, en Pleydoyen, dienende ſomtijdts voor 't Hof, ſomtijdts voor den hoogen Raet: Hier *appointeert, inſinueert, arreſteert, condemneert, defendeert appelleert, en ſuppliceert een yegelijck naer ſyn eygen fantazye*, hier geeftmen *appointementen* op billicke *Requeſten*, hier pleyt, en procedeert men in 't midden van de Boekwinkels in 't aenſien van haer nieuſgierige ſpitſen, ſchijnende ſelfs de geenen te condemneren, die anderſins over ſijn partye behoorden te triumpheren, naer dat hare paſſie dan groot, ofte matich zijn.

Soo men haer eenighe Brieven, waer in yetwes vermelt werdt, ofte eenige Paſquillen ofte ſchimp Gedichten komt te vertoonen, die zy by ongeluk, of liever door mirakele noch niet hebben geſien; verſoecken en ſuppliceren ſy bermoedelijck, men haer Copye daer af gelieve te vergunnen, ten eynde ſy 't ſelve aen perſoonen

van qualiteyt hare ſeer ſpeciale vrienden mochte toeſenden, niet af-latende van 't bidden, en hare beden met beloften vermengende, voor en al eer ſy op d'een of d'ander wijſe zijn vergenoegt. So men by geval yets nieuws komt te beloven, en men in gebreke blijft de beloften naer te komen, ſullen ſy haer niet ſchamen (op wat tijdt, plaets, of gelegentheyt het ſoude mogen zijn) het beloofde af te eyſchen, en ons ſoo lang te vragen, tot dat wy eyndelijck (hare onverdragelijcke ſmeeckinge moede zijnde) haer met het een of 't ander al was't een leugen hebben gepaeyt.

Soo haeſt ſy in eenige vergaderinge, ofte geſelſchappen gekomen zijn, terſtont verhalen, of vragen ſy naer wat Nieuws, breeckende alſoo door haer belacchelijcke nieuwſgierigheyt veeltijts een nuttiger, en veel aengenamer diſcours, van het een op het ander, en van den Os op den Ezel loopende.

Sien ſy drie a vier perſoonen malkanderen met zoete diſcourſen onderhouden, *ontſien zy haer niet ſoetjes achter de ſelve als verſpieders te luyſteren, de ooren als een Winthont op-ſtekende*, en ſoo'er yetwes near haer zin gepraet wert, als dan onbeleeft en onbeſchaemt haer tuſſchen die eerlijcke lieden in te voegen. Gebeurt het dat men haer yets nieuws zeyt dat ſy al-bereyts hebben gehoort, flux nemen ſy het woordt anderen uyt de mont, vervolgende 't gunt ſy alreede gehoort hadden, ſonder aen anderen tijdt te geven te voleyndigen, 't geen ſy te vorens aengevangen hadde te verhalen.

En om hare Nouvelles voor gheloofweerdigh by een yder te houden, ſeggen ſy meerendeels 't geen ſy weten *van Perſonen van aenſien gehoort te hebben, en van goeder handt onderrecht te zijn*, en door deſe middel ſoecken veel Nouvelliſten of Courantiers veele d'oogen te blindtdoecken, en van haer te doen gevoelen, dat ſy by na by

al de menſchen verkeeren, en voornamentlijck by groote Perſonagien toeganck hebben, en derhalven meer als andere geloofweerdig. Soo haeſt ſy ons iets nieuws verhalen, aſſureren en verſekeren ſy ons wel hondert mael, (dat het geen ſy ſeggen) waerachtigh is, *dat ſy 't hebben van perſoonen van Conditie, dat het noch niemant als haer bekent is*: Maer ſy dencken niet, dat terwijlen ſy ons deſe Nouvelles mede deelen, dat wy miſſchien de honderſte op eenen dag zijn, aen dewelcke ſy al het ſelfde hebben geleyt, en dat (*deſe hondert het ſelfde gediſtribueert hebbende*) de voorſz. Nouvelles al gemeen, en over al bekent zijn, eer ſy ons ter ooren komen.

Terſtont hebt gy geſien dat hare vergaderinge meeſt in Kercken onder den Orgel, en in verſcheyde Boekewinkels gehouden wierden: *doch behalven deſe, hebben ſy veeltijds hare by een komſte op de Marckten, hoecken van Straten, en op ſoodanige plaetſen daer ſich veel Volcks ontmoet en groo-*

groote paſſagiens, alwaer men de reſpective Courantiers het preſideren en voorſitten in het midden van een groot getal Toehoorders, dewelcke als met open mont, en ooren naer de fabuleuſe tydingen van deſe Courantiers, ſchijnen te gapen. Op deſe plaetſen is het, Beminde Leſer! daer ſoo wel (als in de Raethuyſen,) werdt raedt gepleegt; hier weet men alle *by eén komſten*, *Bruyloften*, *Maeltijden*, *Begraeffenis en Uytvaert der Grooten*, hier ſtelt men ordre op de rang, en op het luyden van de Klock ter eere van de Overledenen, en alhier wert het Ampt van d'af-geſtorvene in ſijn leven bedient; aen deſe en geene gegeven, en van alles naer de fantazye deſer Nieuwſgierige Courantiers gediſponeert: de *Ceremonie en Stacy gedaen zijnde*, weet men hier datelijk wat ordentlijck of onordentlijck, wat wel of qualijck was aengeleyt, en fin hier weet men alles wat in het vieren van eenige Stacy te prijſen of te laecken is. *'t Is in deſe by een komſte*,

komſte, daer men Keyſer en Koningen uyt huwelijckt aen deſe of gene Princeſſe oft Dame. Hier ſpreekt men van Velt-ſlagen en Battallie, van het in nemen van een Stadt, 't zy met accoort, ſtormenderhandt, ofte entrepriſe, hier maekt men Vrede, en verklaert men Oorlog, 't zijn deſe Courantiers die by na aen haer *Poſtuur ſchijnen gereet te zijn, die geene ſlag te leveren, die tegens haer ſich ſtellen, en niet van haer gevoelen zijn*: 't is een ongemeen vermaeck deſe Courantiers tegen te ſpreeken, en ſomtijts in haer vaer-water te ſitten, als dan ſiet men, met wat Poſturen en belacchelijcke Actien, ſy hare wel-ſpreeckentheyt weten op te proncken, het wel en qualijck varen van ons lieve Vaderlandt, ſchijnt men aen haer heele trony te konnen ſien, *zoo gevoelig zijn ſy beminde Leſer! in de ſchade van ons Landt! ha! belacchelijcke Nouvelliſten!* wiens lichaem alſoo weynigh (op eene plaets kan zijn) als haer geeſt? ſy verlaten meenichmael hare toehoor-

ders

ders en geſelſchap, ſeggende noch *goeden ævont noch goeden dagh, noch het een nochte het ander*, maer voegen haer (ſonder een woort te ſpreken) op nieuw by andere, op d'een of d'andere hoek van de ſtraet; ofte ter plaetſe, daer ſy wederom yets nieuws duncken te hooren. Onder de nieuſgierige Courantiers zijnder verſcheyde, die haer ſpeculatie en vermaek hebben, met Paſquillen en blauwe boekjes te loopen, en de ſelve over al bedektelijk te laten ſien; ſtrydende teghens de hedendaeghſe Regeeringe, ſomtijts in faveur van ſijn Hoogheyt den Prince van Orangien, ſomtijts tot verachtinge van den Raat-Penſionaris, ofte tegen die genen, die als dan, door de ingenomen paſſie van deſe *onnooſle Courantiers* werden verdacht gehouden, en van welkers verſtent, geſach, en welvaren ſy jalours zijn: 't belacchelijckſte hier van, is dat ſy veel vroome *Patriotten* (wien het welvaren van deſen Staet grootelijcks ter harten gaet) zullen ver-

wer-

werpen, en op haer Maxime van Regeeringe (zonder eenige reden) vuur en vlam ſullen ſchijnen te ſpouwen.

Andere Nouvelliſten en Courantiers zijnder, die haer tydt verſpillen, met korte verhaelen, en beſchryvinge van gedenkwaerdige ſaken, in haer tijdt voorgevallen, op te ſoecken, als van *d Opkomſt van Cromwel, Stuaerts Val, Van de Koninginne Chriſtina op het overgeven van haer Rück aen haer Neef. De Balling ſchap en herſtellinge van Carel de II. de aſſiſtentie van de Nederlanders aen de Croon van Denemarcken, en op de doot van den Koning van Sweden,* en diergelijcke remarkable geſchiedeniſſen deſer eeuwe, en deſe ſlagh van Courantiers ſoude niet te misprijſen zijn, ten ware het Exces, ende verſcheyde leugens, waer mede zy alle dinghen ſoecken te vercieren, haer alſoo belacchelijck maeckten als de voorgaende.

Onder alle de Courantiers zijn de ſtoutſte, onbeſchaemſte, en ſlimſte deſe naervolgende, die alſoo haeſt

zy

zy eenig nieuws hebben gehoort, terſtont 't ſelve met ſoodanige omſtandigheden, en ſchijnbare reden zullen weten te veranderen, dat zy ſelfs die geene daer zy 't eerſt van verſtaen hadden, met het ſelfde nieuws ſullen abuſeren en bedriegen; zoo dat een waere tydinge, in een fabuleuſe haeſt verandert door de groote aſſurantie van deſe Courantiers, wetende haer backhuys ſoo ſtatich te trecken, dat haer gantſe weſen getuygen ſchijnt te zijn van alle haere woorden, en door deſe ſlach van Courantiers werden dickwils de gauwſte en minſt-geloovige bedrogen, ende wat voornemen men ſomtijdts neemt, de ſelve niet te ſullen gelooven, wert men niet te min meenighmael door de aerdigheyt waer mede ſy ('t gunt ſy ons willen wijsmaken, weten op te proncken) daer toe als genootſaeckt; ſoo dat deſe *ſtatige by die ſomtijdts zijn geſien als Oraculen, by deſe als groote en onbeſchaemde leugenaers by die wederom als luyden van verſtant, by deſe*

deſe als verwaende Staetkundige Gecken, en dit laetſte ver trou we het waerachtighſte te zijn: Andere Courantiers vintmen wederom, die met haer drie a vier, vijf a ſes by malkanderen zijnde, in korten tijdt de werelt weten door te reyſen, van vreemde Princen en Vorſten, en de geheymeniſſe van haer Policye te ſpreken; en haer te verwonderen over haere maxime van ſtaet, zo dat zy meenigmael diſputeren, vragen, examineren verwonderen, veroordeelen, en alle te gelijk ſprekende, malkanderen de ooren ſoo warm maken dat zy eyndelijck, (om den een en d'ander te verſtaen) dikwils genoodſaeckt zijn alle te gelijck ſtil te ſwijgen: meenighmael hitſen ſy malkanderen op, en hieten malkander liegen, waer door de twiſt en kyvagie ſchijnt grooter te worden: maer ſelden ſiet men de ſelve met vuyſt ſlagen verſelt, alſoo met de tong afleggende het geene de handen, of liever het hart niet ſoude konnen doen; ſo dat ſelden ſcheyts-lieden daer by werden verſocht.

Laet

Laet ons, beminde Leſer! eer wy eyndigen het overige van haer leven, en humeuren, U E. voor oogen ſtellen, en daer door doen ſien hoe onbeleeft hare overtollige nieuwsgierigheyt haer gemaeckt heeft.

Dickwils hebbe ick aengemerckt, dat ſy op publijcke plaetſen met malkander in 't ront ſtaende, en van meenſchte van haer vrienden en bekenden gegroet zijnde, noyt wederom en hebben geſaluteert, nimmer ſien ſy naer de gaende, komende, en voor by gaende Perſoonen, en meenichmael gebeurt het, dat hare reſpective Overheden ongegroet haer voor by paſſeeren, ſoo zijn ſy (in 't aenhooren van hare dagelijckſe Nouvelles) op getoogen; en het ſchijnt dat deſe quade ghewoonte ſeer ſtricktelijck by haer werdt geobſerveert, ten eynde ſy (in het wenſchen van goeden dagh of avont, en het ontdekken van haer hoofden) daer door in hare diſcourſen niet en mochte werden geſtoort. Soo ymant mocht-

te

te twijffelen aen al het geene hier boven van de Nieus gierige Courantiers geſeyt is, die gelieve eens nauw keurig 't ſelve in acht te ſlaen, ſy ſal bevinden, dat dit niet alleen waerachtig is: maer dat'er noch verſcheyde andere Nouvelliſten werden gevonden, die grooten intreſt en belang ſchijnen te hebben in Stads gebouwen, en Particuliere timmeraedje, en naer langh van de lengte, breette, dickte en ſtaltè gediſcoureert, en haer advys dan gegeven te hebben, wederom op nieuw beginnen te vragen, *Wat hebje niews?* Schoon ſy 't ſelve alvoorens tienmael hadden gevraegt.

't Zijn alle *Fabryken*, en manqueeren nimmer haer ter plaetſe daer getimmert wert te laten vinden; meer om yets nieuws te hooren, of te doe hooren, als wel ten regarde van de timmeraedje, en ſullen liever eenige tydinge verſinnen, 't zy dan van wat natuur de ſelve ſoude mogen zijn, dan Nouvelles gebreck te hebben, ſoo dat

ſy

ſy niet alleen (om haer nieusgierigheyt te voldoen) wat nieuws willen weten: maer oock het vermaeck ſoecken te hebben van ſelf aen andere yetwes nieuws mede te deelen, en hier door komt het, dat ſoodanige Perſoonen d'onbequaemſte van de weereldt zijn, om yetwes geheym en ſecreet te houden.

Noch anderen zijnder, die ſoo haeſt haer een curieus en aerdig vaers in Rijm ghetoont werdt, van huys tot huys, van winkel tot winkel, pen en papier ſullen verſoecken, ten eynde ſy 't ſelve mochte copieren: doch veele zijnder die de nieuwsgierigheyt ghenoechſaem heeft geſtraft, en die alles willende weten, en onderſoecken, dikwils ('t gunt ſy niet en ſochten) gevonden hebben.

Onder alle deſe Nouvelliſten of Courantiers, zijn de ſnaakſe ende kortswijlige, wel de vermaeckelijckſte en aengenaemſte; geſien haer aerdige ſwier en boerterye,

waer

waer mede ſy hare vertellingen, en nieuwe tijdinge weten te vercieren, waer door de toehoorders wonderlijck gediverteert, ende vermaeckt werden: haer boerteryen dan aengenaem ſijnde, ſijn oock hare Nouvelles aengenaem, en zijn ſoo veel nuttiger in deſe Eeuw, als d'andere Courantiers ſchadelijker zijn.

Het getal dan van de Courantiers ſoo groot zijnde, en dagelijcks meer en meer aengroejende, ſal men haeſt in ee gewoonte komen, van deſe twee a drie verdrietige woorden te vragen, te weten, wat nieuws? Weetje niemendal nieuws? In de plaetſe van deſe woorden van affectie en genegentheyt. Hoe vaert ghy al? of hoe ſtaet het met u geſontheyt? Vele zijnder die niet anders ſoude willen wenſchen, vermits ſy ſomtijts in andere gheſelſchappen komende, en geſeyt hebbende hoe vaerje al? dickwils ten eynde diſcourſen zijn, niet wetende hoe ſy anders beginnen ſullen, als wat nieuws hebje ons? ſoo

dat

dat het een ſonder 't ander ten minſte niet ſoude gaen: Hier ſoud men noch konnen by voegen, datter hedendaegs veel Perſoonen van qualiteyt gevonden werden, deſe Nouvelliſten mede ten deele (hoe wel niet in alles) naervolgende: ende meer doende als haer qualiteyt, en conditie toelaet, ſoo wel (als d'andere Courantiers, by lieden van kennis en oordeel belacchelijck zijn.

Siet hier dan de Spiegel der Nieuwſgierige Courantiers, wat effecten en mallicheden de ſelve heeft beginnen voort te brengen: en men ſoude mijns oordeels konnen ſeggen, dat de veelheyt der veranderingen, en gedenckwaerdige gheſchiedeniſſen in onſe Eeuw voorgevallen, als mede 't getal van fraje geeſten daer in levende, eenigſins oorſaek zijn, dat deſe tegenwoordige tijden meer van ſodanige ſoorte van nieuwſgierige, als wel de voorgaende verſien zijn.

U Y T.

P. E.

Op

Op het volgende Schots

MUZYCK.

Hier een ſpeltjen by geſtoocken,
*Al genoeg van * Leugenaers,*
By dit Drollig Rijm *geſprootken,*
Daerom luyſtert na wat aers:
Nu eens helder om-geſprongen,
Niet te raſen, Vrienden zacht:
Want hier wert Muzyck geſongen
Datter Heyntje Pick *om lacht.*

* Courantiers;

024

Verſcheyde MINNE-ZANGEN.

Balette à Vlooswyck 6.

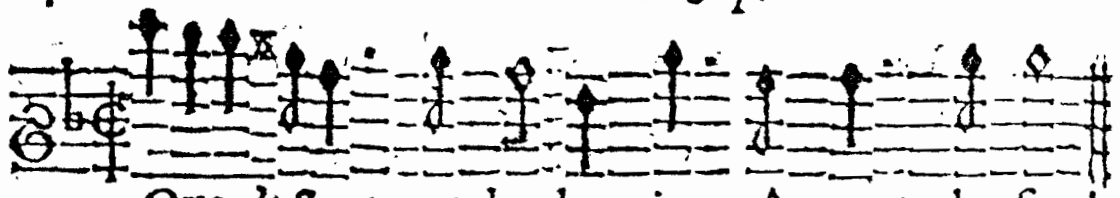

Over 't Sant-pat dwalen ging, ô groot playſier!

2. 'k Drukten onderwegen Daar een Molen ſtont
Duyzent kusjes tegen Haren Rozemont
Ay! zey toen mijn *Dianier*, Tot dit ſabben, ziet
Ben ik niet genegen; Molens heult men niet.

3. Maar zoo haaſt wy quamen Daar een Molen was,
Heulden wy weer ſamen. Het bedouwde gras
Scheen te dorren door 't gelonk Van mijn Dianier,
Waar meé zy beſchamen Kon Dictynnaes vier.

4. 'k Hoorde zoetjes komen De Zee-Godt Neptuyn
By ons door de ſtroomen, Die ſijn groene kruyn
Niet zoo ras uyt 't water ſtak, Of mijn zoetſte zoet
Heeft de vlucht genomen, En liet mijn verwoet

5. By

5. By de ſtrant ſtaan vloeken Op dien Water-Uyl
Dat hy dorſt beſoeken Door een al te vuyl'
En vervloekte jalouzy Mijne Dianier,
Die in vremde hoeken Vloot voor 't Monſter-Dier.

F.v.O.

Op de Vaarzen van J. B.

BAlanus zag dat Snip gemaakt had een Copy
Na Segers ſchilder-konſt, ſtraks docht hy ſtaat dit vry
Aan Schilders? waarom ook zo wel niet aan Poëten?
Dus ſchreef Hy vaers na vaers uyt Vondels Poëzy.
Wel waarom zoud hy niet? hy ſchreefze als Copy,
En heeft het oordeel van Horatius gequeten. *F.v.O.*

Op de ſlimheyt van L. B.

MEn zeyt dat Blom-Hoff is den ſlimſten Secretaris
In Nederlant, waar aan bevint men dat dit waar is?
Is hy het in verſtant? in oordeel? of in Raat?
Neen: maar hy is zoo ſlim dat hy op krukken gaat.

025

Minne-Zang: *Balette à VLOOSWYK*. 13:

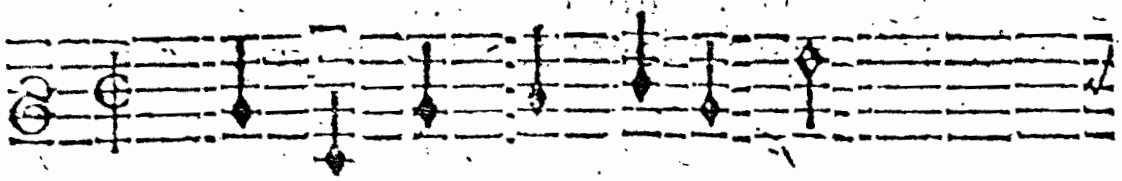

Was het niet mijn Di- a- nier
Tot ick al het Min-ne-vier

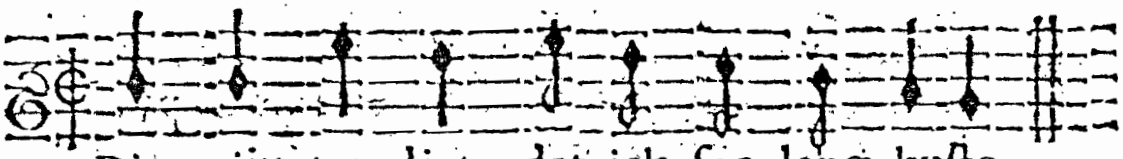

Die mijn toe-liet, dat ick ſoo lang kuſte,
Op haar Hy- a- cyn-the lip- jes bluſten?

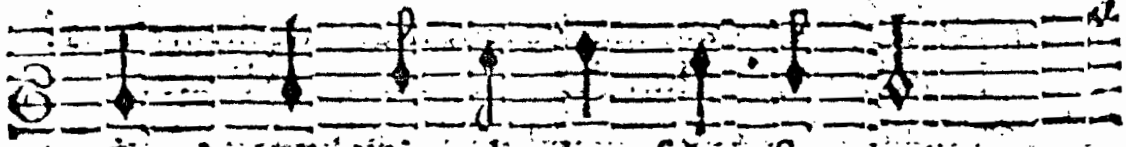

Ja, 't was mijn al- der- ſoet- ſte zoet,

Dien

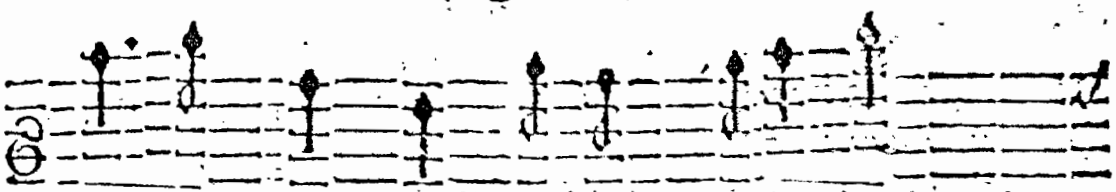

Dien ick meer acht, als al 't Joffer-goet,

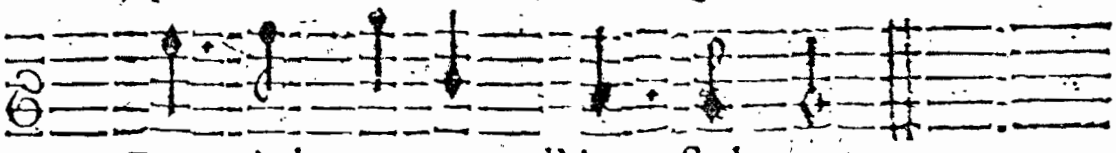

Dat zigh omtrent d'Am- ſtel voet.

2. Kreeg ik ſomtijts geen verlof,
Dat ik haren blanken Boeſem ſtreelden,
In een Lommer-rijkken Hof.
Daar wy door de dichte laantjes ſpeelden,
En ook ſomtijts wat op de kant
Gingen ſitten ruſten, daar ik de ſtrant
Van den Rijn vermaak'lijkſt vant.

3. Sloeg ik dan mijn armen niet
Veeltijts om haer dunn', en teere lenden,
Als zy water uyt de vliet
Socht te ſcheppen, om mijn af te wenden,
Liet ick dan wel oyt eerder af
Van haer te houwen? voor zy mijn, tot ſtraf
Selfs een lekker kusjen gaf?

4. Ach! mijn tanden wat'ren noch,
Als ik denck op al dees ſoete kusjes,
Op het Ambrozijne ſoch,
Dat ik altijt ſoogh met grage lusjes
Uyt haer lipjes trots 't rootſte root.
Wiert ick noch eens tot deſe vreugt genoot;
Had den brodts van Charons boot.

F. V. O.

DRINK-

026

DRINK-LIET.

Balette à VLOOSWYCK. 10.

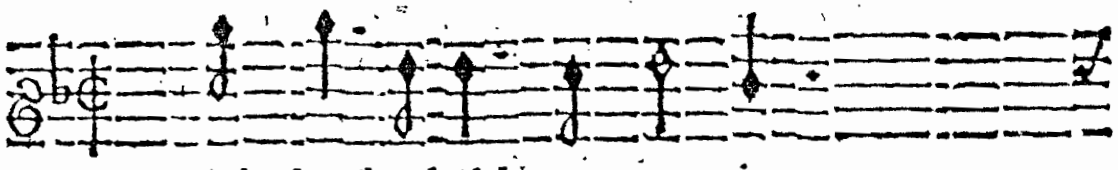

Ick leef altijdt ge- rus- jes,
Daar- men als no- ble ba- sen,

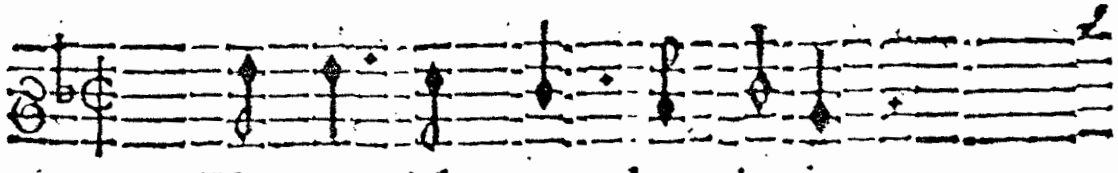

Wanneer ick maar door kusjes
Weet hel- der uyt te bla-sen

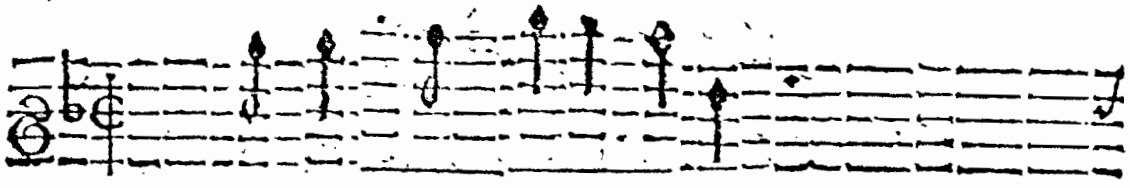

Voldoe mijn grage lusjes,
De pints en mengels glaſen,

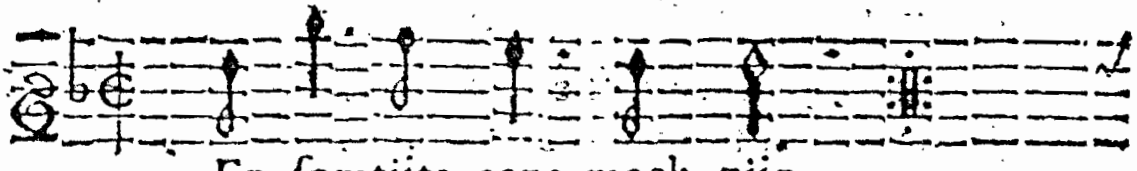

En ſomtijts eens mach zijn,
Ge-vult met Rijn- ſe wijn:

Want maakt Venus mijn de zinnen

Maar

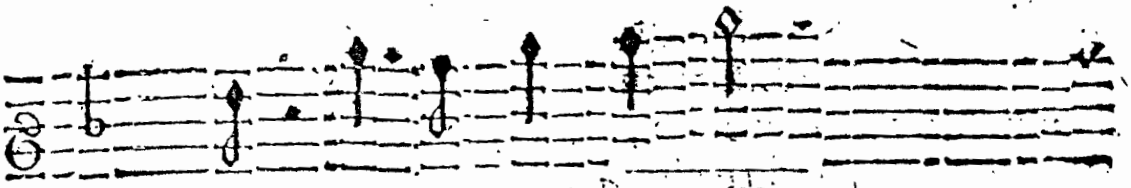

Maar wat te vol van luſt,

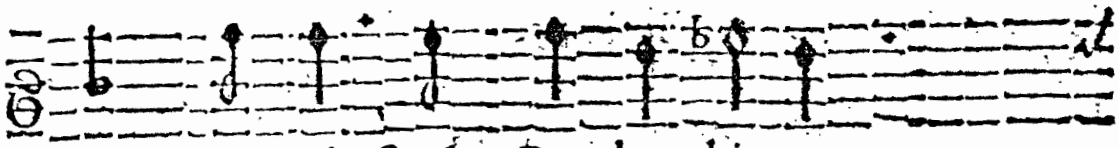

Laat ick ſtraks Bacchus binnen,

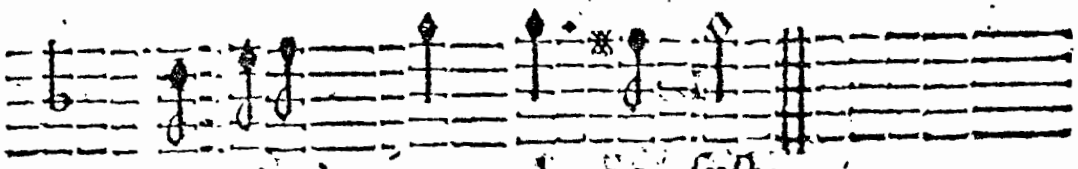

Dan is 't weer al ge- ſuſt.

2. Dan raakt de keel aan 't ſingen,
De voeten willen ſpringen,

De

De geeſt baert wond're dingen,
Ja 't hert is ſoo verheugt,
Dat het geen veynſeryen
Kan in ſijn boeſem lyen,
Maer ſtelt die Peſt ter ſyen,
En wil een lout're vreugt.
Ter eeren van bey de Goden,
'k Meen Bacchus en Vulcaen,
Die ſtrax mijn min-zucht dooden,
Als ſy met hoornen ſlaen.

De

Tweede Mardijck.

IK heb'er den bruy van Bier of Wijn,
Ik houw het met onſe Neeltjen,
Kom laet'er ons, laet'er ons vrolijckzijn,

De

De ſtrijk-ſtock moet'er op 't Feeltjen.

2. Schoon geven de ſnaertjes geen geluyt,
Twee danſſender ala mode,
Het dansjen, het dansjen, het dansjen is uyt:
Het danſen dat wort'er verboden.

3 De ſpeelman ſet'er ſijn mutsjen weer op,
Hy was'er ſoo beſig in 't ſpeelen,
Nu ziet hy zoo, nu ziet hy zoo ſimpel als Fop,
En ſtrackjes toen kon hy zoo queelen.

Een UYL *op een Kruck.*

SIet vrienden! ziet! ay ziet! en let eens op dit Beeſt:
Zijn vieſe trony tuyght in hem een ſchranderen Geeſt:
Hy poogt door 't fronſen, en het rekken van ſijn leden
Te vollegen het ſpoor van Catoos ſtaticheden;

Hier

Hier zit hy als een Vorst: sloeg maer de tong geluyt:
Want wijsheyt, en verstant zien hem ten oogen uyt.

P. Elzevier.

Aen D.

NIchje, gy segt dat ick een pittich ventje sy,
Om dat ick staegh bemin een soete sabbery.
Ach! dese soetigheit sal mijn maer tot een ramp sijn,
So niet mijn pittich pith, mach 't pith in uwe lamp sijn.

027

Toon:

ô Jemie! ô Jemie.

WAs met een Meysje drie of vier
Op Sondagh buyten om playsier,
Ick brocht haer by Moy *Neeltje*,

Ick

Ick ſoende luſtigh in het ront,
Mijn docht ick had een Kermis mont,
En ſy een Kermis keeltje.

2. Een die wel 't aldermeeſte nat
Van *Agenoor* genoten hadt,
Riep s'had mijn wat t'ontvouwen,
Se ſey, je ſult niet eene ſoen
Meer tegens mijne lipjes doen,
Wil jy de pot niet houwen.

3. Ick greep de pot dan by het oor
En hieuw hem dit Speel Meysje voor,
Die ſtrax begon te piſſen,
En ſeyckten ſoo veer buyten 't gat,
Dat al mijn vingers wierden nat,
Die ſy mijn dwong te wiſſen.

4. Aen 't achterbaentje van haer hemt,
Hoe was mijn citt'rend hart beklemt;
Ick dacht, daer meê beſchytſe
De vingers dieſe heeft bepiſt,
Ick had het nouwelyx gegiſt,
Of 't Vercken dat bedrytſe;

5. Daer ſtont Oomkool toen fray en keek,
Die meer een *Uyl* als Mens geleeck,
Daer yder teeg aen 't jouwen,
Dien *Droog-kloot*, *Libbert*, of *Jan Gort*,
Weet niet waer het de Meysjes ſchort,
Hy moet de pot weer houwen.

6. Dus wiert ick daer ſoo braef ge-eert,
En voor mijn ronden *God* geleert,
Hoe ick mijn aen moſt ſtellen,

Wanneer ik by de Meysjes ben,
Niet als een *Lubbert*, of *Jan Hen*,
Maar als een geck met bellen.

028

TOON:

SARBANDE VIII.

A Vlooswijck.

Di- a- niers lonkjes Zijn alleen de vonkjes
Di- a- niers kus-jes Zijn alleen de lus jes

Waar

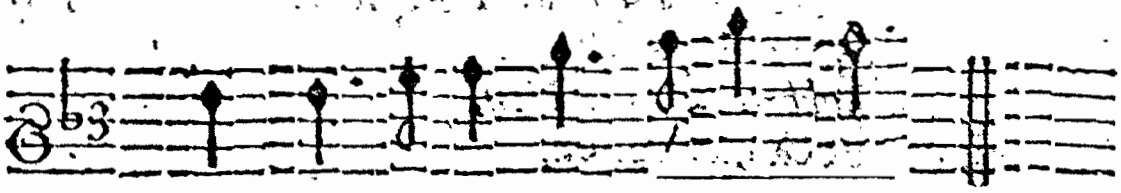

Waar door ik in mijn boeſem blaak,
Waar door ik weer tot leſſing raak;

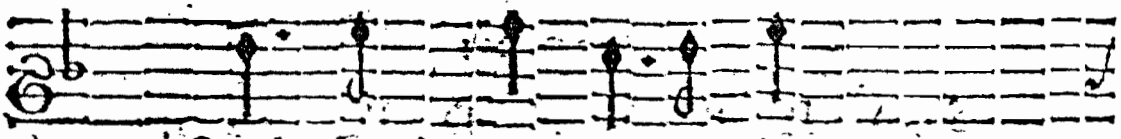

Staak dan 't vier Di- a- nier,
Of gunt my 't Me-di- cijn,

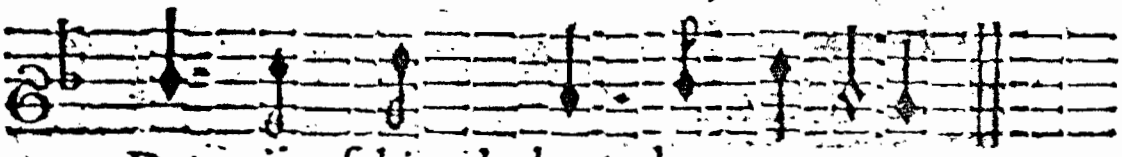

Dat mijn ſchier 't hart doet verteeren,
't Geen de pijn weer af kan weeren.

2; Gunt

2: Gunt mijn de bloosjes, Die als ſchoone roosjes
Op u Robyne lipjes ſtaen,
En ſtuert u lichjes, Trots Cupidoos ſchichjes,
Dan vry op mijnen boeſem aen;
Wijl ick 't ſoet-Geurich goet, Dat ſich voet
Op u lipjes,
Stercker acht Als de kracht En de macht
Van uw' oog knipjes. F. v. O.

Aen de Faloerſſe Dianier. Toon: *Brande Miſſ.* 029

HOe, mijn Engel, Jaeght den bengel
Van de Min U dit in,
Dat Liefander Lieft een ander,
2. Soo jaeght, Engel U den Bengel
Van de Min Leugens in,
Want Liefander Lieft geen ander;
3. Segh dan, Engel, Als den Bengel

Van de Min Weer blaeſt in.
Dat Liefander Lieft een ander,
4: Weg, jou bengel, 'k Ben den Engel,
Die door min 't Hert heb in
Van Liefander, En geen ander. F. v. O.

030

Drink-Liet. Toon: *Wel Jan wat Duyvel doeje hier.*

ALlang genoeg van dit van dat, (gat;
Gepropt, geſtopt, geduwt, geſtuwt door 't gorgel-
Nu eens een poos aen 't ſlikken;
Hey, ſa, ſa! ſie ſoo zijgt de ſluyt,
Daer meê ga ik ze ſlikken, likken,
Daer de dauw, die dêe dat de dorſt daer doofden uyt:
2. Maer zus, daer ſiſten 't noch, za poy!
De maagh die moeyde, maende my daer mede moy,
Om meê ſoo wat te natten,
Biberon, bierebion ſta by!

Maer

Maer kan ik maer de vaankan vatten,
Maatje, vraatje, 't baatje, 'k laatje vaatje vry.

P. C. Hooft.

Minne-klacht. Stem: *Courante la Princeſſe.* 031

PHebns om luſt te bluſſen,
Komt ſacht de Lente kuſſen,
Omhelſt den Rooſenboom
En ſchittert in de ſtroom,
Wiens blonde pruycke is vergult,
En met ſijn glans 't Aertrijk vervult,
Maer ick alleen Blijf geſtadigh in 't geween.

2. Silvia weyt haer kudden,
Daer Aura 't loof doet ſchudden
Wiens ſchaduw' is een luſt, Argiedus tot een ruſt,
Silvia heelt hem in ſijn pijn,
Hy wenſt daer voor geen Prins te zijn,
Maer ick alleen Blijf geſtadigh in 't geween.

3. Die dartele Nimpjes vlechten
Veel kransjes die zy hechten,
Om haer gout-dradig haer, Gekrullet door malkaer,
De klaver-wey is vol gewoels,
Het velt van vreughde vol kryoels,
Maer ick alleen Blijf geſtadigh in 't geween.

4. Die Jonckheyt treet na buyten,
Gepaert die handen fluyten,
Betreden die Warandt Wel zoetjes handt aen handt,
Den looſen Minnaer wordt een dief,
Hy ſteelt een ſoentjen van ſijn Lief,
Maer ick alleen Blijf geſtadigh in 't geween.

5. Den Bouman broſſe dingen
Tot Ceres lof gaet ſingen,
Wanneer hy ſiet liet Velt Met Kooren ſchoon geſtelt;
Het quackeltjen oock in het zaet
Van vreugden om ſijn gaeytjen ſlaet,

Maer

Maer ick alleen Blijf geſtadigh in 't geween:

6. In bos, berg en revieren
Op veelderley manieren,
En Phylomenus ſanck, Geeft d'Echo weer geklanck,
Den Chriſtalijnen Yſel is,
Vol bly geſpartel van den vis,
Maer ick alleen Blyf geſtadig in 't geween.

7. Zy die my gaet beroven
Vreugt vryheyt daer en boven;
Mijn hart, mijn ziel, mijn ſin Lacht nu ick treurig bin.
Zy ſchept een vreugt in mijn verdriet,
Haer hart verheugt en ſingt een Liet,
Maer ick alleen Blijf geſtadigh in 't geween.

8. Eylaes! wreede vrindinne
Heeft mijn getrouwe minne,
Verdient dan ſulken loon Te ſterven duyſent doon,
U ſtemmigh hart, u wreet gemoet

Sal 't nimmermeer eens ſijn verſoet,
Moet ick alleen ſtadighblijven in 't geween:

J. V. VEEN, *Stuur Recht.*

032 Aen Dianier. Toon: *Ma Mere, of tweede Kerſnacht.*

MYn hartje bayt in minne lusjes,
Als ick geniet u ſoete kusjes;
Mijn ziel, mijn boeſem is gewont,
Als ick inſuygh den douw den waeſem,
Den Nectar, en den ſoeten aeſem
Van u beſnede Roſemont.
2. Als ick u keeltjen hoor aen 't quelen,
Soo klaer, gelijck een Orgel ſpelen,
Als ick verneem u ſoet geluyt,
Trots al de *Muſen* en *Syringen*,
Schoon datſe noch ſoo heerlijk ſingen.
Trots Cyter, Lier, Fiool en Eluyt.

3. Als ick u lonckjes d een voor d'ander,
Niet ſaem gebonden by elkander,
Zie ſwieren langs u ſchouders heen,
En dat dees ſes bruyn-hayre krullen
U ſwanen hals geheel vervullen,
Sterf ick om u en anders geen.

F. v. O.

La Galiard, of Courante ſimple. 033

Liefhebbers van de danſery,
Liefhebbers van Muſijck en Poëſy,
Stoot Bacchum en ſijn aenhang met de voet,
Acht niemant, dan alleen de Joffers, ſoet.
2. Begeeft uw onder *Cypria*,
En yvert haer en hare wetten na,
Soo ſal de Min u wijſen bael op bael,
En brengen u van d'een in d'ander zael.
3. Daer heeft men 't Jofferlijck gepronck,

Met al haer aerdigheden en gelonck,
Daer heeft men lachjes en een bly gelaet,
Vol duyſent kluchjes, en vol zoete praet.
4. Stelt dan *Dirceum* aen een zy,
Smijt wegh *Vulkanum* met ſijn ſmoockery,
Men ſchept een waeſem', als een violet,
Als men ſijn mont op Joffer-lipjes zet.
5. In plaets van killig bier of wijn
Suygt men de Nectar en het Ambroſijn,
Niet uyt een glaesjen, daer 's geen ſoetheyt in,
Maer uyt de lipjes van een Engelin. F. v. O.

Aen een die altijt over ſijn deur leunde.

HAlf-lijvig ſchijnt gy 't volk, en anders toont ge niet;
Uw' nydig' onder-deur uw' boven deel maer biet,
Aen uwer buuren oog: wie weet of g' een Syreen zijt,
Dan of een ſlange ſtaart veel kronklig na beneen glijdt?
Wie weet of gy al dye, of kuyt, of voeten hebt!

Dan

Dan ofg' een vier-poot zijt, daer yder ſchrik van ſchept?
Wie weet of gy half man of vrouw, half vis of vogel,
Of ander monſter zijt? Of dat een heete kogel
Uw' beenen van uw lijf gedragen heeft? wel dan,
Doe op uw' deur, of 'k houw u voor half bok, half man.

Op JAN *de Barbier.* F. S.

JAn heeft de hand'ling van 't Barbieren net geleert,
En weet, wanneer hy 't doet, ſoo vaerdigh ſich te ſpoeyen,
Dat, als hy d'eene zy' van yemants baert af ſcheert,
Aen d'ander zy wel weer een nieuwen baert zou groeyen. F. S.

GRIET *wint het met koſten, met al.*

MEn ſeydt wel, datter uyt het quaet geen goet kan komen: (men;
Maer dat het leugens zijn, dat heb ik ſtrax verno-
Mijn Man quam uyt ſijn bagger-ſchuyt, en had een broek Ge-

Geſleurſt, en af-geſlonſt gelijk een vatel-doek:
Nochtans ſoo kreeg ik uyt dit quaet en vuyle ſlonsje
Meer ſoetigheyt, als uyt een halleſ-blancks macronsje.

Op een die altijt in ſijn Stoep en Voorhuys wandelde.

JAap wandelt in ſijn huys en ſtoep ſtaag heen en weer,
So nyver ſchijnt hy om den Borger, Boer, en Heer,
Te dienen, en ſijn waar voor 't ſteelen te bevryen:
Het is geen wonder dat die Man wel kan bedyen.
Heeft yemant eenig ſlag van zilverwerk van doen,
Die ga by hem, hy heeft van allerley fatſoen:
Men vint hem altijt t'huys om yder te gerieven,
En voorts ſoo paſt hy ook met eenen op de dieven. F. S.

Op de Dicht-Kunſt van J. E. M:

DIt's een oorſpronkkelijk Poëet,
En ſijn geleertheyt heeft geen weergâ,
Dewijl, door 't gene dat hy weet,

De

De werelt wetenſchap op veer na,
Van Perſius en Juvenael,
Katull, Tibull, noch Martiaal,
Soo deftig, noch ſoo zinrijk niet
Vertoont is, als't van hem geſchiet. F. S.

Wat dunkje van dien Trek? zey BARNABE.

JAn wou ſijn Wijf eens ſlaen, maer hoor hoe gaeuw was Elsje,
Zy wees hem achter in, maer lichten eerſt haer pelsje,
Dit bracht hem buyten ſpoor, wat *perſpectief is dat?*
Riep hy! en ſag haer wel een voet diep in haer gat.
Daer ſal ik, riepſe weer, terſtont je neus in ſmeeren,
En maken van dit *perſpectief* een *bell videre:*
Met greep s'hem na de broeck, en zey, mijn *hartje lief,*
Ik meende deſe neus in't ander perſpectief.

Aen

Aen H. P. G. *toen ick verkouwt was.*

GY ſent my wijn, op dat ik ſmeeren zou mijn borſt?
'k Heb ſelver wijn genoeg, dies ſent my liever dorſt
F. b.

Op het Oranje Hayr van TRYN.

TRijn, 'k loof dat u het hert heel naer Oranje ſwiert
Dewijl je't Hooft dus met Oranje krullen ciert:
Neen ſiet, zey Trijn, of ik het niet en hou met Spa
Met greeps' haer keursjen op, en pilten door *Oranjen.*

Aen Mejuffer A. *my om een Vaersjen biddende.*

'k SOuje wel een Vaersje Rijmen:
Maer Mejuffer 'k ben bevreeſt
Dat je daer af ſout beſwijmen,
'k Heb althans geen Rijmers geeſt,
'k Moet mijn ſinnen elders wenden,
By mijn keel! ik heb geen luſt

A

Al mijn Vaersjes soujetenden
Na de Portugaelse kust. *Elzevier.*

Maegden-krans, gevlochten op de Verjaer-dag van Mejuffer A.

WY verstoecken, waerde Joffer!
Dat ghy dese gift aenvaert,
Die wy brengen u ten offer,
Op den dagh dat gy verjaert:
't Is een Krans van Maegde-bloemen
t'Saem gevlochten door de hant
Van een Juffer, die mach roemen
Op den Maegdelijken stant,
Wel! ontfang dan onse plichten,
Van dees Juffer en van my,
Zy in 't vlechten, ik in 't Dichten,
En in snaecksе Poëzy:
Maer ik weet dat dese dingen,

Vry

Vry wat ſlechjes zijn van waerd',
Doch mijn luſt niet veel te zingen,
En het Rijm en heeft geen aerd:
Want mijn bloedt begint te kooken,
En mijn handt beeft op 't papier,
Wijl gy beter dient beſtooken
Van u trouwen ELZEVIER.

Aen S. V. B.

IK moet terwijl gy leeft, u milde gunſten derven,
En ſegt, dat ik die na uw' ſterven ſal be-erven.
Soo gy niet gek zijt, of van redenen ontbloot,
Soo weetje wel dat ik moet wenſchen om uw' doodt.

F. S.

Op een Kanonik.

HEt Boek der Wijsheyt wort voor *Apokrijf* geſchouwen:
En gy, die zot zijt wort voor *Kanonijk* gehouwen.

A L-

ALMANACK.

WIe 't Jaer-gety niet weet, die kom' by my om raat:
Want Als Apollo in ſijn twalef huyzen gaat,
Het noot geſchik van Aard' en Hemel ik dan weete;
En hoe ik ouwder ben, hoe jonger dat ik heete. F: S.

Aan ROZABELLA.

OSchoone, ſonder ga, dat ik niet eerder kom',
Dan als de Son vertrekt, onnoodigh is te vragen;
En zooje weten wilt de reden en waerom:
Twee Sonnen kan ik niet op eenen tijdt verdragen.

F.S.

De vermakelijcke wandeling van Juffer N. N.

GIſter avond ging ik wand'len,
Met een Schijt-pels aen me zy
Die ik vry wat zacht moſt hand'len;
Maer ick was al even bly,

'k Moſt haer teere hantjes vatten,
En wel ſoo voorſichtig gaen!
Om geen ſlijk, noch drek te ſpatten
Tegen 't onder-rockjen aen:
Maer ik lachte met die grillen;
En uyt enkle ſchelmery,
Drong ik haer met bey miſn billen
Altijt aen de vuylſte zy;
Zy begon op 't leſt te klagen,
En haer bekje ſtont ſoo naer,
'k Had geen luſt om haer te dragen,
Want haer Maegdom woeg te ſwaer,
'k Zag de droefheyt uyt haar oogen,
En zy ſuchten ſoo bedrukt,
Dat ik eyndlik door medoogen
Wiert van voorneem af-gerukt:
Juffer (kielt de kleyne ſteentjes,

Want

Want de groote zijn te rouw,
Zey ik) veur je teere beentjes,
Die je licht beseeren zouw.
'k Wist haar doen een weg te wijsen
Die ze vry wat sachter vont:
Want zy trat in een *Koe Fyze*,
Alias gesey't een Stront. *P. E.*

Op de loosegemaakte Borsjes van Juffer N. N.

IK meende laatst u by de Borsjes eens te vatten;
Maar voor een handt vol vleys, kreeg ik een handt vol watten.

Aan een sekere SCHILDER.

't Conterfeytzel van je Wijfje
Is te wonder net gemaakt,
En het hallef boven lijfje
Is naar 't leven wel geraakt:
'k Hebje lang na 't gat geloopen;

Maer hoe veel men daer voor biet
Om u 't Stukjen af te koopen,
't Schoone gelt bekoorje niet:
'k Loofje duyvels bent bezeten
Met een domme jalouzy,
Want ik kan geen reden weten
Datje weygert de Copy!
Maer je zou me wel gerieven:
Vreesde ghy niet *Speciael*:
Dat ik daer door mocht verlieven
Op het rechte *Principael*.

P. Elzevier.

Op een goet getal Stronten, leggende boven op den Doms-toren.

HOe kan de schoone Stad van Utrecht gaen verloren?
Daer sulcke Wachters staen op 't hooghste van den Tooren?

P. E.

Een

Aen een Juffer zynde boven op de voorsz. Tooren.

TReê zacht! Mejuffertje treê zacht!
Want hier heeft Strontje Neef de wacht,
Je moſt voor al mekaer geen ſeer doen:
Doch Juffer hebje achter-laſt,
Soo houwje aen de Leuning vaſt,
Je meugt het hier wel veylig neer doen. P. E.

Aen een Kwaker.

GY bouwt Gods Kerke niet, maer breektze door uw' Leer:
Is dat een yver-zugt, een ootmoet, en een goetheyt?
Of iſt een dryver-zugt, verwaantheyt, en verwoetheyt?
Want uwe drift betracht niet min dan Chriſtus eer.
Noch roemt gy dat uw' gaav' en Godtsdienſt van den Geeſt is,
En ik geloof't: Maer dat het Abbadon geweeſt is: F. S.

Liefde ſonder weer-liefde, is ſoo veel als Bry ſonder Boter.

't IS beter van de Min in 't minſte niet te weten,
't Is beter Zulleman, en drooge Jooſt te heeten,
't Is beter uyt een pyp te ſmooken vol met reten,
't Is beter in de Krijg zig Vrouwelijk gequeten,
't Is beter door natuur van voren wat geſpleten,
't Is beter van een Meyt eens uyt de Zaal geſmeten,
't Is beter alle-bey ſijn oogen uyt-gekreten,
't Is beter al ſijn vet en merrig uyt te ſweten,
't Is beter hembt en hayr vol luyzen en vol neten,
't Is beter zig een kakhuys-veger te vermeten,
't Is beter alle-bey de billen plat gezeten,
't Is beter in een Apotekers pot gedreten,
't Is beter by 't ſecreet de boxen vol geſcheten,
't Is beter ſonder ſout ſijn Eyers op te vreten,
't Is beter met de Beul van Haerelem te eten,
't Is beter in een Krul-kool ſonder vet gebeten,

En in een Ham waar toe de Moſtert is vergeten,
Als ſonder weder-min den ſchoonen tijdt verſleten.

MINNE-ZANG. Vois: *Courage.* 034

PHilis! ach! ik weet geen raat!
Met mijn verliefde ſinnen,
Wat ſal ik in deſen ſtaat Dat mijn brandt weer over gaat
Beginnen? beginnen? beginnen?

2. Want uw' wreetheyt dwingt my ſchier
Mijn vreugt voor gelt te koopen, (vier
Daar ik anders mijn playſier Door ons beyder minne-
Kon hoopen, kon hoopen, kon hoopen.

3. Waarde Philis? gun dan mijn
Dat ik mijn brandt mach koelen!
Anders moet ik al mijn pijn
Met een helder glaasjen wijn
Af ſpoelen, af ſpoelen, af ſpoelen.

4. Mocht ik door u lieve mont
Mijn wreede pijn wat ſuſſen,
Dat is Balzem voor mijn wont:
Want mijn Zieltje wert geſont,
Door 't kuſſen, door 't kuſſen, door 't kuſſen.

5. Gun my dan het zoet gevoel
Van uw' bevalligheden,
Daar ik met mijn ziel na doel,
Soo verlaat ik al 't gewoel
Met reden, met reden, met reden.

6. Laat dan dien verliefden bloedt
O Philis! niet meer treuren:
Want gy kunt de minne-gloet
Die hy in zijn boezem voet
Wel ſpeuren, wel ſpeuren, wel ſpeuren.

P. E.

DRINK-

DRINK-LIET. Vois: *Poeſtevine.* 035

LUſtig dan nobele Baſen aan 't roocken!
En eens gedronken, de Wijn die verſchaalt!
'k Voel mijn hart weêr naar een roemertje jooken,
Laat ons niet zorgen wie 't gelag betaalt:

2. Luſtig dan, als een man eens omgeſoopen!
Wilje niet drinken ſoo blijft uyt de kroeg,
Ik laat de Fransman mijn keel-gat in loopen,
't Bruytme niet: want de Prins heeft gelts genoeg!

3. Vierige, gierige, bierige baaſen?
Laat ons, wat ſchaat 't ons, eens drinken in 't ront;
Hey ik weet, gy zijt reet zaam tot de glaſen,
Drinkt dan ras, want het glas, is na je mont.

4. Hey de bruy; 'k ben niet ſchuw voor groote teugen:
Want het verfriſt opſe krachten, en 't bloet!
Vrienden! wel ſouwje dat kosje niet meugen?
't Doetme tot in mijn *Jan Dirrickze* goet!

Zuyp ſtijff Jan.

Aan een ſekere Dame op haar afgeſtorve Zoon, zijnde een

BASTAART.

IK dacht in't eerſt dat het gerugt niet wel ſo ſwaar was,
Doch Juffer! u verlies is my van herten leet! 'was:
Maar't ſchijnt dat yder denkt dat hy het kint ſijn vaar
Want yder gaat om hem ſchier in den rouw gekleet

P. E.

Snakerijtjen op de Kamer van Juffer N. N.

LEſt quam ik met een vrient op Juffer N. N. kamer,
Die beter was verſien van alderhande ſtof
Als oit de winkel van de beſte Franſe Kramer,
Daar alles is te koop van d'allernieuwſte ſnof:
Hier ſtont ik als een gek en keek naar al de prullen:
Hier lag een poejer doos, en een yvoore kam,
Een ſilver borſteltjen om't hair daar meê te hullen,
En wat Pomaad, daar ik een brave brok van nam,
Om datze ſoo ſneê wit, en liefelijk van geur was:

Hier

Hier ſtont een kasje, dat ik meenden op te doen,
Maar 't luk'e niet, om datter 't ſleuteltje niet veur was,
Hier lagen ſtrikjes om te binden op de ſchoen;
Hier lag een zilvre-doos met duiſende van ſpelden
Van alderhande ſlag, en van verſcheide kleur:
Maar daar lag noch een ding dat ik my ſchaâm te melden
Dat zy gebruikten, ſoo van achter, als van veur.
Noch zag ick (onder al die aangename prullen)
Twee Borsjes; maar van zijd ſeer levendig gemaakt,
Daar ſy haar boeſem meê wiſt aardig op te vullen,
Waar door ik dikwils in bekooring was geraakt:
Doen nam ik z'in mijn hand, en kaatſte met de borſten,
Waar van my het gevoel ſoo vaak geweigert was:
En wat de Juffer riep, *dat ik haar goet bemorſten;*
Wy ſpeelden, tot de bal viel boven op de kas:
Doen was het kaatsſpel uit: maar uit de Juffers oogen
Was hare gramſchap, en beſchaamtheyt wel te zien,

Vermits

Vermits ſy doen ter tijdt ſoo ſchendig was bedroogen,
Waarom ſy mijn haar Huys en Kamer wou verbiên.
Wat reden hebt gy dân u deur voor my te ſluyten?
Zey ik Mejuffer? want hier is geen ſchâ geſchiet.
Mijn Cammeraat *die kaaſt wel dik wils met zijn kuyten,*
Wel Juffer! *waarom ik dan met u bors niet.*

Aan een ſeer Geleerde Juffer.

GY! die ſoo veel tijts verſleten
Hebt in de Philoſophy,
Nochtans ſegt gy niet te weten
Het vermaak van Vryery:
Wel! ik neem u aan te leeren
Het geheym van minne-brant,
Kom, en legt maar in u kleeren
Op dit zachte Ledekant:
Want, ô Schoone! 'k mach wel ly'en
(Soo gy 't dan niet grondig vat)

Dat

Dat gy onbeſchroomt gaat ſny'en
Neus, en ooren van me gat.

Een Wenſch.

BY me keel! indien het wenſchen
Somtijts plaats had by de menſchen,
'k Zou niet wenſchen om veel gelt,
Noch in ſtaat te zijn geſtelt,
Noch om yd'le heerſchappyen,
'k Zou me wel met minder lyen,
'k Wens ſlechs ſoo veel ſtoopen wijn,
Als'er Hooren-dragers zijn.

Deſe drie dingen zijn nimmer gedaan.

EEn Uurwerck altijdt goet te houwen,
Het ſtreelen van de jonge Vrouwen,
't Verſtellen van een oude Kerck,
Is altijdt maar begonne werck.

P.E.

Aan

Aen de bevallige Juffer N. N.

VOor twee drie dagen hebt gy van mijn Rijm geleſen,
Waer in gy doenmaels zey veel aerdigheyts te weſen.

Nu eyſt gy my wat korts, *een kort en geurig ding*,
Ik denk gy wilt het niet, *zoo kort gelijk een Ping*.

Van een weygerige Juffer aen een Vriendt.

AL u ſmeeken is verlooren:
't Gout en zal haer niet bekooren,
Schoon gy 't deſe Juffer biedt:
'k Weet (zy van gemoet ſoo eel is)
Dat zy denkt dat het te veel is,
Daerom en begeert zy 't niet.

Van MARY.

ISt mogelijck, dat Mary ſoo kan verandert weſen:
'k Ben nauwelijks geweeſt twee jaren uit de Stad,

Haer

Haer Borsjes zijn by na tot aen haer kin gereſen,
En doe ik van haer trok, doe was haer Boeſem plat!
'k Zie dat mijn *Lepel* tot haer *Warmoes pot* te klein is.
Haer *Poolze-muts* is voor mijn hooft nu veel te wijdt,
Voor twee jaer was zy Maegt: maer ſoo zy noch ſoo reyn is,
Zo is zy wel gegroeit in deſe twee jaer tijdt.

Op een Scheele en Kromme BULTENAER.

ZOo uit de oogen zijn de teeckenen te leſen
Van een oprechte ziel, en gauwheit van verſtant:
Zoo moet dien *ſcheelen Baes* niet recht noch ſchrander weſen,
Wijl 't lichaem, en 't geſicht, ſien na de ſlimme kant:
Maer, die u heeft gemaekt, die meeſter was ervaren,
Daerom ſoo is hy waert een friſſen Roemer Wijn,
Hy heeft ſijn meeſter-ſtuk aen u niet willen ſparen,
Het *Huys* dat is ſoo recht gelijk de *Venſters* zijn. P. E.

Aen

Aan de on-verwinnelijcke Juffer N. N.

HA! wreede Juffer! ſult ghy dan noch in mijn lijden
(Naar zoo veel minne-ramp, en droeve teghen-ſpoet,
Beſchimpende mijn ſmert) u kille hart verblijden?
Helaes! den Hemel weet wat hartzeer gy my doet!
Wel! nu mijn trouwe min geenſins kan Zegen-pralen!
En dat ik zoo veel ramps om uwen 't wil bezoek!
Zoo ſweer ik, dat gy dan de knoopen ſult betalen
Die oyt in dit geval my ſprongen van de Broek.

P. E.

Aan een blinden Bruydegom:

GY Bruygom, zijt alleen niet blind van ogen, maar
Van lichaam en verſtant, om dat ghy tracht te trou-wen
Een Maagt, bykans ſoo ſchoon als een der ſchoonſte Vrouwen.

Hoe

Hoe ſult gy ſulck een ſchat bewaren voor gevaar?
Want Agnus kon geen Koe, al had hy hondert oogen,
Bewaren, of hy wiert noch van Merkuur bedrogen.

Aan een ſekere BRUYDT.

WAarom hebt gy niet eer, een Ega willen trouwen?
En tot den twintigſten van Winter-maandt gewacht?
Of in, om dat men dan, ô Parel der Jonkvrouwen!
Heeft d'alderkorſte dag, en d'alderlangſte nacht?

Aan mijn Heer D KOLTERMAN, *Nieuw-getrouwde met Mejuffer* Anna Guldewagen.

APollo die berijdt, gelijk een God der dagen
Zijn goude Koets by dag, en gy u Gulde-wagen,
Heer Kolterman by nacht: dus hebt ghy 't rijck verdeelt,
Dat hy by dag, en gy by nacht de Meeſter ſpeelt.

F. S.

Aen S. V. D. L.

GY ſmeekt, wanneerje dicht; de negen Gezellinnen:
Niet eene draegt u gonſt, roept liever Ezellinnen.

P. Elzevier.

Aen I. T. op ſijn Vrage:
Waerom Willem Bouwenſz. *ſo weynig Neering hadde.*

OM dat hy is een Nar, heel trots en dom;
Een Bulder beeſt, gelijk een ſchotſe trom;
Een ſteene Roelant, doof, en ſtijf en ſtom,
Een kinder-bulleback, by 't * Heyligdom;
Een kermelcks-diender, voor de Pinckſter-blom;
Een uitgeſchudde ziel; vol dreek en grom;
Een kleef aen 't kuſſen, als de vogel-gom;
Een ſtinckvis, vol quaê lever, en quaê hom;
Een ſuip-uit, alle dagen vol en krom;
Een ſlinder van Taback, en Wijn en Mom;

Waar

* *Inde Pape kerck.*

Waar in hy eer verſoop, dan hy wel ſmom:
Een gaſt waer dat hy komt, noyt wellekom;
Dit zijn mijn Heer de redenen, waerom
De werelt ſchouwt de Schout van Caſtrickom.

TOE-GIFT.

Wie dat met deſe Schout, dees Beer, dit beeſt verkeert,
Wort met dees Beer, dit Beeſt, als Beer en beeſt ge-eert.

Die met Strout aeſt, vangt varkens.

MINNE-DICHT.

ZOo gy, mijn Lesbia, de * Zodiack wout weeſen,
Ik wou de Son wel zijn: maer met dit voor-be-
ding,
De Son doorloopt eens's Jaers dien gantzen Teeken-
kring,
Ik Wou alle nachten zijn in u, als hy in deeſen.

* *Sonne-baan.* *Owen, in Epigr.*

Aen Dom. HUBERTUS vander MEER,
Toen ick den 25. Auguſti aen ſijn Bruyloffs Tafel zat.

INdien het waer is, 't geen de Sterre-kykers reekenen
Dat in deez' maant de Son aan 't helder Hemelrijk
Zich in de Maagt begeeft, een van de twalef teekenen,
Soo zijt gy Bruydegom de goude Zon gelijk:
Maer hier in is verſchil, hy ſal niet eer dan 't daagt,
En gy Heer Bruydegom te nacht gaan in de Maagt.

F.S.

Aen mijn Heer CORNELIS KLERCK,
Toen hy Bruydegom was met Mejuffer Johanna Smuyzers.

EEn Klerck die naerſtig is, en paſt op plicht en orden,
Geraekt op 't leſt ſo verr', dat hy ſelf Meeſter wort.
Nu zijt gy Meeſter Klerck van uw' Meeſtreſz' geworden,
En 't blijkt eer lang dat aen u Meeſterſchap niet ſchort.
Wie eenzaem leven mint van Nonnen of Katuyzers,

Dees

Dees Klerck tracht Abt te zijn van 't Klooſter van Smuyzers. F. S.

Lyzimons *Minne zang, van de ſchoone* AMARANTE.

Vois : *Belle Iris.*

'T Kille hert van Amarant
Heb ick eyndelijck bewoogen,
En gebracht tot mededoogen,
Naer ſoo grooten tegenſtant:
Maer wat dat ick heb geleden,
Is mijn 'Amazant bewuſt,
Eer ick haer door mijn gebeden
Heb in Minne-ſlaep geſuſt.

2. Nu is al mijn ſmert gedaen,
Wijl dat haer bevallig' oogjes,
Rechte pijl' en Minne-boogjes,
My ſoo vriend'lijck loncken aen:

'k Zet nu al het angſtig vreſen
En miſnoegen aen een kant:
Wijl ick zie bemint te weſen
Van mijn ſchoone Amarant.

3. Onze wederzijdſe gloet,
En de kuyſſe minne-kusjes
t'Zaem gemengt met ſoo veel lusjes,
Dat ons zieltjes vreugt aendoet,
Hout ons vaek ſoo op-getoogen!
Met de lipjes tegens een,
Dat wy wenſchen ſoo te mogen
Varen na den Hemel heen.

4. Amarant is al mijn luſt,
Die my ſoo veel vreugt kan geven
En vernoeging in mijn leven,
Amarant ſtelt mijn geruſt,
Amarant ſchept oock behagen

In haer trouwen Lyzimon,
Die zy weer-min toe wil dragen,
Wijl s'hem altijdt Trouw bevon. P.E.

Aen een Quaet-ſpreecker en Laſteraer.

ICk hoor dat gy altijt van my gaet qualijk ſpreken:
Ik ſeg van u wat goets; maer gy wat quaets van my:
'k Wil met die bruyery mijn kop niet langer breken:
Want yder weet wel dat ick lieg, gelijck als ghy:
P.E.

Aen een Jalourzen.

IK weet wel dat gy ſoo jalours zijt van'u Vrouw,
O Wreeden Tyger! dat gy t'aller uuren wouw
Dat zy de moortſtack,
En ick mijn Poort brack,
Of zoo gy yetwes door het wenſchen krijgen kond',
Gy wenſte wel, dat ik gelubt was als een hondt. P.E.

Aen de Juffrouwen, die meer werks maken van een deel Gekje en geveynſde Minne-jankers, als van Borſten van verſtant.

't Dunkt my niet vreemt te zijn, dat Juffers veeltijts Gekken
Begonſtigen en in Zaletten willen trekken,
Daer menich *Braven Baas* ſomtijts moet buyten ſtaen:
Maer 't ſchijnt wel, *dat gelijck, by ſijns gelijck wil gaen.*
Uylen by *Uylen, Gekken* by *Gekken.* P. E.

Aen een ſeeckere JUFFER.
Die wenſte dat al de Hoeren geen Neus en hadde.

MEjuffer, by aldien het vaſt geſtelt wierdt, dat
De Hoeren, kleyn noch groot, geen Neus en mochte dragen,
Zoo was u Bakhuys haeſt ſoo plat, gelijk me gat,
En ik zou by mijn keel, u ongeval beklagen. P. E.

Aen

Aen een *Juffer*, die een Scheet liet aen Tafel.

SChoon dese Juffer eens gehoest heeft by het eten,
Zy heeft de winckel niet van achteren beschceten,
De Juffer is verkout, en niemant is onteert,
Daerom dient zy van ons te zijn geexcuseert.

P. E.

MINNE-KLACHT.

MYn Ziel van tranen uyt-geput,
Verwenst het Sonne-licht,
Myn hart tot klagen gants onnut
Vervloeckt mijn teer gelicht,
Om dat het heeft te seer behaegt
De schoonste; maer de wreedtste Maegt,
Die heden 't Aertrijck draegt.

2. Daer is geen schoonder ick belijdt
Van Adams tijden af;
Maer daer is weder sint die tijdt

Niemant geweeſt ſoo ſtraf:
't Is waer zy is Godinnelijck,
Bevallig, Hemels minnelijk,
Maer 't hert onverwinnelijck:

3. Gelijck een woeſte Noorde Zee
Beroert ſijn klippen niet,
Soo gaet het my in 't minnen mee,
Want zuchten, noch verdriet,
Noch klacht, noch ſtroom, noch tranen-vloet,
Noch geen getrouwe dienſt en doet
Bewegen haer gemoet.

4. Dat in die Engels ſoeten ſchijn,
Zoo zeedig, zoo bequaem,
Zal een ſoo harden herte ſijn,
't Voegt even eens te zaem
'Als 't ſuyver wit, met ſwart beſprengt,
Of Gal, en Hooningh t'ſaem geplengt,

En onder een gemengt.

5. Ach! wiſt die trotſe Nimphe hoe
Die ſtrafheyt haer misſtaet,
Ick wedt haer hartje ſloot haer toe,
En 't blooſende gelaet
Beſturf van enckele berouw,
Ach! dat ick dorſt, voorwaer ick zouw
Het ſeggen aen mijn Vrouw.

6. Maer laes! het is onnut geklaegt,
Mijn zuchten is om niet,
Om niet is 't dat mijn herte draegt
Een doodelijck verdriet,
Dat meer als duyzend dooden lijdt;
Dat ſtadigh ſterft, en leeft altijdt!
Wie had oyt meerder ſtrijdt.

Stuur recht.

Jan vander Veen.

Ant-

Antwoort aen Monſr. R. V. PERSYN,
Op zeeckere Regulen in een glas my toe-geeygent, waer van my d'eerſte Regel, en niet ſijn E. dient toe-gepaſt.

'k BEken, dat ick verwondert was,
Doen ik vond reg'len in een glas
Van u mijn Heer Perzyn geſchreven,
'k Ontzette my, als 'k overdacht
U weynig woorden, ſoo vol kracht,
Door u zin-rijcken geeſt gedreven:
Maer ick bevin, mijn Heer Perſyn
Dat ghy te veele eer aen mijn
Geeſt, tegen alle recht en reden,
Daer ick my noyt heb waert geacht,
Ge-eert te zijn van het Geſlacht
Die oyt Parnaſſus top bekleeden,
Veel min gereekent by die geen
Die ſoo men zeyt ſijn Paert bereên,

Hoe

Hoe zou ick dan ſijn berg betreden,
Of daer ghy zegt, hy ſelfs gebiedt:
Neen Heer, die eer begeer ick niet,
'k wil my in dat gevaer niet ſtellen:
Want ſoo ick na ſijn by-zijn tracht,
Ick kreeg, als ick daer minſt op dacht,
Wel licht een ſchoone kap met bellen,
Die zou ik dan in plaets van Lauwerieren dragen,
En wierdt noch uyt-gelacht van alle die het zagen,
'k Wil liever hier, mijn Vrient, een ſlechte woon-plaets bouwen,
Als dat Parnas geſlacht mijn voor haer Gek zou houwen.

Judith vander Veen.

Vrouwen en Papen zijn ſchadelijk voor een menſchen Leven.

DE Vrouwen worden quaet, wanneer de Mannen ſlapen,

't Is

't Is al van Vaſten dat de Paap ſijn backhuys gaat,
Wie dan te veel gelooft in Vrouwen en in Papen
Die is voorſeecker in een doodelijcken ſtaet,
By 't ſlapen, koſt en dranck, daer moet men 't lijf b
houwen,
Die dat niet beuren mach, die mach ſijn gat wel klouwe

P. E.

Spiegel-beeldt aen Juffer A. L. Z.

UW' Beeldt, wanneer ghy lacht, lonckt vriend'lijc (zijgt
met haer oogen,
't Looſt tranen, als een ſtroom langs uwe kake
't Sluyt d'ogen, als gy ſlaept: het wort met u bewogen:
Het doet al wat gy doet: maer als gy ſpreeckt, he
ſwijgt.

Aen de Zelve.

GY hebt geen ſpiegel-glas van noden, ſchoon Abiege
Dewijl gy ſchoonder zijt, als d'alderſchoonſte Spie
gel. F. S. O

Ofte *Drollige* RIMEN.

Op de ſtraal-ſchietende oogjes van DIANIER.

Toon: *Crakougie, &c.*

037

APollo roept ons tot playſier,
Kom Dianier, Ruſt u wat hier,
Op dees klaver-rijcke ſtrant,
Daer de boompjes Langs de ſtroompjes
Staen geplant.

2. Ziet hoe verflouwt de visjes zijn
Terwijl den Rhijn Door d'heldre ſchijn
Wort geſoden van Apoll,
Die door 't dalen Van ſijn ſtralen
Schijnt op holl.

3. Of zouw een tweede Phaëton,
Die met de Son niet omgaen kon,
Sitten op ſijn Vaders Throon,
En de wegen Niet te degen
Kent der Goôn.

4. Soo

4. Soo raeckt gewis het heele Landt
Aen alle kant Weer in den brandt:
Neen, het is een ander vier,
'k Was bedroogen 't Zijn uw' oogen
Dianier. F. v. O.

Op't verminderen der Peſt-dooden tot Haerlem.

DEn Raat van Haarlem zag haer Burgers van de Peſt
Weg rukken naar het Graf, en koos tot Arts, ten beſt
Der Peſtelingen, *Koorn*; een *Kroon* des Eskulapen:
Nu deſen CHIRON zorgt, vint CHARON min te ſchrapen.

Aan Dr. JOHANNES KOORN.

't IS ſeer ellendig, dat het nimmermeer een Arts
In 't winnen wel gaet dan, als andere zijn vol ſmarts'

Op

Op de doodt van Dr. JOHANNES KOORN.

DE doodt bevont dat KOORN, door kunſt van Artcenyen,
De menſchen van de Peſt en 't ſterven kon bevryen.
Daerom heeft ſy tot wraak, een Peſt-pijl, ſtreng en ſtraf
Geſchooten in ſijn hert, die hem ruckt in het Graf:
Soo wierdt ook Eskulaap uyt 's levens licht gedreven,
Om dat Hy door de kunſt de dooden deedt her-leven.

F. Snellinx.

Drinck-Liedt. Vois: *La Gaillarde.* 038

VOlmaeckte Phillis, ſoetſte zoet,
Ick zie wel dat ick u verlaten moet:
Vermits ghy my valt veel te ſtraf,
Daerom laet ick van het minnen af.
2. Voorwaer, voorwaer het is mijn leedt
Volmaeckte Phillis! dat ghy zijt ſoo wreet,

U Minnaer was u wel getrouw:
Maer ghy voor hem te ſtraffen Vrouw.

3. Mijn dunckt dat ick tot mijn geluck
Ontſlagen ben van deſe minne-druck:
Want ick heb wel aen u beproeft,
Dat ſoo te minnen, is bedroeft.

4. De Min en heeft geen zoetheit in,
Als zy niet is verſelt met weder-min,
Daerom geef ick de Min de ſchop,
En zet'er liefſt een glaesjen op.

5. Ick houw nu met de min de ſpot,
En God Cupido voor een minne-ſot,
Ick houw't met Bacchus en ſijn ſtoet,
Die my veel meerder vreugt aen doet.

6. Doen ick op Philis was verlieft,
Doen was mijn hart met enk'le rouw doorgrieft,
Maer nu ſoo leef ick ſonder ſmert,

By 't glaesjen, en by 't Ticktack-bert.
7. Nu leef ick ſtadigh onbevreeſt,
Met vernoegen, en een blyen geeſt,
De wijn die zet mijn hert geruſt,
Die my den dorſt, en liefde bluſt.
8. Ick kom in geen Zaletten meer,
Ick ſchijt eens in die ſchoone Juffers eer.
Mijn Minnares is glas, en kan,
Daer krijg ick beter voetzel van.
9. Gezegent zy de tijdt, en uur
Dat ick verlaten heb het minne-vuur,
Nu leef ick altijdt als een Vorſt,
En ſmeer geſtaegh mijn droge borſt.
10. t'Za waert langt ons een glaesje wijn,
Ick moet van daeg weer hallef *nobis* zijn:
Indien het maer mijn Noodlot was,
Ick wens te ſterven by het glas.

P. E.
Aen

Aen een Zeeckeren RYMER.

EEr ick drie Vaerzen dicht, dicht gy'er wel drie hondert,
Noch ben ick even wel daer over niet verwondert,
't Is beter als een Eyck te komen langsaem op,
Dan haest als een Kauwoort te rijsen hoog in top:

039 MINNE-KLACHT. Toon:

HOe steygeren mijn droeve sinnen
Tot aen den blaeuwen Hemel toe,
Nu prijsen, en dan vloecken zy 't minnen,
Nochtans word ick de min niet moê,
De Min slacht onse Puys Die spelens wijs de Muys
Aenvat, En daer na at, De Min heet krabbe-kat.
2. De Min belooft my zoete dingen,
De Min die geeft my goede hoop,
Maer 't zijn al koopere kermis-ringen,

Een

Een kinder-ſchat van ſlechte koop
Dat niemendal en doog: Maer 't ſchijnt ſo wat in 't oog,
De Min, Die leyt mijn in Een kraem van kleyn gewin.

3. De Min die laet my kieſen en keuren
Het ſchoonſte Popje van de kraem,
En zeyt tot mijn dit zal u gebeuren,
Geen ſchat docht my ſo aengenaem,
De Min kocht my een pop, Daer ik het oog hiel op,
Mijn ziel Met groot gekniel De Min te voete viel.

4. Dit gaet 'er boven alle Juweelen
Sprack doe de Min, ick zey 't is waer:
Maer ik mocht met de pop niet ſpelen,
Zy neemt ſe ſelfs in haer bewaer,
Ja gaet my dick verbien, Mijn Popjen eens te ſien,
O bloedt! Mijn eyge goet, Dat ick dat miſſen moet.

Stuur Recht.
Jan vander Veen.

Aen JUFFER N. N.

SEg, alderzoetſte zoet! ja 't zoetſte datter leeft,
Waerom gy my ſomtijts de naem van *Quidam* geeft:
Is 't dat ik Bellen draeg? ay ſtaeck dat uyt verkooren
De Bellen die ik draeg, daer ben ik meê gebooren.
Mijn Nimphje liet het quellen ſtrack;
Soo haeſt ick haer van Bellen ſprack,
Ze zey niet meer dat 'k geck was;
Maer dat ick vuyl van beck was.

Aen mijn Heer L. V.

Op ſijn laſterlijck verwijt van onſe onwetenheyt.

GHy hebt een fout, gelooft het vry,
Ons voor onwetende te ſchelden,
Om dat wy door geen Rymery
Den dagh van u geboort en melden,
Is dan 't verſtant en wetentheyt

Alleenig in de Rijm te vinden?
En is het al onweetentheyt
Die ſich geen Rijmen onderwinden?
O neen! 't verſtant in ware ſchijn
Is in geen Poëzy gelegen;
Maer wilt gy kloek van geeſte zijn,
Soo ſoeckt voor alles Godes wegen;
Doe Zalomon om wijsheyt badt,
En Rijkdom hielt als ſlijk der aerden,
Doen gaf den Heer hem boven dat
Veel ſchatte van ſeer groter waerden:
Wel aen Monſr. ſoekt dan den Heer
Die Jaren die ghy hebt te leven,
Zoo zal u God, naer u begeer,
U ware Hemels wijsheyt geven:
Dan zult ghy geen Poëten krans,
Noch oock geen Rymerytjes achten,

Maer ſult verciert zijn met een glans
Van onverderffelijke krachten. *Judith van der Vee*

Wat Nieuws uyt een ouden Inckt-pot,
Geſtort op den tweede Bruylofts-dagh van den Heer G. K.
en Mejuffer M. D.

EEn weet-ſiek jongeling met onvermoeyde ſchreden
Door letter-oeffening het top punt van den Ber
Poogt op te klauteren der ſchrandre wetentheden,
Na dat hy als een Bie, het aller-eelſte merg
Gezogen heeft, uyt een onſchatb're ſchat van Boeken,
En alle 't loos getal van Schryvers, groot van geeſt,
Om ſoo ſijn herſſenen in wijsheyt te verkloeken.
Gy zijt al meê zulk een konſt-gierige geweeſt,
Toen gy den ſteylen ſtijl van Pallas woonings drempel
Beſteygerd', en u zool op haer gewijde hoogt
Zo moedig nederſett', in Themis heyl'ge Tempel,

Daer

Daer gy de letterkund', uyt hare leſſen zoogt:
Maer hier verſcheelt gy in, dat zy die menigvuldigen
Haer letter-graeg vernuft, door d'eedle wetenſchap
En kunſten hulp tot Arts, of voorſpraek laten huldigen,
Door d'opper Leeraers van 's Lants Hooft-School in de Kap,
Tot giſt'ren toe mijn Heer, dees huldiging uw' faalde;
Hoe puyk, dat gy ook in Geleertheyt zijt door-zult:
Maer toeng' uw' Bruydt te nacht de Huw'lijx-gift betaalde,
Heeft zy *laeg Leeraer u met haer Kap gehult.* F. S.

Chanſon Amoureux Air nouveau. 040

ARthemiſe! il vous faut ſuivre Le Pouvoir de tout Charmer.
Un Cœur ne Commence a vivre Que du joûr qu'il ſcait aimer!
Quelque fois, qu'on s'en defende, Il y faut venir un jour!
Il n'y a rien qui ne ſe Rende Au doux charmes de l'amour.

2. *Ditéz moy un Peu la belle M'aimrez vous point un jour?*
Aurez vous toujours carelle Avec que le Dieu d'amour?
Gardez bien que ne ſe venge D'un tant in juſte mes pris,
Un Dieu peut tout ſur ſon ange, Ne vous fache pas Iris.

3. *Amour vit de l'amour meſme!*
Pour quoy n'en vivrons nous pas? p.c.
Que n'aimons nous qui nous aime? Pourquoy n'obſervons vous
Les preceptes qui nous dicte? Aime qui vous aimera!
Croyez vous en eſtre quitte? Un jour il s'en vengera.

Graf-Schrift op een afgevallen ROOS.

HIer leyt een Bloeme van haer ſteel gevallen af,
Die van haer Wiege maekt op eenen dag, haer graf.

Quintimaas Lof.

GY zijt vol hovaerdy, dies wil ick u niet prijſen,
Zo ik u meerder prees, noch meer ſoud gy 't bewijſen.

F. S.

Van

Van de geſtadige verliefde JAN:

NIemant hoeft het vreemt te houwen,
Dat men onſe Jantje ziet
Heele dagen by de Vrouwen,
Beter Ambacht ken hy niet.
't Is een duyvel van een Mantje,
Machtig hitzig op de Kous?
Maer het heeft de naem, dat Jantje
Vriendelijck is, en ſeer goet Vrous.
't Is een aengenamen Vleyer,
Wonderlijcke zoet van praet,
En een Parel van een Vryer,
Heel bevallig van gelaet:
't Schijnt hy ſoeckt altijdt te leven
By de Vrouwelijcke Stam,
En aldaer de geeſt te geven,
Daer hy eerſt de geeſt van nam:

Op den naeckten Boezem, dartel ſpelende onder 't Zijde Floers van D.

DIt zijn de heuveltjes daar ſtaag mijn oog op jaagt,
Daar zig een hart onthout, dat veeltijdts werdt belaagt,
En noyt gevangen. Ziet een wonder boven wonder,
Die hier ſijn ſtricken ſtelt, die raakter zelf onder,
En 't noyt verzadigt oog beſluypt alleen 't vermaak,
Daar ik met hart, en mont, en gantze ziel naar haak:

Op 't hollen van PIET PIN.

PIet Pin onthout zig nu van d'afgerede ſnollen,
Hy ſal ſijn diſſelboom niet weer aan ſtucken hollen,
Wie heeft hem dus bekeert? Moy Ael, tuſſen *Piet *Pin*
Schreef zy met vuylen Inkt het woortje * *ſonder in.*

Aan mijn Heer N. N. *op ſijn ſtark Tabacq drinken.*

MYn Heer, ghy zoudt een van de gaauwſte liede weſen,

Dewi

Dewijl't u niet ontbreekt aan oordeel noch verſtant,
Indien gy ſlechts maar ſoo veel blaêren had geleſen,
Als gy wel blaêren hebt, al ſmookende, verbrant.

P. E.

Minne klacht aan Amarante.

Toon: *Courante la Bare.*

041

HElaes! bevallige Amarant!
Wilt gy dan van u trouwe Minnaar ſcheyden?
Nu ons d'afgonſtige benijden?
Bluſt dan de nijdt ſoo haaſt de minne-brant?
Gaat dan, mijn lang gelede ſmert
O Amarant! u anders niet ter hent?
Soo is u trouwen Minnaar te beklagen,
Die ſoo veel ſchandt Zal moeten dragen
Om ſijn Amarant!

2. Wel zult gy dan zoo trouwloos zijn?
En u getrouwen Minnaar zoo verlaten?

Wat

Wat reden om hem dus te haten?
Hebt gy hem dan bemint in valſen ſchijn?
Waart gy dan Amarant ſoo vals?
Daar ik u heb oprecht, geviert in als!
Ben ik dan van mijn Amarant bedrogen,
En zal mijn Pijn Dan geen medogen
By u waardig zijn.

3. Ach! moeten dan mijn oogen ſien
De wreetheyt van mijn ſchoone Amárante,
Hoe kan mijn ziel hier tegens kanten?
Moet my dan deze ſpijt van haar geſchien:
Moet ik dan minnen, die mijn haat?
Moet ik die volgen, die my ſtaag verlaat?
Moet ik dan noch een Moorderes beminnen?
Waar door mijn hart, En droeve zinnen
Zoo gepijnigt wert.

4. Is dit het hart van Amarant?

Dat

Dat ſoo licht door mijn ſmeecken was te buygen?
Dat my ſoo dikwils quam betuygen
d'Erkentenis van onſe Minne-brant:
En word ik dus van haar gehoont?
Is dit de trouwe liefde die zy toont?
Is dit u Minnaar vergenoegen geven?
Ach Amarant! Ik wil niet leven
Naar ſoo grooten ſchant.

5. Ik wens niet anders als de doodt!
Nu gy my ſoo veel wonden hebt gegeven,
'k Vin geen vermaak meer in mijn leven;
Want mijn verdriet, helaas! is veel te groot;
Vaar wel dan! wijl gy mijn verlaat,
En my veroorſaakt hebt dees droeve ſtaat,
Den Hemel zal u om dees wreetheyt plagen,
Dat gy u tijdt, En al uw' dagen
Ook in ramp verflijt.

P. E.
Minne

042

Minne-Zang. Toon: *Courante Simple.*

ACh Hemel! iſſer ſoeter zoet?
Dat onze zieltjes meerder vreugt aan doet,
Als datmen ſomtijts met een lieve kus
Zijn felle minne-brand een weynig blus.

2. Dit is een gadeloos vermaak,
Waar door de kouſte ziel, aan't zieden raak,
Ik min, ik ſin de ſoete zabbery,
En zet de Wijn en Bierkan aan een zy.

3. Vaar wel dan Bacchus en Sileên,
Vaar wel dan dronke duyvels al met een,
Ik hou het liever met een meysjes keurs,
Dat is niet ſoo graveelig voor de beurs.

4. Vaar wel gy groote dobbelaars,
Ik zoek, en yl geſtadig na wat aars,
Ik zoek niet anders als de Juffer-Rey,
Dan ben ik van de dronke duyvels vry.

5. Ik kies de ſuycker ſoete mont
Van mijn beminde, die my maakt geſont,
Ik blijf geſtadelijk de Juffers by,
Dan ben ik van de dronke duyvels vry.

6. Dan kus ik eens de Juffers handt
Tot teken van mijn kuyſſe Minne-brant,
Als ik maar kuſſen mach ſoo ben ik bly,
Dan ben ik van de dronke duyvels vry.

7. 'k Zie datter veel meer zoetheyt leyt
In een volmaakte boeſem van een Meyt,
Daarom voeg ik mijn altijt aan haar zy,
Dan ben ik van de dronke duyvels vry.

8. Nu zie ik eerſt dat kuyſe Min
Heeft ſoo veel vreugt en vergenoegen in,
Ik koos voor deſe luſt geen heerſchappy,
Nu ben ik van de dronke duyvels vry.

9. 't Is beſt by Juffers in 't Zalet,

Als in de Kroeg met ſpelen 't gelt verwedt,
Ik hoor veel liever keel of ſnaar-geluyt,
Als met de dronke luy te zijn gebruyt.

Uyt.

Op een vereerde Parel.

ICk kreeg nu leſt een Indiaanſche Parel,
Van eene hant, ſo ſchoon en blank van aart,
Dats overtrof haar glinſterend gedwarel,
En zelver ſcheen een Parel, groot van waart.
Ik zeyde, toen ik die had aangenomen,
Al bevend': ach! waarom en mach ik niet
Tot een geſchenk van goede gunſt, bekomen
De Parel, die aan my die Parel biedt!

F. S.

Aan een jonge JUFFER.

JUffertjen hoe dus verſlagen?
Is d'onſteltenis ſoo groot?
Dat het polsjen is aan 't jagen?
En het backesje ſoo root?

Ach!

Ach! u weſen ſtaet ſoo wonder!
Ick geloof, ſoo waer ick leef
Datter *ſchuylt een Boefjen onder*;
Want u *Kaper* ſtaet te ſcheef,
En u *Lockjens* door malkander.
Soo verwart! zie daer ick wedt,
Dat ghy van den een of d'ander
Eens geſmeten zijt op 't bedt! P. E.

Op een QUIDAM,

Hebbende een Anagramma gemaekt op een Juffer.

HY gaet ſijn Minnares een Naem-gedicht vereeren
Nu hy een zin-ſpreuk uyt de letters heeft gehaelt:
Maer had hy 't Juffertjen ſoo weten om te keeren,
Hy had naer 't keeren van haer naem, niet eens ge-
taelt,

P. ELZEVIER.

Op het vertrecken van Mejuffer A.

SAl ick dan langen tijdt u ſchoonheyt moeten derven?
Helaas! indien ick maer in deſen ſtaet mocht ſterven!
Maer 't weynigh leven dat ick nu alleen behouw,
Is maer 't gevoelen van een doodelijcken rouw.

P. E.

Op een Neerſtige Vryſter.

SElden is zy in de Kerck:
Maer geduurig aan het werck,
Ishet Son of Bede-dagh?
Kaetje ſlooft al watze magh:
Maer wie weet hoe meenich naelt
Zy het oog heeft deur-gehaelt,
Wijl dat *Kaetjen* al haer tijdt
Niet als met de Naelt verſlijt,
'k Meen de Naelt van het *Compas*,
Van de kleyne *Water-plas*,

Aen

Aen een jonge JUFFER.

MEn zeyt dat ik op u een Punt-dicht heb gemaeckt,
Zy liegen: want ik ben noyt tot die eer geraekt:
Maer 'k weet wel Juffer dat ik wat op u gemaekt had
Gy zoud wel ſeggen hoe mijn Dicht-punt u geſmaekt had. P. E.

Van een grooten Op-ſnyer aen eenige Juffers.

SIet hoe maeckt hy de Bravade,
't Schijnt hy veel meer Ridders won
Door de punt van ſijn *Steekade*
Als den dapperen BIRON:
Dit 's de man, wiens kloecke daden
Hem verſchaften ſoo veel eer!
Doch het zijn maer *Gaſconnade*:
Want de Punt van ſijn geweer
Heeft noyt Krijgsmans hart getroffen,

Schoon dat deſen kalen bloet
Op ſijn moedigheyt komt ſtoffen,
Dat ons hooft daer weê van doet,
Nimmer heeft hy lont geroocken,
Daerom Juffers looft hem niet,
Heeft hy Speer, of Lans gebroocken
't Is niet in de Krijg geſchiet:
Heeft het Vrou-volck wat gekregen
Als hy eens te Velt wou gaen,
Dat is al 't quaet dat ſijn degen,
Of ſijn Zeep-mes heeft gedaen. P. E.

043

Drinck-Liet. Toon: *Chriſtijntje benje &c.*

WEl Vrienden al te ſaem
Wel Vrienden al te ſaem, te ſaem
Hier zijn wy by malkandèr,
Om een Fluyt Tiereliere luyt

Te

Te veegen ſchoontjes uyt.

2. Breng dan dit nat eens voort
Breng dan dit nat eens voort, eens voort.
En wilt geen wijntjes ſparen,
Luſtig dan, Vat maer an,
En drinckt gelijck een man.

3. Zoo leeft men in de vreugt!
Zo leeft men in de vreugt, de vreugt,
De Wijn die maeckt ons vrolijck,
Dobbe dobbe dob, Luſtig op,
Het glaesjen deur je krop.

4. Die niet en zuypt is mal,
Die niet en zuypt is mal, is mal,
Hy is een kaere melcks tot.
Dom en bot, En een zot,
Daer Bacchus ſtoet meê ſpot.

5. Leeft als een eerlijck man

Leeft als een eerlijck man, ja man,
En laet geen wijn verſchalen,
Tiere-liere luyt, Drinck maer uyt,
Met eene teug een fluyt.

6. Zoo komt men voort, en voort,
Zoo komt men voort, en voort, en voort.
Somtijts met droncken drincken,
En ſijn gat, Met dit nat
Wel helder vol en zat.

7. Zoo gaet den tijdt al deur,
Zoo gaet den tijdt al deur, al deur,
Met roocken en met ſmoocken;
Dagh en nacht, Sonder ſmacht,
Met vreugden deur gebracht.

8. Looft dan den Godt der Wijn,
Looft dan den Godt der Wijn, der Wijn,
Die ons dat nobel Wijntje

Aen quam biên, En ons liên
Heeft met die vocht verſien. Uyt.

Op het Kaele-boer maken.

DEn Oorelog ten platte Land,
Maeckt veeltijdts kaele Boeren,
Men raept, men ſchraept, men rooft en brand
Al dat men niet kan voeren,
Daer is mee groote ſchae gedaen
Van *Beerentje* van *Galen*,
Wanneer hy eens wou ruycken, aen
Het ſpekkige Weſtphalen:
De Krijg en duurde wel niet lang,
Sijn Krijgs-macht was aen 't ſplijten;
Maer 't viel de Boeren wat te bang,
Die moſten 't ſpits af bijten;
Dus raeckt den Boer ſtaeg in de knel:

Want ſelver in de Steden
Daer maeckt men Kaele-Boeren wel
Al is 't in tijdt van Vreede.

044 *Minne-zang.* Toon: Courant, *La Reyne.*

ZAl dan mijn Minnares!
My nimmer uytkomſt geven?
Soo valt mijn dit leven Zeecker al te zuur!
Helaas! dit minnen ſtaet my veel te duur!
Zal dan noch mijn ſtantvaſtig hert?
Dat zoo vaek aen haer op-geoffert wert,
Van haer verdruckt zijn, En ſtaeg verruckt zijn,
Door de droeve ſmert.
2: Helaas! hoe kan mijn ziel!
Dees duldelooſe plagen Noch ſo lang verdragen?
Ha! groote Goon!
Krijgt dan een trouwe Minnaer ſulck een loon?

Zijn

Zijn dit de vruchten van de min?
En heeft het minnen dan noch ſoetheyt in?
Soo moet ick zot zijn, Of al te bot zijn,
Dat ick het begin.

3. Maer laas! al wat ick doe!
Nochtans kan ik het minnen Nimmermeer verwinnen,
Al wat ick tracht,
Haer ſchoonheyt heeft op mijn te grooten macht!
Schoon dat zy haer af-keerig toont,
En dat de ſtrafheyt hare ziel bewoont,
Soo is 't mijn goetheyt: Maer geen verwoetheyt
Die haer ſteeds verſchoont.

4. 't Zijn haer bevalligheên,
En lonckjes van haer oogen, Die ſo veel vermogen
Kregen, op mijn ziel,
Dat ick voor haer volmaecktheyt neder kniel,
Ick min haer, ſchoon dat zy mijn haet,

Ick volg haer na, ſchoon dat zy mijn verlaet,
Ick hoop haer ſinnen Hier door te winnen,
En haer ſtuurs gelaet.
5. Ick acht mijn leven niet,
Soo ick haer gunſt moet derven, Liever wil ik ſterven,
Als dat ick zouw
Mijn tijdt verſlijten in ſoo grooten rouw,
Helaas! 't is een ellendig hert!
Dat met geen weder-min begonſtigt wert,
Want trouw te minnen: En niets te winnen,
Is een groote ſmert. P.E.

Aenporringe van een Nieuw-Getrouwde.

VRyſter, Vrouw, of liever Bruytje,
Kom je bent al in het ſchuytje,
Haeſtje, want je moet doch mee:
Want de Bruygom ſtaet al ree:

't Is

't Is nu al te ver gekoomen,
Bruytje maet, je moet niet ſchroomen
Nu je naer het Bedt toe gaet,
Daer u wellust in beſtaet,
Kom de Speelnoots met haer beyde,
Sullen u ſoo ver geleyden,
Repje wat, je hebt geen noodt:
Want je gaet niet na je doodt,
Maer de tijdt die is gebooren,
Dat u is wat goets beſchooren,
Packje hielen naer het bedt,
Daer de Deeckens zijn beſet
Met veel ſoete minne-kusjes,
En bekoorelijcke lusjes,
Lusjes, zeg ick ſonder gâ,
Daer wy alle trachten na,
In het witte bedde-laecken,

Zalt

Zult ghy niet als vreughde ſmaecken:
Hier is niet als vrolijckheyt:
Waerom dan u vreugt beſchreyt?
Kom dan Bruytje, 't zal wel lukken,
Laetje met gewelt niet rukken,
Neen! zy maeckt al zelfef gang,
Wat! de Bruyt en is niet bang,
Zy begint nu moet te nemen,
En zy wil ſoo lang niet temen,
Ziet, men ziet de zoete Bruydt
Het vermaeck ten oogen uyt,
Gort hoe licht zy nu haer hacken:
Maer hoe zalſe flusjes ſnacken;
Als zy van dien lekk'ren Taart
Krijgt de brokken in haar Baart,
Slapperment hoe zalſe ſmullen,
En haer grage Buyckje vullen

Met die zoete zoetigheyt,
Daer ſoo veel vermaecks in leyt,
Bloet hoe zelfe zellif kuſſen,
Om haer minne-gloet te bluſſen,
'k Wedt zy zeyt wel, Bruygom Heer!
Komt vry morgen avont weer.
'k Wedt zy op die troetelingen
Niet een ſtooter af ſal dingen,
Na dat ick de Bruydt bekijk,
Is zy al te redelijck. P. E.

Minne-Zang, Toon: *La Ducheſſe.* 045

ICk bidt, wilt doch volmaeckte Ziel?
Mijn trouwe Min, en mijn verliefde beden
Soo niet vertreden, Wijl ik voor u kniel!
Heb doch met uwen Minnaer mededoogen,
Die door u ſchoonheyt is als op-getoogen,

Die

Die in de mijn geraeckt is Door-ſijn Amarant,
En tot een ſlaef gemaeckt is, Nu de minne-brant
Zijn ziel heeft vaſt gekluyſtert,
Dat hy na geen reden luyſtert,
En niet en leeft, als in De zoetheyt van de Min:

2. 't Is waer ô Amarante! dat
Ik ben u Slaef, 't Geflikker van u oogen,
Heeft dat vermoogen! Op mijn ziel gehadt!
Maer wilt ghy nu geen oorſaeck van mijn doodt zijn,
Soo bid ik laet u ſtrafheyt niet te groot zijn,
Ick heb mijn hart gegeven In u eygen handt,
't Vermaeck van al mijn leven hanght aen Amarant,
Zet dan de tyrannyen, En de ſtrafheyt, doch ter zyen,
Volmaekte beelt! en geef Dat ik voor u maer leef.

3. Dan was ick t'eynde van mijn rouw,
En ſweer dat ick Maer om u te behagen,
Mijn tijdt en dagen Dan verſlijten zouw,

Ick

Ick zou mijn Amarant vernoegen geven,
Ick zou maer om mijn Amarante leven;
Ick zou mijn Amarante En haer ſchoonheyt, in
Mijn hert, en herſſens planten, Spijt den God der min,
En om ons min te bluſſen Soude wy ſoo lange kuſſen,
Tot dat de bleecke dōodt, ons beyder lippen ſloot: P.E.

Op een Bollen-drayer.

HEt ſchijnt dat yder van ſijn konſt, en neering leeft,
Wanneer den Hemel daer ſijn zegen maer toe geeft,
Den een verkoopt wat Zult, wat Schaep, op Varc-
pooten;
Maar Jan die wint ſijn koſt gemak'lijk met ſijn klooten:

Minne-Zang. Vois: *Mon Mary*, &c. Of *Courage.*

SEg my dan volmaeckte Beeldt,
Zal ick u̇ nooyt verwinnen?

Al te ſtraffe Roſemond,
Nu mijn zieltjen is gewond
Van binnen, van binnen, van binnen.
2. Zal ick dan door mijn gebeên
Noyt komen in u gracy,
Soo en zie ick noyt het endt,
Van mijn droefheyt en ellendt,
Och lacy, och lacy, och lacy.
3. Ach volmaeckte Roſemond!
Ick weet geen trooſt te vinden,
Laat doch van u wreetheyt af,
Of ghy ſtort mijn in het graf,
Beminde, Beminde. Beminde:
4. Hemel ick en weet geen raet,
Mijn klachten zijn verlooren,
Ick zal ſonder Medecijn,
In mijn droeve minne-pijn

Verſmooren, verſmooren, verſmooren.

5. Kan ick niet mijn Roſemond
Bewegen met een ſuchje?
Ach mijn Roſemondje kom,
Anders raeckt u Minnaer om
Een luchje, een luchje, een luchje:

6. Laet ick u maer tot een kus
O Roſemond bekooren,
Soo is al mijn ſmert gedaen,
En ick ſal weer gaen en ſtaen
Als vooren, als vooren, als vooren.

7. Ach, hoe kan u killig hert
Soo onbeweeglijck weſen,
Daer ghy door u lieve mond
Lichtelijck mijn droefheyt kond
Geneſen, geneſen, geneſen.

8. Laet u dan ô Roſemond,

Mijn ſmeecken overwinnen,
Dat ick al't geleden leet
En mijn hertzeer weer vergeet
Van't minnen, van't minnen, van't minnen.

9. Dan zal ick u waerde Lief
Altijdt als mijn Beminde,
Geven 'tallerzoetſt vermaeck,
Waer in dat ghy goeden ſmaeck
Zult vinden, zult vinden, zult vinden.

Uyt

Minne-Zang. Toon: *Courant Simple; Gaillarde.*

047

VOorwaer bevallig' Amarant;
Ick vin vermaeck in onſe minnebrant,
Vermits dat deſe kuyſſche minne-gloet,
Ons beyder zieltjes ſoo veel vreugt aeudoet.

2. Als u vergode beckje kuſt,
Ben ick als op-getoogen door de luſt,

Mijn

Mijn ziel wert vaeck door deſe ſmaeck verrukt,
Als ghy u montjen aen de mijne druckt.

3. Ik vin in dees lief-kooſery
En in ons dartel weder-zyds gevry,
Geſtadig ſoo veel ſoetigheyt en vreugt,
Dat my 't herdencken daer aen noch verheugt.

4. Ha Goon! hoe zijn wy dan verblijt!
Als wy verſpillen meugen onſen tijdt,
In dees aenlockelijcke ſoetigheyt,
Daer ons vernoegen en vermaeck in leyt.

5. 't Is waer dat ons de ſwarte Nijdt
Somtijts al ſchimpent onſe min verwijt,
En dat wy menigmael ſijn ongeruſt
In 't uyten van ons kuyſſche minne-luſt.

6. Maer dat beledt ons liefde niet,
Schoon dat de bitze nydt ans ſcheel aenſiet,
En ſchoon dat menighmael mijn Amarant,

Wert aengevallen aen de ſwackſte kant.
7. Mijn Amarant blijft echter trouw,
De vrees veroorſaekt haer ſomtijts wel rouw:
Maer als zy by mijn is, wert zy geruſt
En al de vrees gelijck weer af gekuſt:
8. Soo dat, wanneer zy is, benart,
Wel menigmael na my verlangt met ſmert.
Op dat ick haer in deſe vrees en rouw
Soo veel my mog'lijck is vertrooſten zouw.
9. Maer ick wil hoopen, dat de Goon,
Ons eyndelijck van ſoo veel ſmaet, en hoon,
Verloſſen ſullen, dat mijn Amarant,
En ick mach leven in een beter ſtant.
10. Op dat als dan ons beyder ſmert
Ten ſpijt van bitſe Nijt vermindert wert,
En dat wy t'ſamen leven, tot de doot
Ons vreugt hier namaels noch veel meer vergroót.

BY-RYMEN.

Op een volmaeckte Juffer.

WIe ſou niet zijn verlieft, op dees' volmaaktheden,
s'Iſt Autaar van de min, en't Luſt-hof van de Reden:
Sy, die in fier gelaat, Godinne *Pallas* tart,
Wie dat haar deugt beſchouwt, diens lichaam heeft geen hart.

Verjaar-Dicht, van een Minnaar aen ſijn Lief in de Peſt-tijdt.

AL heeft de doot gerooft, veel van ons Lands genotē,
Sijn Pijl was niet gehart, dat hy die eele Ziel
Van mijn Al-ſchoone Maagt van't leven dorſt ontblooten;
Nu valt die puyck-Blom mijn ſo wonderlijk ten deel.
Ick heb wel duyſent mael de alderhoogſte Goode
Soo vieriglijk gebeên, wijl ſy mijn leven waar
Tot haar behoudenis: nu komtſe mijn te noode
Dat ik haar Boort vermaan, van twee-en-twintig jaar.

Mijn Engel, meerder vreugt kon mijn noyt zijn geboren
Dan ik u wenſchen mach, 't geen ik mijn ſelven gon,
Dat u noyt eenig leet, noch rampen zy beſchooren,
Maar dat op u ſtaag ſtraal de heldre middag Zon.
God doe u meer en meer met ſijn genâ vereeren,
Hy zy u ſcherm en ſchilt, en als gy 't leven uyt,
Dat gy op Zion moogt den Berg Gods triumpheeren,
By 't Hemelſche Cielo, en worden Chriſti Bruydt.

B. B.

Op een Sinter Klaas-gift van Glas geblaſen.

SChoonſte wilt mijn excuſeere,
Dat ik u dit Poppe-goet
Tot een Sinter Klaas vereere,
Wijl het eens geſchiede moet;
t'Kermis had ik 't al gaan koopen,
Doch daar was niet na mijn zin:
Doen ik Sinter Klaas ſag loopen

Dacht

Dacht doen aan u ſchoon' Godin,
Waar dat *Pallas* moet voor ſwichte,
Op 't geſicht van ſoo een Maagt,
Die men ſal een Tempel ſtichte,
Daar de Werelt roem op draagt.
Brave Maagt! laat gaan u oogen
Hier op, oft u wijſen kon,
Datje eens doch had medoogen,
Tot wiens hart dat gy verwon:
Siet, hier ſtaat de Boo der Minne
Merkuur, met de Slang en Staf!
Daar beneeden drie Godinnen,
Aan welk *Paris* 't oordeel gaf;
Niet dat voor mijn drie Godinnen
In mijn keur ten dienſt ſou ſtaan,
Mocht ik kieſen in het minnen,
'k Sou na u mijn Engel gaan:

'k Kniel dan voor u Troon, wilt geeve
Puyk Juweel van Amſtels pronk,
't Tweede zieltje dat hy leeve,
Die gy ſoo trof met een lonk.
Hy op-offert u dees ſnorren,
Pijp-kan, Wieg, en Baaker-mat,
't Sou wel een tot trouwen porren,
Die'er goede ſin in had,
Kak-ſtoel, Pap-pot is hier meede,
Ook het Kintje leeren gaan,
Sinter Klaas te Paart gereede,
Onder is die ſchoon *Diaan*,
'k Wil haar niet by u gelijke,
Want gy haar in ſchoonheyt troſt.
'k Sag nu Arme ende Rijcke
Loopen al haar beſt te poſt,
Sinter Klaas, ay! wilt wat geven,

Rie-

Rieper een wat in mijn Schoen,
'k Salje 's jaars ſoo lang ik leve,
Offeren een vet Kapoen.
't Scheen hy meed' mijn klachten hoorden,
Want hy mijn hier meed' voorſag;
Denkt eens wat voor dankbre woorden
Dat ik doe bracht aen den dag;
'k Sal der nu niet een van noeme,
Wijl mijn hart ſich dan verheugt,
Als ik mach u ſchoonheyt roeme
Waarſte Parel van de deugt;
Heb ik yet hier quaat bedreeve
Dat mijn niet te ſeggen ſtont,
Sinter Klaas die wil dan geeve
Dat ik aan u roode mont,
Met een kus u mach verſoene,
Daar vloeit Nectar en Ambroos,

Ach! mocht ick u mijn Eyg'naar noeme,
Van u noyt volpreeſen Roos. *Allacchende.*

EN. N. aan ſijn derde Meeſtereſſe.

SOu wel u lievent hart, o ſchoonſte Maagt! ook grouwen? (wen
En achten niet mijn Min? om twee getroude Vrou-
Die mijn den Hemel gaf? wijl het ſoo was bepaalt!
Maar nu ſe beyde zijn in 't duyſter graft gedaalt,
Kniel ik weer voor u Min: mijn teed're hart geſchoote,
Dat treurt by dag en nacht, 't heeft noch geen vreugt genoote
Sint dat ik Puyk Juweel, op u mijn oogen ſloeg;
De wond die ik wel eer om mijn twee lieven droeg,
Had 't hart ſoo niet geraakt, als nu door uwe loncken:
Ik wens van u Godin het Ja aan mijn geſchoncken.
So ik te ſtout hier ſpreck, ey wijt het mijn doch niet!

't Is

't Is u volmaaktigheên die 't mijn te ſeggen hiet:
Meent niet verkooren Ziel, dat ik ben af-geſleeten,
Om dat ik 't Echte-bed ſoo lang al heb beſeeten;
Ten dempt geen kuyſche Min, die ſoekt naar 't eer-
b're root:
Soo ik u Dienaar ben, ay! weeſt mijn Gonſt-genoot!
Laat mijn op 't root Coraal van uwe Necter lippen
Een kusje voor mijn ſmart, op 't douwig montje glippen:
Mijn Engel, ſmaat doch niet! ik ſweer u trou te zijn!
So gy mijn leven lieft: verloſt mijn uyt dees pijn.

Op de zelve.

't Is geen Liefde Maagt! in uyterlijke ſchijn:
Ik ſweer, mijn trouwigheyt, veroorſaekt groote pijn.

Allacchende.

VERJAER-DICHT.

WEllekom, ô Staaſy-wage!
Met u blinckent Sonne-licht,

Dat

Dat ſoo praal-rijk koomt op-dagè,
'k Kree g je giſt'ren in 't verſicht:
De tijdt is weer dat onſe Rye
Vlechten een gefierde Krans,
Daar is al weer een jaar ter zye,
Dat we waren aen den dans,
By een Jongman van de brave
d'Schoonſte van ons Amſtels kroos,
Die ons hart ſoo quam te lave
Uyt de lekk're Banket-doos;
Twee maal thien en noch drie jaren,
Werdt ſijn Vaders huys verheugt,
Doe dees Soon quam openbaren,
't Ganſche Huys dat was in vreugt:
Baaker en de Vluckſe Vrouwen
Maakte ſtraks de Kandeel klaar,
Men ging'er luſtig Gaſtmaal houwe,

Bly al of't een Bruyloft waar.
Dit's u ſluyten dan ter eere,
Leef ſoo voort in ſchranderheyt,
Dat rampen in geluk verkeere,
Want je moet haaſt aan de Meyt,
Gy moet't ons ten beſten duyde,
Want het om de klucht geſchiet;
Je weet wel wat wy zijn voor luyde,
Soo j'ons noyt w'ontſeggent niet.
Wy ſullen noch een woortje ſpreken
't Geen ons zey het Venus kint,
Wat'er ſoo lang mocht gebreeke,
Dat je noch geen lief en mint;
Doch ik hoorde giſt'ren praten
't Was *Cieres* tegens *Merkuur*,
Datje niet was vry gelaten,
Want je branden al in vuur.

Tot

Tot een Maagt in deſe Wallen,
Die haar liefde met de u
Heeft ſoo laaten wel-gevallen,
Datje zijt malkaar niet ſchuw:
Men ſou wel op de Bruyloft weſen
Eer het heylik was gemaakt;
Saft mijn Pen, ſoo voort te leeſen,
Eerje in de ongunſt raakt.
Eerſt de vreugt Geboorte groeten,
Dieje met een Oxhooft Wijn,
En wat Waefelen kunt boeten,
Met een ſuykerde Marſepijn:
Niet dat wy u commandeeren,
Want je moogt in plaats van dat,
Ons met Hoenders dan tracteeren,
Of wat Oeſters met wat nat;
Doch en meent geen leege doppen,

Neen!

Neen! die kan ons eele maag
Noch ons keeltje niet verkroppen:
Doch ick ſtelje voor een vraag,
Wouje liever Suyker geven,
Rijnſe Wijn met een Kapoen,
Of Baarsjes die in 't water dreven,
En een Snoek met een Lamoen?
Of je hier al meê wil lacchen,
Kanje wel fatſoenlijk of?
'tSchijnt wel dat wy hier om pracchen
Doch 't geſchiet maar tot u lof:
Zijt gelukkig in u jaren,
Slijt in vreugt u levenstijdt,
Tot dat gy van hier moet varen,
En een Gods verkooren zijt.

Al lacchende.

048 k

Den *Lacchenden Apoll*

Voys: *Het was een Harderinne ſtout.*

LAchte mijn ſchier aen het ent,
Om een verbruyde Bacchus vent,
Hy lag verſoopen van de Kluyn
Te bedt in ſijn Saletje,
Een haalden 't Hemt tot op ſijn kruyn,
Wat ſagh men doen een pretje.

2. 't Was nau een dagh of twee voorby,
Dat hy weer raakten in de ly,
d'Rechts-roe quam ter Kamer in
Het vonnis wierdt geſtreeken,
Hy moeſter aan met dank of ſin,
Hoewel hy 't wel quam wreeken.

3. Want nauw had hem een aen gevat,
De tweede moedig tot hem trat,
Die hy wijl hy hem had by 't been,
Sijn pruyk ſoo af quam ſtrijcken,

Een wond're Geeſt ons doen verſcheen,
Wy meende te beſwijken.

4. De Son had nauw een reys gedaan,
Of weer een ander moeſter aan:
Het was een Borsje hups en goet,
Hy liet ſijn broeck af glyen,
Doch hy wiſt dat het weeſen moet,
Liet hy hem maar kaſtyen

Op de zelve.

AY my! wat klucht was dat, ons Jacob heel beſtoven,
Het Hemt wert op-gelicht, men ſag ſijn poppe-goet:
Maar doen hy wacker wierdt, wild' hy 't noch niet geloven,
Doch hy verkroptent in, en nam het al voor zoet.
Doch na een dagh a twee, als hy in 't bed lach tiere,
Viert hy weer overmant van Boomgaart en van Pieren,

Het vonnis wierdt gevelt, hy moſt op 't houte Paart
De Scharp-rechter vat hem by ſijn been en ſtaart:
Maar hoe hem dat bequam, ik lach my ſchier tot piſſe,
Want hy quam in 't gevecht ſijn Pruyck van 't hooft t miſſe;
Hier ſtont hy nu bekayt met een geſchooren kop,
Hy leek een kakkerlak, die eerſt kruypt uyt den dop,
Het ganſche Huys in roer met deſe ſnaakerye:
Doch *Jacob*, dit s begut al qualijk om te lye,
Dus pakt hy 's anderen daegs van Piere ſo weer aan,
Dat hy hem met de handt voor 't bloote gat quar ſlaan.

Al lacchende.

Op een onrechte en averechtſe Muyl-peer.

EEn ſijne Mennoniſt,
Die kreeg al eer hy 't wiſt,
Een Muyl-peer voor ſijn kaake:

Al

Als 'y by een Meſſe-kraem
En Meel-kar heen wou gaan,
Dat d'hoet van 't hooft quam raake.

Hy uyt beſwijmenis,
Vraagt wat 't voor'n duyvel is,
Die hem dus quam hanteere?
En ſagh de Meulenaar aan,
In meening hem te ſlaen:
Als de Meſman quam flateere,

Ach Vriendt! het is mijn ſchult!
Ey! hebt dit maal gedult!
'k Heb voor gehad d'onrechte:
Dat u de Nickerſchent,
Wel jou verbruyde Vent
Sy Fijn-man, en wou vechte.

Als d'Meſman riep Kartier,

Ick geef u Wijn en Bier,
Soo veel u luſt te drincken;
Doch Menno voor de leus,
Die hiel hem dapper Geus!
En ſey, hoe wil dit ſtincken.
En gingh druypſteerten heen,
Hoe wel niet heel te vreên,
Van d'huyſe na het water:
Want vreeſde dichte by,
Te raken weer in ly;
Hem ſtont niet aen die flater. *Al lacchende.*

CUPIDOOS Capittel-ſtokjen.

049

Voys: *Petit ſoyt d'Bordaus.*

GOeden avont zy u allen,
Excuſeert mijn ſtoutigheyt:
'k Kom ſoo uyt den Hemel vallen,

Om

Om te doen wat Moeder zeyt.

2. Jonge, ſeyſe giſt're morgen,
Gaat ter Bruyloft na van LAAR;
Doet je Koocker wel voorſorge,
Dat je ſtaal weer treft een paar.

3. Gaat de Gaſten wat verheugen,
Singt dan op de Bruylofts-zaal:
Drinkt eens om met luſt'ge teugen,
Ick zal doen een zoet verhaal.

4. Dat je wiſt de lieve kluchten,
Die men in de Echt geniet?
Als twee herten tot een zuchten,
't Klagen geeft dan geen verdriet:

5. Kusjes die de Honich tarten,
Lonkjes van de kuyſche min,
Kittelen ſoo die lieve harten,
Denkt wat voor een God ick bin.

6. Wie dat maer mijn ſchicht moet derven,
Heeft geen luſt ter werelt niet.
Souje dan wel willen ſterven?
Die mijn Moeders vreugt geniet.

7. De Tijdt was nu in Venus Tempel,
Dat men vierde 't heyligdom,
Als'er naarde veel haar drempel,
Om te weſen Bruydegom.

8. Al de Hemel Goden ſongen,
Bacchus ſchonk ſijn Nekter uyt,
Al de Cupidootjes ſprongen,
Om dat quam van LAAR ſijn Bruyt.

9. d'Godt ſpraak riep, vereende zielen,
Heyl en Vree zy u altijdt,
Niemant mach u ruſt vernielen,
Tot ghy blickt in eeuwigheyt.

10. Geen tong en kon d'vreugt uyt-galmen:

Vraegt

Vraegt het die van dese nacht
Kampen sullen om de Palmen,
Op het dons ick houw-de wacht.

11. d'Fackel vlamt al in veel glooren,
Doch hy moet haest uyt gedaen,
Als de Bruygom laet sijn tooren,
Met sijn Bruydt sal slapen gaen.

12. Seg nu Jongmans, en gy Maagde,
Wensje niet mee na dees staet?
't Geen dit Paar soo wel behaagde,
Doet het oock eer 't werdt te laet.

13. 'k Wensje alle goede morgen,
d'Middernacht is al voorby,
'k Moet mijn Kooker gaan voorsorgen,
Om te doen wat Moeder sey.

Al lacchende.

LEEVERTJE.

'k Sel nu meê reys Leevere,
Asoo ik elderweekens ben vernibbelt om Bruyloſ houwe,
Soo jy mijn zoete ſuykerdoos, ſegh mijn Speelnootje,
mijn toekomende Dinxdag voor je Man wil trouwe,
Soo jet doet, ſal ik je levere het beſte goetje dat je in de werelt vint;
Uyt geen Baars noch Snoek, maer uyt de eele Pos, die van het Jonge Volckje ſoo werdt bemint.

LEEVERTJE.

DIt Levertje is van geen Hoen, maer van het uyt-kruypſel van een Luys,
'k Wed onſe Bruygom te nacht met ſijn Bruyd ſal ſpeelen, knik in knelis huys:
Want ſijn pratica is uyt, en ſoo 't geſchiede mach, ſoo hy ſeyt, en wil hoopen.

Soo

Soo ſal der binnen anderhalf jaar een jonge Nachtegael by de vloer loopen.

Al lacchende.

Op een haeſtige Looper.

EEn Man die naerſtig liep om ſaken te verrichten,
Quam aen den Nieſel, om de hoek haeſt om te ſwichten;
En eer hy voor hem ſag, ſoo viel hy op een hont,
En met ſijn Grijne Pak en Mantel in de ſtront:
Ik meenden in 't gelag mijn ſelven té bepiſſen,
Alſoo hy 't met ſijn handt en neuſdoek af moeſt wiſſen.
Het was een groot' misſlag: eerſt ſloeg hy 't af voor ſtof,
Maer doen hy 't wel beſagh, was 't ſtrontje dun en grof.

Al lacchende.

Op

Op 't Slaen van de Engelſche en Hollandſche Vloote.

DIt is't ſchricklijk hair, der woedende moort-krakeelen,
Daer Batavier vol moet, den trotſchen Brit verwon.
Vijf dagen braakten 't vier, uyt hun metale keelen:
Wie hoorden van ſoo'n ſtrijt, ſo lang de werelt ſton:
Het wrevelmoedig hart, dat nabuurs bloet wou plengen,
Heeft nu ſijn eygen volk, doen op de ſlag-bank brengen.
Laat *Ruyter* nu en *Tromp* met Lauweren zegen pralen,
Die door een berg van loon, in 't midden van de vlam,
Den Britſchen Admiraal quam uyt hun Vloot te halen,
En velden na de gront al wat haar tegens quam;
Sulke Helden zijn voor 't Lant als twee metale zuylen;
Den Brit van hun benard, ging dyſent voor haar ſchuylen.
Dus quam den Batavier den Brit te gaſt-maal houwen;
Waan-wijſe hoogmoet komt heel ſchandigh tot den val.

Nu

Nu ſwaayt Hollandt de Vaân, door 't dondren haar
kartouwen,
Wijl dat haar vyant vlucht: nu ſchatert Stad en Wal
Van vreugt, God ſtraft den wreedart, en geeft ons zijn
zeegen;
Die op ſijn machten praalt, vint ſich in noot verleegen:

Op het Zelve.

SOo raakt dien dwingelant ten laeſt noch eens in ſy,
Die na geen Vree wil hooren!
Nu komt des Heeren tooren
Om weer-wraak van ſijn Volk: en ſtaat het Neerlant by:
Dus ſchrikt 't hoogmoedig volk van ſo een krijgs banier
Sy cidderen en beven,
En baden maar om 't leven;
En riepen, dapp'ren *Tromp*, u zy den Lauwerier.
Dat nu den Amſtel ſtroom, en 't Y van vreugde ſpringt,

Dat

Dat Neerlants Volken loove
Den hoogſte macht-hier bove,
En dat haar harten dank tot door de Wolken dringt.

B. B

050

Voyſe: *Het daget uyt den Ooſten.*

DAer baet geen tegen-ſtreven:
Daer Venus Septer praelt,
Al ſoeck j'een beter leven,
De min u achter-haelt,
Al ſoek j'een beter leven, beter leven.

2. Mercuer de boo der Gooden,
Den ſnooden Kiecken-dief,
Ginck onlangs gaſten nooden,
Die toonden hy een brief,
Gink onlangs gaſten nooden, Gaſten nooden.

3. Hy prees de Guyterye,
Het rooven gaf hy lof,

Midts

Mids quam Bacchus verleye,
Bracht volckjen in ſijn Hof,
Mids quam Bacchus verleye, Quam verleye.

4. Een yder wert beſchoncke,
En prees de ſnoode vont,
Oock Paphos vier'ge loncke,
En ſoete nekter mont,
Ook Paphos vier'ge longe, vierige loncke.

5. De Werelt is bedrogen,
Door deſe valſchen ſchijn;
Van 't rechten af-getogen,
Ter plaëts daer rampen zijn,
Van 't rechten af-getogen, afgetogen.

6. Hoe wel dat ſnoode Guytje,
Vrouw Venus zoete Kint,
Als *Apoll* ſpeelt op 't fluytje,
Ons herten al door tint,

Als

Als *Apoll* ſpeelt op 't fluytje, ſpeelt op 't fluytje.

7. Wanneer *Diaen* haer Broeder,
Ten ooſten rijſt by dagh,
Soo ley de Minne-moeder
Ten Boswaert in en ſagh,
Soo ley de Minne-moeder, Minne-moeder,

8. Dan in de Klaver-weyen,
En in het eenſaem Woudt,
Daer de Gelieven vryen,
Sy ſtaeg haer Zeetel houdt,
Daer de Gelieven vryen, lieven vryen.

9. Haer Ry heeft veel vermaecken,
Doch geeft in 't eynd maer ſmart,
Oock die tot Dief-ſtal raecken,
Krijcht licht in 't eynd' een gart,
Oock die tot Dief-ſtal raecken, Dief-ſtal raecken.

Droevige klachten van N. N.

HOe is mijn Ziel benart in toe-gewronge ſchroeven,
Ha min vol bitter zoet,
't Is om mijn Vyandin dat ik ſal haeſt ten groeven.
En 't Graf-waarts daelen moet.
Sal ik mijn leven dan na *Carons* Oever wenden,
Kom trooſt mijn ſchick Godin.
Laet ik mijn Rampen op mijn Liefhaer Kaken enden,
Tot vaſte weder-min.
Weeſt mijn getuygen doch geboomte, Wijd'en beeken,
Dees klacht die raeckt mijn 't hart.
Of dit het laeſt mocht zijn dat ick nu tot u ſpreeken,
Soo melt daer na mijn ſmart.

B. B.

Stem-

Stemme: *Ik ſweer u by de Goôn.*

051

AY ſchoone Nimph waer heen, wend ghy u rappe leên! (reên

Sult gy dan eeuwig vlùchte? ay keert doch mijn Py-
Want hoe gy meerder vlucht, mijn lijden grooter wert,
U by zijn my geneeſt, maer 't af zijn baert my ſmert.

2. Hoe ſwiert de blonde vlecht, met ſtrikjes vaſt ge-
De koker op de zijde? harte gy bevecht, (hecht,
Bevechten, neen, ô neen! maer loncken die gy ſtraelt,
Zijn felder dan de ſchicht die uyt u boge draelt.

3. 't Is een geruyme tijdt, dat ick u hèb gevrijdt,
En u alleen verkoren, 't harte ingewijdt,
Ghy weet mijn yver ſucht geen ander Tempels eert,
Nog ander reukwerk ſmookt, dan daer gy wort ge-eert.

4. Geen Geyt, noch Duyf, noch Lam, noch Swaen, noch Gans of Ram,
Noch eerſte fruyt, noch bloemen, ghy oyt van my nam;

Schoon

Schoon ick met tranen badt, aenvaert dit ay Pyreên,
Tot tuyg van trouwe mín; maer 't was ſtaeg harder neê!
5. Waer uyt rijſt u hoogmoet? gy zijt als ik gegoet,
U Ouders als de mijne, by ons op-gevoet;
Het Autaer dat gy eerd', dat eerde ick ſtaeg oock:
En ſmoockte nevens u de Gooden den Wieroock:
6. Onmogelijk dat Gebeên, die wy te ſamen deên,
d'Onſterffelijke Goden t'evens niet verſcheên.
Ay! ſoo ons beden gaen verſelſchapt na haer Throon!
In 't opper-ſalig *Rijk*, is 't reed'loos my te doon.
7. Doch wilt gy, 'k bid *Jupijn*, dat ik in dieren ſchijn
U wrede mach gemoeten, 't zy dan hart of ſwijn,
Op dat u vlugge pijl, die nu ſtaeg van my wendt,
Door jacht-ſucht aen-gevoert, mijn treurig leven endt.
8. Soo ſal de zoete doodt, mijn leven in u ſchoot
En bloedt, en ziel uyt-ſtorten: raecken uyt mijn noot:
Ick bid dees kleyne beê! doch hoog by my geacht!

Want ſterven is geen doodt, als men na ſterven tracht.

B. B.

Lijk-gezang, op 't overlijden van

JACOB SELYNS.

HEt dood'lijk ſtaal, geſpitſt om menſchen te verniele,
Hiel van geen woeden op, het gink ook Marste keer;
En naakt ſijn bende, daar *Selijns* dus quam t'ontzielen,
Dog niet voor ſijnen proy, want hy gaat na den Heer.

Sijn Vader die nog leeft, blonk uyt in dapperheeden,
Doen 't Spaanſche Oorlogs-volk Oranje daagd' in 't velt;
De Burgers onderwees, te trekken in geleede,
En toonde 's jaars haar eens, hoe men ſlag-ordens ſtelt.

Maar nu ach lacy! leyt een van ſijn krooſt verſlagen!

Dien

Dien Brave is de Vaân t'ontijdig weg-gerukt;
De Zon-God werdt bewolkt, en 't ſchijnt niet meer te dagen:
Nu wordt mijn Zang-godin ontrooſtelijk verdrukt.

De Vaân hangt by de ſteng, ô rouw in Amſtels wallen!
Geen kermis-Pronk-çieraat omheynt ons Burgery.
Treur nu mijn Rot-geſels, 't is nu geen tijt van brallen,
Den Hemel neemt *Selyns*, ons dient maar droef geſchrey.

Op de Zaal van St. Antonis Waag ſtaat:

SELYNS gaf voor ſijn Op-trek Maal,
Een Lijk-vaars gif in deeze Zaal.

Op 't verlies van Juffr. N. N. *haar ſilvert Schaertje.*

EN klaagt niet om 't verlies, ô alderpuykſte maagt,
Wijl gy noch noyt verleor't welk g'in uw boezem draagt,
Dat is de eerbaarheyt, Gods Wet, en ſchranderheden,
De heerelijke deugt, en overbrave zeeden.

B. Boekholt.

Op het Danſe voor een Bruylofs-huys van N. N.

JAap danſte met ſijn Maats, en ſchopten op de deur
Van ſeker Bruylofs-huys; de Bruygom quam ſtraks veur,
En zag ter deuren uyt, maar zag geen volk, gink ſlaapen;
Maar Jaap quam niet ſijn ſtoet, en danſte weer als aapen:
Dus vloog den Bruydegom van ſchrik, recht over ent,
En riep verbaaſt, hoe! is hier nikkérs ſpook omtrent?
Maar als hy 't volkje kon, ſoo wild' hy 't haar verleere;
Hoe, ſprak hy, is dit reên, mijn duſte affronteren?

Ho!

Ho! ho! mijn lieve man, ſprak Jaap, en word niet dol,
De ſtraat is yder vry, 'k wou zoo een kamperfol,
Die 't vier bracht in mijn ſcheen, met dat gheſelſchap ſinge,
Quam uyt u huys zoo'n brand, ik ſoud'er weer in ſpringe. B.B.

Lof van Sinter Claas Brandewijn.

VAn lacchen kan ik niet meer harden,
Wat mijn ſtrax daar wedervoer,
Ik quam voorby de kortegarden,
Aan de Beurs daar ſtont een Boer:
Hy had, ſoo 't ſcheen, ſijn Buurvrou Klaartje
Op de knolſak neer geleyt,
Wijl quam aan ſijn goe vrou Maartje,
Zag haar man, die ſtont bekayt.
Dog ſy hoorden van 't gepeupel
Dat hy een egtbreker was,

De Boer, van angſt, die ſchiet een dreutel,
En een ſtruyf, ſoo groot een plas.
Ik dacht, de duyker, is dat ſtinken;
Liep van daar voort na de Nes,
Daar quam Sinter Claas aan hinken,
Op ſijn paart had hy een Fles.
Ik dacht, dit is al wel getroffen,
Seker, lekk're Brandewijn:
Goet heylig man, laat mijn eens ſnoffen
Van dees ſchoone medecijn.
Met ſoo tapt' hy uyt ſijn ſwicke,
En hy gaf mijn wel twee pint,
Met beding, als gy zult licke,
Seyd hy, dat je dan geſwint
Roept, tot lof van deze gaven,
Schoone lekkere Brandewijn.
'k dacht, ik ſal mijn hart wel laven:

Met ſoo quam daar Geert en Trijn:
Heylig man, riep Trijn met ſmeeke,
Geeft mijn doch een eelle baas,
Die geneeſt mijn min-gebreeke,
Gut, wy ſullen zúlke maas
Al ons leeve dagen blijven,
'kGeefje 's jaars een karstijts koek,
Doch een hoope jonge wijven,
Die niet hielde van de broek,
Om dat ſy geen kinders kreege,
Riepen al gelijcker handt,
Sinter Claas wilt ons die geeve,
Want het ſtrekt ons al tot ſchant.
Noch wat verder, zag men druyle
Vryërs vol van minnepijn,
Snot en quijl zag men haar huyle,
Sinter Claas, ay helpt doch mijn,

Rieper een van deese gaſte,
Ick die meenich dach en nacht
Op mijn Liefjes deurtje paſte,
Wert van haer ſtaeg uytgelacht.
Beeken vol ſtort ick van tranen,
Noch kan ick door al mijn ſmart
In haer wartſe Ziel niet Baanen,
Eenich lichtingh voor mijn hart.
Sinter Klaas had goet behaagen
Dat hy al dit volckje ſagh,
Yder hem ſijn noot te klaàge;
Ick ſal doen wat ick vermagh,
Sprack hy, trotſten deeſe luyden,
En ick teeg doen aen het gaen,
'k Dacht ick ſou zijn lek're Kruyden,
Aers wel ſtorten in de Maan.
Hebt dan driemael dank St. Klaaſe.

Wat ick haeſt vergeeten had,
Moet ment uyt een kop of glaeſje
Drincken van dit lecker nat.
Dies riep hy daer is noch ſuyker
Doch het is maer Leepel koſt,
'k Dacht dit 's beeter als dien ruyker
Die den dieffchen Boer ontmoſt.
En ick ginck na huys toe ſtrijke,
Met de vlesjes in mijn ſack,
Daer ſat Jan met Trijntje Rijcke;
Jonges drinckt niet meer Arak:
Sey ick, hier is 't Gooden ſoopje
Sinter Klaes ſijn Medecijn,
'k Wedt gy vint nooyt ſulke koopjes,
Als dees leckere Brandewijn.

Al laechende.

Gods

Op Godts zegen-rijcke Vreede, verkregen tuſſchen Engelandt en Hollandt.

HOe heerlik komt dus weer die middag-Son op bralle,
Europa ſingt van vreugt, de Leeuw van blijdſchap lacht,
Wijl dat de vreêvâân ſwayd van Brit en Neerlants walle.
Het helſche Monſter, die de peſt des oorlogs bracht,
Is knarſende van ſpijt, in d'afgront vaſt geſlooten,
Dus bloeit de vrientſchap weer van eens-geloofs genotẽ.
Nu kan den Batavier en Brit weer aaſſem halen,
Wijl 't donderent metaal, het ſwaart, en enterbijl,
De kogels, bus, en kruyt, 't geen Mars doet zeegepralen,
Vervloekt is met Beloôn, en Mavors bloed'ge ſtijl,
Op 't woedent moort-tonneel der ſchrikb're offerdiſſe,
Staat nu de vreê-bannier die 't oorlogsvuur quam ſtiſſe.
Laat nu de Teems en Maas, en't Y hun wimpels ſwiere,
De koopp're draaken ſpouwen nu geen moordt banket,

Maar

Maar daav'ren bly geſchal, m'onſteek de vreugdeviere:
Een Goddelijke Vreê werdt noyt door quaat belet.
Kom Broeders gy in ons, wy in uw Havens lande,
Waar dat de liefde plaatſt, is 't veylig voor het ſtrande.

B. Boekholt.

BRUYLOFS-ZANGEN,

Over 't Huwelijk van mijn Heer Cornelis Tromp, *en Me-Juffer* Margreta de Raaphorſt.

Eerſte Zang.

DE vreugt ontſluyt haar goude deuren,
De blijtſchap praalt dus op haar troon,
Wie zou in weelde konnen treuren,
Nu dat godt Mars ſijn oorlogs zoon
Komt met de braafſte Juffer trouwe,
Het puyk juweel van Gijsbrecht ſtat,
Hoe dat de nijt haar quaat quam brouwe,
Zy heeft aan eel geſlagt geen vat.

Noit

Noit zag men twee ſo heerlijk bralle,
Hun koſtlikheyt en had geen paal;
Den dam, de ſtraate, en de walle,
Die galmde van den Admiraal.
De wangunſt gaf de moet verloore,
Wijl *Tromp* met ſijn, *Raaphorſt* quam treên,
Het quaat-doen komt zig zelfs verſtoore,
De waarheyt dult geen ſchamp're reên.
De tijt verduurt de ſnootſte rampe,
De zon ſtraalt door de duyſtre dampe.

Tegen-Zang.

SAl hy, die 't menſchen bloet doet plengen,
Hem ruſten by ſoo'en ſchoon godin,
Sal ſy haar blanke armen ſtrengen
Om 't wreede lighaam, en vol min?
Hem vierig, als haar engel, kuſſen?

Sal hy de ſchrik der pekelbron,
Staag aan haar ſijn vlammen bluſſen?
Sal ſoo een overſcheone zon,
Een die met ſijn beteerde handen
De donderbuſſen ſtak in brant,
Op haar vergoode lippen ſtrande?
Sal ſy met haar ſneeu-witte hant,
Sijn lang verwenſte leden ſtreelen?
Is ſy verſot dan op die quant?
Sal hy van haar, haar kuysheyt ſteelen?
Die is een onvrint van het Landt?
't Schijnt Ciepres vrou heeft haar bedroogen,
Dat zy heeft met ſoo'en mens médoogen.

Slot-Zang.

HY mag zijn vyands bloedt wel plengen,
d'Dapperheyt ſtreelt geen vyandin;

Laat

Laat *Tromp* zig met *Raaphorst* vermenge,
Sijn heldendaân verdient haar min.
Laat hy haar mont en kaaken kuſſen,
Die voor het Lant den zeegen won,
Hy mag ſijn brandt met haar wel bluſſen,
En koelen aan haar nektar bron.
Men brengt de min geen teer'ge hande
Als men op liefdens oever ſtrandt,
Men doet dan paphos offerhande,
En ſteekt haar reukwerk in de brandt.
Laat zy dien helt haar leeden ſtreelen
Terwijl de min valt watertant,
Laat hy maar vry haar kuyſheyt ſteelen,
Hy is een vrint van 't vaderlant.
Hy heeft ſijn ſchoone niet bedroogen,
Maar zy had met ſijn ramp medoogen.

B. Bockholt.

Op

Op een Wangonſtige

Y S E G R I M.

HY lijkt een aapenbek, en grimt gelijk de nijt,
En voed ſijn harſens pan met leogens, nieuwigheyt.
Hy ſtampt ſtaag met ſijn gelt, en kijkt dan naar ſijn buure,
Wen hy daar koopluy ſiet, kan hy in huys niet duuren.

Op de Boekdruk-Konſt.

DUs bloeyd door d'eed'le druk-de ſchrandre weetenſchap,
Dus ſpitſt zigh 't duffe breyn, en ſtijght op hooger trap:
't Vernuft teelt drukkers konſt, de druk de leerzaamheeden:
Dus wijkt 't aloude ſchrift voor nieuwe geeſtigheeden.

B. B:

Heeden-

Heedendaeghs leven van nuchteren Dirckje.

HY draeft ſtaeg heen en weer voorby ſijn buurwijfs huys,
En vloekt en parlement by Santen, Sint en Kruys,
Om dat'er Koopluy zijn, die van ſijn Buurwijf koopen,
Dus loopt hy als een Wolf, om haer den buyt t'ontſtropē
En ſoo hem 't Podegra niet quelden in ſijn Been
Door 't eed'le Brandent nat, ſoo bleef'er niet een ſteen
Geheel in gants de Stadt: maer hout, wat mag ik ſpreeke?
Wijl Dirckje ſweert en ſeyt dat hy in ſeſtich weken
Sijn Schoenen noyt aen had. Verdoemt de Kerk en kluys,
En blijft een Venſter-Aep, een ſloftof over 't huys,
Die ſluypend Bachus ſlurpt, en trōſt Sileen in't ſwelgen,
't Is beſt ik niet meer ſeg, want Dirckje ſou 't hem belgen.

Op de ſelve belaſtinge aen ſijn Vrou wanneer hy doodt was.

WEn ik leg onder d'aerd, en gy op t Graf komt treên,
So laet tot mijner eer, drie ſcheeten op mijn Steen.

U Y T.